

5000-1

КАК ЛЕСТЪР СИТИ ПРЕВЗЕ ЛИГАТА

Ивайло Вачев Калоян Ангелов
Иван Александров

Тази книга или части от нея не могат да бъдат ползвани без писменото съгласие на авторите. Изключение прави употребата на кратък абзац в контекста на ревью.

**© Ивайло Вачев, Калоян Ангелов, Иван Александров [2018]
Всички права запазени.**

Съдържание:

<i>ПРОЛОГ: Великото Бягство</i>	<i>6</i>
<i>ГЛАВА I: Не Толкова Славна История</i>	<i>12</i>
<i>ГЛАВА II: „Приказно“ Начало</i>	<i>23</i>
<i>ГЛАВА III: Висшата Лига В Началото На Сезон 2015/2016</i>	<i>31</i>
<i>ГЛАВА IV: Август-Септември</i>	<i>46</i>
<i>ГЛАВА V: Октомври</i>	<i>55</i>
<i>ГЛАВА VI: Ноември.....</i>	<i>63</i>
<i>ГЛАВА VII: Декември</i>	<i>76</i>
<i>ГЛАВА VIII: Януари</i>	<i>86</i>
<i>ГЛАВА IX: Февруари</i>	<i>96</i>
<i>ГЛАВА X: Март</i>	<i>110</i>
<i>ГЛАВА XI: Април-Май</i>	<i>122</i>
<i>ЕПИЛОГ.....</i>	<i>149</i>

ПРЕДГОВОР

Авторите на тази книга са израснали с най-красивата игра – футбола, и са фенове за цял живот. Като такива, ние винаги сме се интересували от всичко, което става на и извън терена. Някои от книгите, с които най-много се гордеем, че притежаваме, са на футболна тематика и включват *Inverting the Pyramid: A History of Football Tactics* by Johnathan Wilson; *Brilliant Orange The Neurotic Genius of Dutch Football* by David Winner; *Why England Lose: & Other Curious Football Phenomena Explained* by Kuper & Szymanski и разбира се различни биографии на някои от най-знаменитите футболни персони. Както сами се досещате, футболът е много повече от игра, в която двадесет и двама състезателя тичат след едно кожено кълбо в рамките на деветдесет минути. На повърхността изглежда, че всичко се решава точно там – на зелената арена. Но истината е, че нещата са много по-дълбоки. Колко часове, седмици, години е отнело на футболистите да достигнат до това ниво? Какви тренировъчни методи са ползвали? Какви тактически указания са получили от мениджъра си? Как са изградили на пръв поглед телепатичното разбирателство на терена?

Много автори се опитват да отговорят на тези въпроси и определено успяват да ни дадат доста добра представа как се случват нещата в големите грандове като Барселона, Байерн или Аякс. Но колко често невзрачните отбори попадат под лупата на медиите? За Лестър това е рядкост. Никой не обича аутсайдерите, освен когато спечелят нещо. Е, през 2016 година Лестър спечелиха Висшата Лига на Англия и с нея хиляди нови привърженици. Ако ни следите, може би знаете, че ние винаги сме имали афинитет към аутсайдерите. Дори и тези, които никога не печелят нищо. От много

време дискутираме идеята да проучим защо и как Лестър Сити успяха да поднесат една от най-големите изненади във футбола, откакто Гърция спечели Евро 2004. Тази книга ще се опита да разкрие това, което феновете не видяха – ключовите фактори, важните моменти, прозрения от кухнята на отбора. Надяваме се, че нашите задълбочени проучвания ще ви отговорят и ще вдъхновят всеки читател да постигне нещо в живота си, без значение кой го счита за аутсайдер.

ПРОЛОГ

ВЕЛИКОТО БЯГСТВО

*„Ако не знаеш отговора на този въпрос, тогава за мен ти си щраус.
Главата ти е заровена в пясъка!“ – Найджъл Пиърсън*

Девет мача, за да си спасят кожата

Всеки велик подвиг има страхотна предистория. Случаят на Лестър Сити не е по-различен. Всъщност спасението на „лисиците“ (официалното прозвище на отбора) от изпадане е не по-малко епично от шампионския им сезон.

Преди да бъдат коронясани като шампиони и преди Риад Марез да бъде обявен за Игралч на Голдината и дори преди Клаудио Раниери да стъпи в града, Лестър Сити са на ръба на изпадане. През сезон 2014/2015 те са водени от Найджъл Пиърсън (родом от Нотингам) и устремено гледат към завръщане във второто ниво на английския футбол – Чемпиъншип. В началото на месец Април те се намират на последно място в класирането и могат да се похвалят едва с четири победи. Малка утеха е, че една от тях е срещу отбора на Манчестър Юнайтед, воден от вечно объркващия Луис Ван Гаал. И тогава идва победата над Уест Хям. След нея клубът никога повече не поглежда назад. Момчетата на Пиърсън печелят още шест от оставащите осем двубоя, за да си гарантират футбол в елита за поне още една година.

Няма друг отбор в историята на Лигата, който успява да постигне такова спасение. Разбира се, медиите кръщават постижението

„Великото Бягство“ (по класическия филм от 60-те с участието на Стийв Макуин). Нека да погледнем от близо всяка от тези срещи, а с това и футбола, практикуван от Лестър в този период.

На 4 Април 2015 г. „лисиците“ приемат Уест Хям и прогнозите от специалисти и феновете са, че те ще бъдат пречукани. Последната победа на Лестър Сити датира от Януари, докато „чуковете“ правят приличен сезон и се намират на девето място. Изненадващо дори за собствените си фенове, Сити повеждат с гол на Естебан Камбиасо. Надеждите за край на ужасяващата серия без победа са почти убити, когато Шейку Куяте изравнява резултата. Изведнъж в последната минута от редовното време домакините са съживени от Анди Кинг, който отбелязва победния гол. Играчи и фенове са доволни, но все още си нямат идея, каква ще е истинската тежест на това попадение. „Лисиците“ са толкова сплотени и вдъхновени от тази победа, че печелят и оставащите си три срещи през Април. Това е същият отбор, който окупира последното място само преди няколко месеца - по Коледа. Само още два отбора са успявали да се спасят, след като са били последни по време на празничните дни – Уест Бромич Албиън и Съндърланд.

Като говорим за Уест Бром, именно те са следващият опонент пред оръфаните „лисици“. След 80 минути футбол, таблото показва следния резултат: Уест Бромич 2 – Лестър Сити 1. Изглежда победата от миналата седмица е била чист късмет и нашите герои са се върнали към старите си навици.

Защитникът Роберт Хут обаче е на друго мнение, когато прави резултата 2-2. Джейми Варди довърша „дроздовете“ с късен гол и обратът е реалност. Още една трудна, но сладка победа за момчетата от Лестършър.

Следващите два опонента – Суонси и Бърнли са победени без допуснат гол. Съответно „лебедите“ са приземени с 2-0, а Бърнли с прагматична минимална преднина.

Последният мач за месец Април е неприятно събитие. „Лисиците“ са изправени срещу шампионите от Челси, водени от непоколебимия диктатор Жозе Моуриньо. Сините от Лондон печелят авторитетно с 3-1 и се оказват прекалено голям залък за домакините. Именно след този мач Найджъл Пиърсън напада устно журналист и го нарича щраус. Това няма да е последния инцидент, в който лютият мениджър е замесен.

За сега обаче всичко в отбора е спокойно и с пет оставащи мача, „лисиците“ най-после изплуват от зоната за изпадане с точка пред Съндърланд.

През месец Май оцеляването е подсигурено с още четири паметни резултата. Първо Нюкясъл, бледа сянка на отбора от преди 20 години, е победен с три безответни гола.

След това идва тежкия сблъсък със Саутхямптън. Възпитаниците на Роналд Куман (по-известни като академия за таланти „Ливърпул“) гонят класиране в Лига Европа и са изключително корав опонент. Именно в този мач Риад Мarez загатва за предстоящите си геройства през идния сезон. Той отбелязва два гола за да помогне на Лестър да се разправят и с този противник. На 16 Май 2015 г. оцеляването е факт. Сити срещат друг кандидат за изпадане в лицето на Съндърланд на „Стейдиъм ъф Лайт“. И двата отбора са прекалено предпазливи, предвид важността на всяка една точка. Мачът завършва наравно, което носи трета поредна чиста мрежа на вратаря Каспър Шмайхел. Математически „лисиците“ са въвн от блатото.

Последният двубой от сезона е разпускащ за Лестър. Играейки без напрежение, те побеждават Куинс Парк Рейджърс с лежерното 5-1. Лестър Сити постигат „Великото Бягството“ и завършват на завидното четиринадесето място. Найджъл Пиърсън и подчинените му печелят адмирациите на фенове и журналисти. Само за два месеца те постигат нещо невероятно, само след година те ще постигнат нещо невъзможно.

Дръзките тактически промени на Найджъл Пиърсън

През Август 2014 г. Лестър Сити най-после се завръщат в елита след като печелят Чемпиъншип (второто ниво на Английския футбол). Първенството е спечелено с грандиозно представяне – „лисиците“ завършват с девет точки преднина пред втория, като нанизват 83 гола.

Въпреки експериментите на Пиърсън, най-успешната постройка на отбора си остава класическото 4-4-2. През по-голямата част от следващия сезон 14/15 той продължава да използва тази тактика. Планът му от самото начало е отборът да играе контраатакуващ футбол и да разчита на солидна защита, водена от доминиращия футболист Уес Морган. От изключителна важност е отборът да има непоколебим голмайстор. Рикардо Улоа е взет с тази цел. Нападателят е закупен за рекордна сума, която олицетворява надеждите към него за резултатен сезон. Заедно с вратаря Каспер Шмайхел (син на Питър Шмайхел) и халфа Дани Дринкуотър, те сформират здравия гръбнак на отбора.

За жалост, след солиден старт и дори шокиращ обрат срещу Манчестър Юнайтед на Ван Гаал, „лисиците“ започват да потъват

като котва в дълбините на футболния елит. След двадесет и девет мача те имат само четири победи. Точно тогава, Пиърсън най-после намира правилния тактически подход.

Той създава ново плодовито партньорство в лявата зона от терена, като преобразува крилото Джефри Шлуп в ляв бек. Пред него той поставя Джейми Варди. Скоростният нападател не прави силен сезон и преместването му на левия фланг представлява истинско прераждане. Маневрата е изключително успешна.

През оставащите мачове Шлуп бомбардира лявото крило и доставя значителен брой центрирания. В същото време Варди започва да прави резки набези към наказателно поле на съперника, където предизвика объркване в защитата и донася голове или асистенции. Лестър вече доставя средно 31 центрирания на мач при едва 23 преди промяната. Варди често добавя трети нападател към играещите двама с нахлуванията си и скоростта му идеално пасва на контраатакуващия стил на „лисиците“.

Срещу Соунзи например Пиърсън излиза смело с 3-4-3. Напред са Варди, Улоа и Крамарич. Тримата пресират още в половината на съперника с цел бързо отнемане на топката и стартиране на бърза контраатака. След като отборът взима преднина, мениджърът пуска в игра десния бек Ричи Де Лает и се връща към 4-4-2, с цел да задържи резултата. Тактиката му сработва и мачът е спечелен.

Промени в психологическата нагласа на играчите

Друга ключова причина за оцеляването на Лестър е промяната в настроението на отбора. Гладът и смелостта, които играчите демонстрират в края на сезона, са на светлинни години от летаргичната и дефанзивна нагласа, с която те играят през останалата част от сезона.

Разбира се, тук отново можем да похвалим мениджъра Пиърсът, който може би осъзнава, че прибран подход не му върши работа и за това внушава на играчите си, че няма какво да губят и е време да поемат повече рискове.

Нападателят и полузащитниците целеустремено напускат позициите си, за да пресират съперника с топка. Според статистиката, само отборите от топ четири прекарват повече време в половината на опонента си. Лестър играе със смелост и увереност, които нарастват след всяка следваща победа.

Цялостният подход на Лестър Сити през последните два месеца от кампанията е сходен с този от мача срещу Суонзи. Те пресират и атакуват с изключителна ярост и успяват да се разправят с всичките си опоненти (освен шампионите от Челси) по пътя към оцеляването. Този начин на игра ще служи като основа за предстоящите успехи на „лисиците“ и целия клуб дължи огромни благодарности на Найджъл Пиърсът. За негово нещастие, само след месец той ще бъде освободен от поста си.

НЕ ТОЛКОВА СЛАВНА ИСТОРИЯ

„Лестър са класически пример за това как и невъзможните неща стават възможни, ако си готов да работиш здраво, можеш да постигнеш чудеса.“

– Джанлука Феста

Историческа Перспектива

Преди да погледнем към събитията, които доведоха до изненадващото назначение на Раниери, нека да дадем исторически контекст на футболен клуб Лестър Сити и тяхната дълга борба по пътя към елита.

Град Лестър се намира в Източен Мидландс, Англия. Жителите му наброяват малко над 350 000 души. Икономиката на града е на прилично ниво, като годишният БВП на глава от населението е 27,816 евро.

Клубът, който представлява града пред света на футбола, е основан през 1884-та година в градинска барака, в близост до една от главните транспортни линии – „Фоси Роуд“. Мачовете си отборът играе на местното футболно игрище под името Лестър Фоси. Шест години по-късно тимът се присъединява към Футболната

Асоциация и започва да играе всеки уикенд. Първият мач на Лестър в лигата е срещу Гримсби, изгубен с 4-3. Седмица по-късно Фоси записват победа над Родъръм.

След края на Първата Световна Война, футболната лига е реформирана и клубът подава документи за участие под ново наименование – Лестър Сити. Въпреки че следващите стотина години не са особено бляскави, струва си да отбележим няколко паметни момента. През 1929 г. Лестър постига най-високата си позиция в елита, като завършва на второ място – шампионът Шефийлд Уензди се оказва прекалено добър за „лисиците“. Ако очаквате, че клубът е надградил над това постижение с трофеи и успехи, ще сбъркате. Сити завършват осми и шестнадесети през следващите два сезона.

Отборът все пак достига финала на ФА Къп четири пъти, последно през 1969 г. В унисон с очакванията и четирите участия завършват със сребърен медал.

Ако трябва да сме справедливи спрямо труда на персонала, който поддържа витрината за трофеи, сме длъжни да споменем, че Лестър са печелили Купата на Лигата цели три пъти. Последно през 2000 г., когато побеждават Транмиър Роувърс на финала.

Скоро сладостта от този триумф е измита с горчива битка за оцеляване във Висшата Лига на Англия (предишната Първа Дивизия). В края на сезон 2001-2002 „лисиците“ са последни с двадесет загуби и голова разлика -34. Лестър Сити няма да играе в елита повече от десетилетие след това.

Дългият път обратно към елита

След поредица от неуспешни мениджъри и още по-неуспешни представяния, Найджъл Пиърсън е назначен начело на отбора. Сити се намират в третото ниво на английския футбол и задачата пред Пиърсън е незавидно трудна.

До този момент бившият играч на Мидълсбро е водил само няколко отбора, но чрез силата на характера си, той успява да мотивира играчите. Лестър печелят Първа лига през сезон 2008-2009 и се връщат във второто ниво на английския футбол.

През следващият сезон Пиърсън отново показва, че е качествен треньор като класира „лисиците“ на плейофите за Висшата Лига. Инфарктна загуба на дузпи срещу Кардиф лишава момчета от Лестър от място в елита.

Пиърсън напуска, за да поеме Хъл Сити, а клубът е сдобива с нов собственик – Вичай Сривадханапрабха. За да улесним автори и читатели, в останалите страници на тази книга ще се обръщаме към него с „Вини“.

Вини показва амбиции за успех и през Октомври 2010 наема не кой да е, а Свен-Горан Ериксон.

Шведът не се свени да харчи големи трансферни суми и да прави грандиозни изказвания: *„Целта ни е не само да достигнем Висшата Лига, но и да се задържим в нея. А също и да влезем в Евротурнирите.“*

Тринадесет мача по-късно Свен е освободен от поста си. Най-вероятно разсеян от някоя пищна секретарка, той забравя да подготви отбора си за мача срещу Милуол. „Лисиците“ получават три безответни гола и тежката загуба изчерпва търпението на Вини, който вече се оглежда за нов мениджър.

Новият мениджър на Лестър Сити е старият мениджър на Лестър Сити – Найджъл Пиърсът. През този период са взети някои от ключовите играчи, които ще изиграят изключителна роля в историята на клуба. Каспер Шмайхел, Дани Дринкоутър, Уес Морган и Джейми Варди са привлечени в периода 2010-2012. Варди (31 гола за сезон 11/12) е купен за 1 млн. паунда от полу-професионалния Флийтууд Таун. Дори деветнадесетгодишният Хари Кейн играе известно време под наем за „лисиците“ и вкарва в дебюта си.

През 2013 година отборът най-после е на път да се завърне в елита след победа с 1-0 у дома над Уотфорд в плейоф за влизане в лигата. Реваншът се оказва едно от най-сърцераздирателните събития в историята на клуба.

В 95-тата минута „лисиците“ губят в резултата с 2-1, но благодарение на гола си на чужд терен, преимущество е тяхно. Нещата изглеждат още по-розови, когато реферът ги дарява с дузпа. Антъни Нокаерт застава зад бялата точка и се подготвя да класира клуба си във Висшата Лига. Срещу него е испанският ветеран и бивш играч на Арсенал Мануел Алмуня.

Напрежението е върху Нокаерт и той се поддава. Алмуня спасява не само първоначалния изстрел от бялата точка, но и последващия удар. Докато „лисиците“ са объркани, Уотфорд започват бърза контраатака, която води до победен гол и краен резултат 3-1 (общ резултат 3-2) за „стършелите“. Гостуващите фенове са смълчани, а Антъни Нокаерт не може да скрие мъката си. Последната съдийска свирка оставя играчите на Сити да се скитат по терена като призраци.

Найджъл Пиърсът отново трябва да регрупира отбора си, след като за втори път е само на един мач от постигане на заветната цел.

Още веднъж силният му характер взима превес и той намира нови сили да мотивира футболистите си. Следващото лято в град Лестър пристига Риад Мarez от Льо Авър. За услугите на алжиреца са платени едва 350 000 паунда.

Целта пред Лестър Сити за новия сезон е ясна. Те щурмуват лигата и си осигуряват промоция, чупейки няколко клубни рекорда. Мечтата за завръщане в елита се превръща в реалност. От Август 2014 „лисиците“ ще мерят сили с грандове като Ливърпул, Манчестър Юнайтед, Арсенал, Челси и Манчестър Сити.

Клаудио Раниери

И докато Лестър се лутат из долните дивизии и търсят пътя си към елита, бъдещият им мениджър Клаудио Раниери е също толкова неориентиран в професионалното си развитие. В десетилетието преди да поеме „лисиците“, той минава през италианските грандове Интер, Милан и Ювентус, през Монако и най-накрая се изявява като ръководител на Гръцкия национален отбор. Подобно на Лестър, неговото начало в спорта е скромно.

Италианецът е роден през 1951 година в Рим и прекарва по-голямата част от младостта си в малко провинциално градче, наречено Формело. Като повечето си сънародници, той мечтае да успее в света на футбола. Раниери играе като защитник за отборите на Катанцаро, Катания и Палермо. Считан е за интелигентен играч, но качеството на отборите, в които играе, не му позволява да постигне много.

Първото му мениджърско назначение е за отбора на Кампания ПUTEOLANA. Скоро Клаудио започва да показва качествата си, които го отвеждат до престижни постижения. Забележително е, че

навсякъде той спечелва играчи, ръководство и фенове със своята човечност и топлота. Винаги усмихнат и шеговит, Раниери успява да сваля напрежението у играчите си и да повдигне настроението им в тежките моменти.

Той започва да набира слава като треньор в отбора на Каляри в края на 80-те години. Само за три сезона римлянинът извежда отбора до Серия А, след като ги поема в Серия Ц1. Под негово ръководство тимът практикува флуидна система на игра, без ясно изразена тактическа постройка. Играчите се реорганизируют в няколко различни формации по време на мач – идея, без съмнение наложена от наставника. Следват периоди в Наполи и Фиорентина, където Клаудио успява да постигне класиране в горната половина на таблицата и дори да запише няколко участия в Евротурнирите. С Фиорентина печели и Купата на Италия през сезон 1995/1996.

След загуба от Барселона в полу-финала на турнира за Купата на Носителите на Купи през 1997, Раниери е уволнен от Фиорентина и напуска Апенините за да търси ново бъдеще в чужбина.

Валенсия решава да даде шанс на италианеца, от който той се възползва с огромен успех. Под негово ръководство валенсианци постигат класиране в Шампионската лига. Те печелят турнира Интертото през 1998 и Купата на краля през 1999. Раниери напуска в края на сезона, а през следващите години клуба печели испанската Ла Лига и достига два финала в Шампионската Лига. Много фенове смятат, че именно италианецът е поставил основите на тези успехи. Под негово ръководство предпочитаната тактика е 4-4-2 с подчертана преса и бърз контраатакуващ футбол.

Атлетико Мадрид е следващата спирка за усмихнатия римлянин. За негово нещастие, клубът изпада в администрация след огромни финансови проблеми и се насочва към зоната за изпадане. Раниери

напуска доброволно преди президента Хесус Хил да успее да го уволни.

Всеки мениджър има своите слабости и италианецът не е изключение. На медиите той е известен с прякора „The Tinkerman“ (от английското tinker – бърникам). Клаудио често прекалява с ротации, тактически указания и ненужни смени. Може би това е най-видно в последния му сезон като наставник на Челси – следващата спирка за италианеца.

Раниери поема отбора от Лондон през 2000 година и може да се каже, че именно той излива основата, която по-късно заместникът му Жозе Моуриньо ще използва, за да постигне редица успехи. Разбира се, лондончани са далеч от шампионски амбиции, когато Дон Клаудио пристига в английската столица. Отборът е завършил пети и в историята си е печелил Висшата лига едва веднъж – през 1955 година. Основната цел пред отбора е класиране в Шампионската Лига. През 2003 Челси постига това, когато побеждава Ливърпул в пряк мач от последния ден на сезона. Двубоят е паметен и с това, че сигнализира идването на нова ера, която да замести старата. В периода от тогава до сега, Челси са далеч по-успешни от традиционни сили като Ливърпул и Арсенал. Разбира се, този нов възход на „сините“ нямаше да е възможен без намесата на един конкретен руски милиардер.

През онзи сезон Роман Абрамович се оглежда за отбор, в който да инвестира парите си. Участието на Челси в най-престижния клубен турнир го убеждава, че именно там трябва да налее милионите си. През лятото Челси извършват истински блицкриг на трансферния пазар и закупуват редица изгряващи звезди. С големите харчове идват и големите амбиции. Абрамович поставя ултиматум пред италианския наставник – трофей или уволнение.

Във Висшата Лигата, Клаудио не може да се пребори с Арсенал, който завършва сезона непобеден (26 победи и 12 равенства). Големият шанс за трофей е в Европа. Челси достигнат полуфинал в Шампионската лига срещу Монако. Другите оставащи отбори са Депортиво Ла Коруня и Порто (водени от Жозе Моуриньо). Мнозина очакват лондончани да триумфират с купата, но нещата няма да се развият по този начин. Именно в първия мач с Монако, Раниери оправдава прозвището си - Tinkerman.

След петдесет минути игра, Дадо Пршо и Ернан Креспо са отбелязали по един гол за отборите си, но ситуацията за Челси е оптимистична. Андреас Зикос от Монако е получил червен картон и отборът му трябва да намери начин да се брани с човек по-малко. Раниери е нетърпелив и вади защитника Марио Мелхиот за да пусне нападателя Джими Флойд-Хаселбанк. Челси заиграва с трима напред, но те по-скоро си пречат отколкото си помагат. В добавка към тази маневра, крилото Йеспер Грьонкяер е заменено от централния халф Хуан Себастиан Верон. Лондончани губят ширина и са принудени да се опитват да атакуват през центъра, където домакините са струпали играчи, за да предотвратят набезите им. Възпитаниците на Клаудио Раниери изглеждат объркани и беззъби, докато играчите на Монако са фокусирани и добре организирани. Третата и последна смяна на Раниери също се оказва ялова – защитникът Роберт Хут за халфа Скот Паркър. Две бързи контраатаки водят до два гола, за да се заформи крайният резултат от 3-1 за отбора от богатото княжество. Английските журналистите обвиняват странните решения на Раниери за загубата, а самият той поема пълна отговорност в пресконференция след двубоя: *„Вината е изцяло моя. С един играч повече бях нетърпелив да спечеля мача!“*

Видно е, че за да успее да постигне големи успехи, роденият в Рим италианец ще трябва да израстне като личност и да се научи на търпение и доверие към играчите си.

Следващото десетилетие Раниери ще прекара в своята любима Италия. Отборите, които решават да му дадат шанс са Парма, Ювентус, Рома и Интер. Във всеки от тях той има своите успехи и падения. С отбора от Торино например, римлянинът завършва трети, едва сезон, след като грандът се завръща от Серия Б (пратен там след скандал за уреждане на мачове). А през 2009/2010 начело на родния си Рома, Клаудио постига второ място само на две точки от титлата.

Дъното за него обаче идва през пролетта на 2012 година, когато той е наставник на Интер. Клубът от Милано печели само два мача от тринадесет в Серия А и отпада от Олимпик Марсилия в Шампионската Лига. Фенове и ръководство са единодушни, че римлянинът трябва да бъде освободен.

Клаудио осъзнава, че може би е време да смени обстановката и поема закъсалия Монако. Отборът, който причинява главоболия на италианеца в последните му месеци като наставник на Челси, се намира във Френската Лига 2 и отчаяно се нуждае от опитен треньор, който да го възроди. Раниери се отзовава на предизвикателството. През 2012-2013 той печели титлата във френската Втора лига и гарантира елитен футбол на отбора от княжеството. Следващият фокус на италианеца е да завърши на второ място през 2014-та година зад шампиона Пари Сент Жермен. В интерес на истината трябва да признаем, че по това време руският милиардер Дмитри Риболовлев решава да купи Монако и да похарчи над 140 млн. паунда за трансфери. И както става и в Челси, след един сезон с нов богат собственик, Раниери е

освободен от поста си. Или по-точно казано, договорът му не е продължен.

Следва може би най-срамният момент от треньорската кариера на Клаудио Раниери. През лятото на 2014 италианецът е назначен от Гръцката футболна федерация, като новия наставник на мъжкия национален отбор. Задачата, поставена пред тактика, е да класира отбора на Евро 2016. Предвид опонентите в групата и факта, че три отбора от шест получават шанса да играят на турнира, целта не е невъзможна. Участниците в група „G“ са Северна Ирландия, Румъния, Унгария, Финландия и Фарьорските острови. Гърците, изненадващо спечелили турнира през 2004, се надяват да завършат поне трети, което ще ги прати на плейоф. Договорът на Раниери е за две години и е на стойност 1,6 милиона евро.

Проблемите обаче започват от самото начало. Клаудио отказва да се премести в Гърция, което създава перцепцията у феновете, че не е заинтересован от играчите.

Италианецът така и не успява да намери общ език с тях. Той често променя тактиките и стартовите състави, което обърква състезателите, свикнали със стабилност и постоянство при предишните мениджъри. На терена резултатите отразяват това неразбирателство.

Гърция губи от Румъния, Северна Ирландия и Фарьорските острови. Последната загуба, нанесена от държава с население от едва 50 000 хиляди души, е изключително болезнена. Шефът на Гръцката федерация Йоргос Сарис не пести критики: *„След днешната опустошителна загуба, аз поемам пълна отговорност за несполучливият избор на треньор, който сериозно нарани имиджа на отбора пред нашите фенове.*

Управителния съвет ще вземе мерки, за да се избегне повторението на тази срамна вечер.“

След едва четири мача Клаудио Раниери е уволнен и за първи път от много време, италианецът е без ясна насока за кариерата си.

В оставащите шест двубоя Гърция, ръководена от нов мениджър, губи още три пъти и завършва на последно място с шест точки от тридесет възможни. Домакинството на Фарьорските острови също е изгубено.

“ПРИКАЗНО” НАЧАЛО

„Клаудио Раниери? Наистина ли?“ – Гари Линекер

Приключенията на Пиърсън Младши в Тайланд

Както повечето приказки и тази има своя хубав край, но колко други подобни истории започват с расистка секс оргия?

Найджъл Пиърсън е известен с бурният си нрав и тренинговските си изцепки, но едва ли е очаквал, че синът му Джеймс Пиърсън, ще се окаже катализатора на падението му.

Младокът е футболист на Лестър Сити от 2012 година и за това време има записан само един официален мач. Като член на отбора, той е част от годишното „Турне на добра воля“ в Тайланд, организирано от Тайландския Туристически Борд и финансирано от собственика Вини, провело се през лятото на 2015 година. Турнето има за цел не само да популяризира клуба сред тайландските фенове, но и да събуди интерес към забележителностите, които кралството предлага на чуждестранните туристи.

През 2014 година, губернаторът на борда Тхаватчай Арунуик гордо заявява:

„Партньорството ни с Лестър Сити през последните две години бе едно невероятно приключение, изпълнено с позитивизъм,

невероятни хора и незабравими спомени. Гордеем се, че ще продължим съвместната работа с клуба!“

Твърдението на Тхаватчай за незабравимите спомени ще се окаже по-вярно, от колкото му се иска.

В началото на месец Юни 2015 г. пресата в Англия гръмва с история за секс оргия, в която е замесен Джеймс Пиърсън, както и двама негови съотборници – Том Хопър и Адам Смит. Медиите разполагат и с видео, което не се свенят да публикуват на сайтове си. Клипът, заснет с телефон, показва как тримата „посланици на добра воля“ сексуално унижават тайландски проститутки, докато се хият и подмятат расистки термини. Историята толкова нашумява, че дори и американската новинарска медия CNN публикува статия по темата. Клубът е подложен на тежка критика от различни журналисти и организации за борба с расизма. Директорът на „Футбол срещи расизъм в Европа“, Пиара Поуар излиза със следното изявление:

„Подобни действия по време на турне на добра воля в родината на собственика на отбора ти, който плаща заплатите, са умопомрачителни! Доколкото разбирам Найджъл Пиърсън е против расовата дискриминация. Срамно е, че е забравил да предаде посланието на играчите!“

След изцепката, семейство Сривадханапрабха са бесни. Скандалът е не само обида към кралството и гостоприемството им, но и PR кошмар. До този момент Вино е работил здраво, за да си изгради имидж на достоен и духовен човек. Той често влиза в пререкания с Пиърсън старши, след някое по-остро изказване на Англичанина и редовно праща будисти, които благословят клуба преди мачове.

Веднага е насрочено вътрешно разследване срещу провинилите се играчи, но всички са наясно какъв ще е резултатът: Джеймс, Том и Адам са освободени от клуба по дисциплинарни причини.

Две седмици по-късно, в началото на Юли, Лестър Сити уведомява феновете си, че и Найджъл Пиърсън напуска отбора. В официалното изявление се казва, че основните причини са „фундаментални различия в перспективите“ между борда и мениджъра.

Интересно какво мисли Вини за имиджа си, когато година по-късно срещу компанията му „Кинг Пауър“ са повдигнати обвинения за подкуп и укриване на данъци от тайландското правителство, които възлизат на 327 млн. паунда. Или пък за факта, че бизнесът му се сдобива с ексклузивни права върху продажбата на безмитни стоки на летището в Банкок от Таксин Шинаватра, който е министър през 2006 г. Двадесет и четири месеца по-късно Шинаватра получава присъда от две години затвор за корупция по едно от многото обвинения, повдигнати срещу него. Естествено, той не е в Тайланд, за да я излежи.

Разбира се, тези дела са проблем на (ох, Боже) Чарнчай Иссарасенарак – един от главните обвинители и заместник-председател на Комисията за борба с корупцията в Тайланд. Що се отнася до футболен клуб Лестър, отборът е оставен без треньор само два месеца преди старта на новия сезон във Висшата Лига. Според медиите на Острова, основни кандидати са Шон Дайк, Дейвид Мойс и Мартин О'Нийл. Всичко това обаче ще се промени след едно обаждане на Стийв Кътнър – агент на Клаудио Раниери.

Неочаквано назначение

През Юли месец на същото лято, Клаудио Раниери все още ближе раните си от фиаското с гръцкия национален отбор. Специалистът се намира в родната Италия, където обезщетението, което е получил от гръцката футболна федерация (в размер на 800,000 евро) улеснява терзанията му. В един момент той получава обаждане от агента си Стийв Кътнър. Англичанинът е работил здраво, за да убеди борда на Лестър Сити, че именно клиентът му е точният човек, който да замени Найджъл Пиърсът.

От Лестър са скептични, но Кътнър проявява оптимизъм. Той изпраща CV-то на Раниери, от което личат редица футболни успехи – Испанската Купа на Краля, Европейската Супер Купа, Купата на Италия, както и няколко втори места във Висшата Лига на Англия, Френската Лига 1 и Италианската Серия А.

Най-после борда се съгласява на интервю на живо и Стийв бърза да уведоми клиента си. Раниери не се колебае. Той все още таи топли спомени от времето си в Челси и дори е запазил собствеността на къща в Лондон – индикация, че италианецът тайно се е надява да се завърне на Острова някой ден.

На интервюто присъстват членове от борда в лицето на Джон Рудкин, Сюзън Уелан и Айават Сривадханапрабха. Раниери се държи типично: показва чар, италианска страст и дълбоки футболни познания. Римлянинът споделя за времената, в които лично е ръководил нападатели от калибъра на Франческо Тотти и Габриел Батистута. Айават е очарован от срещата и веднага препоръчва второ интервю, на което е поканен и баща му – Вини Сривадханапрабха.

Втората среща също върви към успех и колкото повече борда слуша Раниери, толкова по-ясно става за всеки един от членовете, че

именно италианецът е техният човек. Пълна противоположност на Пиърсът, той е отпуснат, равнодушен и вечно усмихнат. Перфектната смесица от класа и опит. Не е за подценяване и фактът, че Клаудио Раниери е истински джентълмен, който по-скоро ще прегърне журналистите, вместо да ги нарича щрауси. Точно от такъв човек се нуждае Лестър, особено след лятното фиаско.

Скептични Реакции

На 13 Юли 2015 г. Клаудио Раниери е представен като новия наставник на футболен клуб Лестър Сити. Назначението му предизвиква смесени реакции у феновете на отбора от централна Англия. Привържениците веднага запретват ръкави и се заемат да сипят апокалиптични прогнози в една от големите социални мрежи на планетата – Twitter. Един от тези фенове пише следното: *“Не мога да кажа, че съм впечатлен от това назначение. Изглежда ми като панически ход от собствениците!”*

Друг е още по-отчаян: *„Раниери? Какво по дяволите? Лестър ще изпаднат!“*

Призът за любимото изказване на авторите обаче взима Джеймс Джоунс от Лондон с тази брилянтна експертиза: *„Представете си, клубът ви да назначи Клаудио Раниери за наставник, когато Сам Алърдайс е без отбор в момента!“*

За жалост, тези остри коментари от феновете са симптом за един по-сериозен проблем, който тегне над клубовете в елита – хората, които не са информирани за вътрешните дейности на даден отбор, се опитват да диктуват какво трябва да се случва. Привържениците обаче често са водени от емоциите си и обичат да съдят играчи или

мениджъри на база представянето им в последните месеци, вместо през цялата им кариера. Затова не е рядкост да видим, как даден играч е привлечен набързо след силно представяне на Световно Първенство (което трае само 4 седмици), след което трансферът се оказва пълно разочарование. Мениджърите пък са принудени да понасят изключително обидния жест, който все по-често се наблюдава - размахването на бели кърпички от фенове след три поредни загуби, без значение колко вярно същите наставници са служили на отбора си. Разбира се, привържениците не са глупави, но обикновено хората вътре в даден клуб са тези, които присъстват на интервюта, четат доклади, срещат се агенти и лично опознават хората, които наемат на работа. Те трябва да са тези, които да взимат важните решения, без панически да се огъват пред пламенните фенове.

И докато за привържениците е характерно да са нерационални и често да прибегват до прибързани заключения, поне трябва да очакваме футболните експерти да покажат хладнокръвие и да се въздържат от цялостни оценки. За жалост, медиите в Англия са не по-малко остри спрямо новия наставник на Лестър Сити. Да погледнем какво казват те през лятото на 2015 г.:

Фил Томпсън (журналист от Скай Спортс):

“Трябваше да подпишат с агента му. Човекът е толкова кадърен, че постоянно му урежда работа! Не съм сигурен, че Раниери е печелил каквото и да е!”

Мат Ле Тисие (бивш футболист на Саутхемптън):

„Мисля, че ще е много трудно за Лестър през този сезон! Мисля, че духът в отбора просто ще липсва!“

Гари Линекер (бивш футболист и водещ в BBC):

“Клаудио Раниери!? Наистина ли?!“

По-късно Гари добавя:

„Клаудио Раниери е опитен, но не е добър избор за Лестър. Невероятно е как едни и същи имена се въртят между отборите!“

Диетмар Хаман (бивш футболист на Ливърпул):

„Не мога да повярвам, че Лестър назначиха Раниери... страхотен клуб със страхотни фенове, но се страхувам, че догодина ще имат гостувания на МК (стадиона на МК Донс, отбор от Чемпиъншип), вместо на Олд Траффорд!“

Тони Котий (бивш футболист и журналист в Скай Спортс):

„Изумен съм! Просто не очаквах това. Очевидно, много имена се спрягаха за поста и до колкото знам Раниери не бе едно от тях. Странно назначение. Според мен уволнението на Пиърсън бе огромен риск и да се наеме Раниери сега, предвид кариерата му от последните десет години, е още по-рисков ход!“

Роби Савидж (бивш футболист):

„Раниери е добър мениджър, но не е за Лестър. Играчите на „лисиците“ се нуждаят от мениджър, към който да се привържат. О’Нийл и Пиърсън са такива. Когато и да бяха назначили, отборът ще се бори за оцеляване, но според мен Клаудио е голямо име, но лош избор. Надявам се, че греша.“

Маркус Кристенсон (журналист на Гардиън):

„Малцина биха се съгласили, че той ще успее. Едно нещо е сигурно – Раниери ще покаже достойнство и скромност. Ако от Лестър

искат някой, който да се държи добре, получават го. Но ако искат някой, който да ги задържи във Висшата Лига, са назначили грешния човек.“

Майкъл Оуен (бивш футболист на Ливърпул):

„Започваме отново! Предвиждам топ шест: Челси, Ман Ютд, Арсенал, Ман Сити, Ливърпул и Тотнъм. Последните три: Борнемут, Лестър, Уотфорд.“

Никой от тези отбори не завършва на дъното.

ВИСШАТА ЛИГА В НАЧАЛОТО НА СЕЗОН 2015/2016

„Мениджърството е като скок с парашут. Понякога парашутът не се отваря и се разбиваш в земята!“ – Клаудио Раниери

Трансфери и кратко описание на всеки от състава на Лестър Сити

През лятото на 2015 г. Лестър Сити проявява силна активност на трансферния пазар. Изхарчени са над 40 милиона паунда за общо десет нови играчи. Погледнато в ретроспект, най-значимата придобивка е тази на Н'голо Канте от отбора на Каен. Сити си осигуряват услугите му срещу сумата от 5,6 млн паунда. Само двама футболисти напускат „лисиците“ през лятото за общо 7 млн. паунда – Крис Ууд поема в посока Лийдс Юнайтед, а Дейвид Нуджент е закупен от Мидълсбро. Отборът на Лестър Сити е готов за нови подвизи. В следващите страници ще

представим кратко описание на състава за шампионския сезон:

1) **Каспър Шмайхел** (Вратар) – Син на легендата на Манчестър Юнайтед, Питър, младият вратар е освободен от Лийдс през 2011 г. В началото на кариерата си в Лестър, той има своите критици сред феновете. Седем години по-късно, датчанинът се доказва като един от класните играчи в отбора и е несменяем титуляр на вратата. Феновете го обичат, а той им се отплаща с много чисти мрежи. Шмайхел притежава изключително бързи рефлексии, които му дават голяма ефективност срещу далечни удари. За разлика от други вратари, той е и сръчен в играта с крака. Умее да рита топката с изключителна сила и точност, което е в голяма услуга на контраатакуващия стил, практикуван от „лисиците“. През 2014 г. дори е замесен в гол срещу Йовил Таун, където насочва топката с глава към горната гредка и след последвалия рикошет, коженото кълбо тупва зад гол линията.

17) **Дани Симпсън** (Десен Бек) – Роден в Еклес и минал през академията на Манчестър Юнайтед. След поредица от наеми в различни отбори от Острова, той най-после намира титулярно място в отборите на Нюкасл Юнайтед и Куийнс Парк Рейджърс. След година в Лестър, англичанинът е забъркан в сериозни проблеми, след като е обявен за виновен в обвинения за насилие срещу тогавашната му приятелка Стефани Уорд. По-вероятното бъдеще за играча е в затвора, но съдията го наказва само с 300 часа

обществено полезен труд. След като Симпсън се завръща към футбола, той е видимо променен – спечелва титулярно място на десния бек за Лестър, като измества от там Ричи Де Лает.

28) Кристиан Фукс (Ляв Бек) - Един от наистина класните играчи в отбора на сините. Австриецът пристига през лятото от Шалке и веднага намира мястото си сред титулярите. Със своите над 60 мача за Австрия и тежките битки в Бундеслигата, той донася опит и стабилност в лявата част на терена. Умее да центрира и да изпълнява тъчове не по-слабо от легендата на хвърляния от страничната линия Рори Делап.

5) Уес Морган (Централен Защитник) – Капитан и лидер на отбора. Със своите 188 см и впечатляваща физика, централният защитник е истинска скала в дефанса. Статистически погледнато, Уес е в първите места по блокирани удари и пресечени топки. Често играе със стабилност и увереност, които вдъхват спокойствие на целият отбор.

6) Роберт Хут (Централен Защитник) – Хут, заедно с Естебан Камбиасо, е смятан за един от „виновниците“ за успешната серия на Лестър в края на сезон 2014/2015. През Февруари той пристига в града от централна Англия и скоро след това „лисиците“ постигат невероятните седем победи от девет мача. Също като Морган, не е от най-бързите играчи, но компенсира с физика и опит. В кариерата си е минал през

Челси и Стоук Сити и дори има два гола за Германския национален отбор.

14) **Н'голо Канте** (Централен Халф) – Канте е откритието на сезона във Висшата Лига. Пристига от френския отбор Каен, където впечатлява с най-много отнети топки в лигата. По подобен начин се справя и в Англия. Освен че знае как да спре атаки на съперника, той успява да спечели и завиден брой въздушни единоборства, което е впечатляващо, предвид факта, че Н'голо е висок едва 168 см. Сравненията с Клод Макелеле са неизбежни на този етап, като и за двамата е характерно, че не отбелязват много голове, но разбира се не това е работата им.

4) **Дани Дринкуотър** (Централен Халф) – Още един възпитаник от младежката академия на Манчестър Юнайтед. След първоначален слаб период в отбора на „лисиците“, той постига голям напредък в играта си. Владее всички видове подавания и от време на време отбелязва с удари от далече. Умее да диктува темпото, с което играе тимът му.

11) **Марк Олбрайтън** (Крило) – Привлечен на свободен трансфер от Астънвила, Олбрайтън не притежава впечатляваща скорост или физика. Това, което притежава обаче, е невероятен десен крак. Марк умее да доставя центриране след центриране, както го прави навремето Дейвд Бекъм.

26) **Риад Маре́з** (Крило) – Риад е типичен представител на новия тип крила в модерния футбол. Той често напуска дясната част от терена, за да нахлуе към центъра, където осигурява извеждащ пас или опасен удар. Притежава невероятна скорост и техника, които го правят едно от най-острите крила във Висшата Лига. Не бихме се учудили, ако в близко бъдеще подпише с отбор като Манчестър Сити или Барселона.

20) **Шинджи Оказак**и (Централен Нападател) – Японецът играе изключително любопитна роля на терена. Той заема пространството зад Варди и пред халфовата линия, но не е типична десетка, защото рядко задържа топката и не отбелязва голям брой попадения. Най-точното описание за него е „дефанзивен нападател“ – играч, чиято роля е да пресира защитниците и халфовете на съперника. Трудовата му етика по време на мач е ненадмината.

9) **Джейми Варди** (Централен Нападател) – Англичанинът вече е със статут на легенда в град Лестър. Феновете го обожават, не само заради головете, които носи на отбора си, но и заради произхода му. Варди е класическо момче от работническата класа, което успява да се издигне благодарение на труда и волята си. Той притежава светкавична скорост и безпощаден завършващ удар. През 2015 година датчиците отчитат, че Джейми е достигнал скорост от 35.44 км/ч по време на един от спринтовете си – един от най-бързите в първенството. Първият сезон на Лестър във Висшата Лига е и първи за Варди в елита. Той

отбелязва само пет гола, но тактическите промени на Пиърсън към края на сезона, го превръщат в истински голов хищник.

Останалите играчи на отбора са предимно за ротация и показват, че липсва дълбочина, което причинява големи проблеми на отбора през следващия сезон, когато трябва да се търси баланс между Шампионска Лига и Висша Лига:

32) **Марк Шварцър** (Вратар) – Надежден ветеран, който не изиграва важна роля през сезона, но най-вероятно помага в израстването на Шмайхел с напътствия и съвети.

12) **Бен Хамър** (Вратар) – Обещаващ вратар, който търпеливо чака реда си на вратата.

27) **Марси Василевски** (Централен Защитник) – Истинско чудовище на терена. Полякът може да се конкурира по габарити с титулярните защитници и е добър заместник, когато се наложи.

29) **Йохан Беналун** (Централен Защитник) – Може би един от несполучливите трансфери на „лисиците“. През 2015г. те плащат над 5 млн. паунда за услугите му, но така и не го налагат като титуляр. Все пак Беналун се представя прилично в малкото мачове, в които взима участие.

18) **Лиъм Муур** (Централен Защитник) – Продукт на школата, който успява да достигне мъжката формация. Не мислим, че има класата за Висшата Лига.

2) **Ричи Де Лает** (Десен Защитник) – Белгиецът играе в Стоук Сити и Манчестър Юнайтед преди да премине в Лестър. За негово нещастие, не е от най-надеждните бекове на Лестър Сити.

15) **Джеф Шлуп** (Ляв Бек/ Крило) – Изключително повратлив играч, който в един или друг момент е играл на всяка позиция в лята част на терена. По скорост може да се мери с Джейми Варди, но футболната интелигентност му изневерява на терена.

10) **Анди Кинг** (Централен Халф) – Добър играч за Чемпиъншип и уелския национален отбор. Не мислим, че има качества, за да е титуляр в елита на Англия, тъй като е бавен и анонимен на моменти.

8) **Мати Джеймс** (Централен Халф) – Мати се представя много добре по време на последният сезон на Лестър във втория ешелон, но тежка контузия го изкарва от игра за дълго време. От тогава не може да намери най-добрата си форма.

33) **Гокхан Инлер** (Централен Халф) – Много фенове се надяват, че той ще запълни дупката, оставена след напускането на Естебан Камбиасо. Във футбола обаче не винаги нещата се получават, според желанията на феновете. Инлер записва само няколко мача за Лестър, преди да бъде продаден.

24) **Нейтън Даер** (Крило) – Дебютира с гол в победа над Астън Вила с 3-2. След добрия старт изпада в забвение. Има скорост, но малко други футболни качества.

22) **Демарай Грей** (Крило) – Пристига през Януари 2016 г. в Лестър, когато е само на осемнадесет години. Очевидно е, че Лестър очакват Грей да се развие в добър играч.

23) **Леандро Улоа** (Нападател) – Огромен футболист, но много ограничен в играта си. Служи добре на Лестър като бележи, когато се наложи, но в никакъв случай не може да замести Варди като титуляр.

Суми дадени за трансфери за сезона: 40 000 000 паунда.

Състояние на отборите от Топ 6

За да дадем контекст на постижението на Лестър Сити, трябва да хвърлим и подробен поглед на отборите от топ 6 и състоянието им преди старта на сезон 2015/2016. Да започнем със самото първенство – Висшата Лига на Англия е най-гледаното и най-богатото първенство на планетата. Тя генерира приходи от над 5 милиарда паунда през сезон 16/17 и финансовите изгоди за играчи и отбори са огромни. Това превръща надпреварата в една от най-оспорваните на планетата. Голям проблем за клубовете извън така наречените „Големите Шест“ (Челси, Манчестър Юнайтед, Манчестър Сити, Ливърпул, , Арсенал и Тотнъм) е, че лигата е изключително безмилостна. Гигантите с техните

огромни бюджети обират най-добрите играчи, а тимове, които завършат последни, изпадат във втория ешелон на Англия, където финансовите възнаграждения са значително по-ниски. Често тим, който е изгубил участието си в елита, е принуден да продаде най-добрите си играчи, за да балансира бюджета.

Във Висшата Лига няма таван на заплатите и таван на трансферите. Най-богатите отбори си купуват най-скъпите играчи, треньори, скаути, физиотерапевти и съоръжения, което причинява огромно неравенство. До колкото знаем, няма планове за промени, които да помогнат на отборите във финансово неизгодни позиции. Висшата лига е една от най-чистите форми капитализъм – богатите стават все по-богати, а бедните се борят за огризките им. И като говорим за богатства, трябва да започнем с отборите от град Манчестър.

Манчестър Юнайтед

След като легендарният Сър Алекс Фъргюсън се пенсионира, грандът от Манчестър не прилича на себе си. Много феновете на „червените дяволи“ се надяват, че заместникът му Дейвид Мойс ще продължи да носи красив футбол и трофеи. За тяхно нещастие, това се оказва едно от най-слабите назначения в модерната историята на клуба. Мойс не успява да спечели респекта на играчи и фенове и след класиране на седмо място, той е освободен от поста си. За него следват периоди в Реал Сосиедат, Съндърланд и

Уест Хам, а медии и експерти заклеят назначението като абсурдно. Луис Ван Гаал поема потъващия кораб и успява да го върне в Шампионската Лига. През лятото на 2015 г. Юнайтед бръква дълбоко в клубната каса и привлича редица именити играчи – Мемфис Депай, Матео Дармиан, Бастиан Швайншаргер, Антони Марсиал и Морган Шнайдерлин. „Дяволите“ продължават политиката си с купуване на играчи, без да имат идея как да ги използват правилно. Ди Мария и Фалкао са добър пример от първия сезон на Ван Гаал. От гореспоменатите звезди, единствено Марсиал може да се счита за успешен трансфер, години по-късно.

Годината обаче е 2015 и привържениците очакват Юнайтед да си върне титлата – всички прецеденти отново са на лице. Луис Ван Гаал е мениджър с голям опит и много успехи. Той има медали от Шампионската Лига и от първенствата на Холандия, Испания и Германия. Непосредствено преди да поеме Манчестър Юнайтед, Ван Гаал класира родната си Холандия на трето място на Световното Първенство в Бразилия.

Застарелите играчи от ерата на Фърги са заместени с по-млади такива, но никой не си задава въпроса дали те ще паснат на системата, която Ван Гаал се опитва да наложи. За справка, холандецът разчита на голямо владение на топката и много пасове по земя. Поне на теория, това трябва да отвори празни пространства сред редиците на съперника,

които играчите да експлоатират. В хода на тази книга ще стане ясно доколко е успешна тази система.

Коефициент за спечелване на лигата: 5/1 (6.00)

Суми, дадени за трансфери за сезона: 138 000 000 паунда

Манчестър Сити

След дълги години живот в сянката на Юнайтед, „гражданите“ най-после се събуждат и се опитват да застигнат именития си съперник. Разбира се, това става след огромни инвестиции от близкия изток. През 2008 г. Мансур бин Зайед бин Султан бин Зайед бин Калифа Ал Нахиан, наричан за по-кратко Шейх Мансур решава, че иска да закупи отбора от Манчестър и да го превърне в един от хегемоните на лигата. За целта той основава „Абу Даби Юнайтед Груп“, която се грижи за развитието на клуба. Богатството на Шейх Мансур е оценявано на над 40 млрд. долара.

Играчите, които се подвизават в отбора, включват Кевин Де Бруйне, който е закупен за 54 млн. паунда. А Серхио Агуеро, пристигнал през 2011 г. и безспорният гол майстор на отбора, е другото голямо име. Разбира се, трябва да споменем Стърлинг, Отаменди, Мангала, Фернандиньо, Давид Силва и Йайа Туре – все играчи, които притежават класата нужна, за да донесат титлата на отбора. Наставник на „гражданите“ е чилиеца Мануел Пелегрини. След като вече веднъж е спечелил лигата през 2014 г., той се надява

на нов успех. Със сигурност букмейкърите смятат, че това е огромна вероятност.

Коефициент за спечелване на лигата: 5/1 (3.50)

Суми дадени за трансфери за сезона: 190 000 000 паунда

Челси

Действащите шампиони за сезон 2014-2015 от Лондон са водени от завърналия се на бял кон Жозе Моуриньо. „Специалният“, както португалецът обича да определя себе си, е подкрепен от парите на руския милиардер Роман Абрамович и вдъхва на отбора си увереност, граничеща с надменност, която кара феновете на „сините“ да очакват нова ера на доминация.

В списъка с играчи на Челси веднага се отличават имената на Диего Коша, Еден Азар, Неманя Матич, Вилиан, Оскар и Сеск Фабрегас. В защита те са подкрепени от Иванович, Гари Кейхил и иконата на клуба Джон Тери. Основни вратари са Асмир Бегович и Тибо Куртоа. Към тях Жозе добавя Педро от Барселона. Испанецът струва на клуба 21 млн. паунда и напуска Каталунците, за да търси титулярно място в състава на Жозе Моуриньо.

Отборът изглежда достатъчно силен, за да се бори на три фронта и надеждите са, че Висшата Лигата отново ще бъде спечелена.

Коефициент за спечелване на лигата: 13/8 (2.60)

Суми дадени за трансфери за сезона: 85 000 000 паунда

Ливърпул

Сезон 2015-2016 е петдесет и третият пореден сезон в елита на Английския футбол за „червените“. Последният път, когато мърсисайдци печелят Висшата Лига (тогава Английска Първа Дивизия), е през далечната 1990 година. Надеждите за титла никога не умират у Ливърпулци и те се приближават изключително близо до върха веднъж по времето на Рафа Бенитез и веднъж под ръководството на Брендън Роджърс. Северноирландецът обаче ще бъде заменен още през Октомври на същия сезон, като наследникът му бързо се превръща в любимец на феновете. Юрген Клоп е най-новият наставник, нагърбен с тежката задача да върне славните времена на стадион Анфийлд. Германецът идва от Борусия Дортмунд и обича да практикува агресивен футбол, където всеки от играчите пресираща съперниците си по терена, за да отмъкне възможно най-бързо топката и да организира нова атака. С жълто-черните Клоп печели немската Бундеслига в два поредни сезон и достига финал на Шампионската Лига, който е изгубен от Байерн Мюнхен.

Новопривлечените играчи през сезона включват Кристиан Бентеке от Астън Вила, Роберто Фирмино от Хофенхайм и Джеймс Милнър от Манчестър Сити.

Една от приоритетните задачи пред Юрген Клоп е да разчисти състава и да привлече качествени попълнения. Капитан на отбора е Джордън Хендерсън, а Джеймс Милнър е посочен за вице-капитан.

Коефициент за спечелване на лигата: 28/1 (29.00)

Суми дадени за трансфери за сезона: 110 000 000 паунда

Арсенал

Мениджърът на „артилеристите“ Арсен Венгер има своите критици, но трябва да му се признае, че той носи стабилност на отбора си и винаги успява да постигне класиране в Евротурнитите, без да се налага да разбива клубната каса.

Звездите на отбора включват Месут Озил, Алексис Санчес и Оливие Жиру. Арсенал обаче винаги са имали проблеми на вратата и затова Арсен прави изключително силен трансфер като привлича Петър Чех от Челси. Чехът носи стабилност на вратата, която е така нужна на Лондончани.

Коефициент за спечелване на лигата: 7/2 (4.50)

Суми дадени за трансфери за сезона: 23 000 000 паунда

Тотнъм Хотспър

„Шпорите“ са водени от Маурисио Почетино. Аржентинецът играе за ПСЖ и Еспаньол, преди да реши да се пробва като мениджър. След стабилен период в Саутхемптън, той

получава оферта от лондончани. Разбира се, никой не очаква чудеса от отбора от Уайт Харт Лейн и завършване в топ 4 винаги се счита за успешно представяне.

Почетино се надява, че има играчи, с които може да се конкурира с традиционните грандове, в лицето на Хари Кейн, Дели Али и Муса Дембеле. Аржентинецът решава да добави и Хеунг-Мин Сон, Тоби Алдервейлд и Клинтон Н'джие към състава си за над 62 млн. паунда, но в същото време изходящите трансфери са на стойност 77 млн. паунда.

Коефициент за спечелване на лигата: 100/1 (101.00)

Суми дадени за трансфери за сезона: 62 000 000 паунда

Коефициенти за спечелване на лигата на старта на сезона

Челси: 13/8 (2.60)

Манчестър Сити: 5/1 (3.50)

Арсенал: 7/2 (4.50)

Манчестър Юнайтед: 5/1 (6.00)

Ливърпул: 28/1 (29.00)

Тотнъм Хотспър: 100/1 (101.00)

Лестър Сити: 5000/1 (5001.00)

АВГУСТ- СЕПТЕМВРИ

„Играчите се страхуваха от италианските ми тактики.“ – Клаудио Раниери

Лестър Сити започват новия сезон с играчи, от които малцина биха очаквали чудо. Според специалисти и букмейкъри, отборът е основен фаворит за изпадане. „Лисиците“ обаче стартират с шест мача без загуба – серия, която включва и сблъсък с Тотнъм Хотспър. В последния двубой за месец Септември те най-после са победени с 2:5 от Арсенал и изглежда, че нормалният ред във вселената се е завърнал.

На 8-ми Август 2015 г. сезонът във Висшата Лига на Англия официално е открит. Лестър Сити гостуват на други майстори по оцеляването – Съндърланд. „Черните котки“, както са известни сред феновете си, обичат да флиртуват със зоната за изпадане и често завършват седемнадесети, точно над чертата. Стилът, който практикуват, прави Тони Пюлис да изглежда като Гуардиола, а играчите, с които разполагат, са със съмнителни качества. Съндърланд са идеален кандидат за тимове, които искат да повдигнат самочувствието си в първия ден от сезона.

Почти всички от познатите лица стартират за Лестър – Шмайхел, Уес Морган, Робърт Хут, Дани Дринкуотър, Риад Марец и Джейми Варди. Един от бъдещите герои за сезона – Н'голо Канте, започва от

пейката. Раниери смята, че като новодошъл от френската лига, ще е по-добре да не хвърля халфа в най-физическото първенство в света от самото начало.

В Съндърланд се подвизават играчи като Джак Родуел. Някога обещаващ талант на Евертън и дори закупен от Манчестър Сити за 12 млн. паунда, той е продаден на „черните котки“ след само два сезона, където потъва в забвение. Родуел записва и три мача за националния отбор на Англия. По-впечатляващо попълнение е новопривлечения Джермейн Ленс. Бързият холандец минава през АЗ Алкмаар и ПСВ, за да достигне до Динамо Киев, където помага на отбора да спечели украинското първенство, без да загуби и един мач. Кариерата му в Съндърланд бързо тръгва надолу, след като той разваля отношенията си с втория мениджър на отбора за сезон 15/16 – Сам Алърдайс. Ленс е отдаден под наем на Фенербаче и повече не играе за „котките“.

Най-знаменитото име в състава на червено-белите безспорно е Джермейн Дефо. Нападателят е петият най-резултатен играч в историята на бившия си отбор Тотнъм. За Англия той прави дебюта си през 2004 г. и има 20 гола на името си за 56 мача. Един от головете му е на Световното през 2010 г. в Южна Африка.

Настоящият мениджър на Съндърланд се казва Дийк Адвокаат. Холандецът е доказано име в света на футбола. През дългата си кариера той води няколко национални отбора, включително и Русия на ЕВРО 2012 г. След уволнението на Гус Поийет, Адвокаат поема „черните котки“ през Март 2015 г. и успешно ги повежда към спасение от изпадане след 0:0 с Арсенал в предпоследния кръг. През лятото холандецът привлича Ленс и Фабио Борини, за да се опита да спечели по-високо място в класирането. Планът му се оказва неуспешен и той подава оставка преди Коледа. Съндърланд са деветнадесети и са спечелили три точки за осем двубоя.

Наследникът му, „Големия“ Сам Алърдайс, успява да подобри формата на отбора и „котките“ още веднъж се спасяват.

Оцеляването е подсладено от факта, че вечните врагове от Нюкясъл изпадат в Чемпиъншип. Колелото на съдбата най-после ще откаже да съдейства на Съндърланд през сезон 2016/2017, когато те изпадат във втория ешелон на Английския футбол. Мениджър на отбора по това време е Дейвид Мойс.

Сблъсъкът между Лестър Сити и Съндърланд се провежда в слънчевия съботен следобед на 8-ми Август. Стадионът е „Кинг Поуър “ в град Лестър и над 32 000 фена очакват началото му. Клаудио Раниери е разположил възпитаниците си в познатото 4-4-2 и бързо става видно, кой от двата отбора е по-добре подготвен. До почивката резултатът е 3:0 за домакините. Варди и Марез отбелязват по един гол с глава. Алжирецът печели и дузпа, която сам реализира. След подновяването на играта Джермейн Дефо връща един гол, но той се оказва недостатъчен за старта на знаменит обрат. В последните 10 минути Канте прави дебюта си за „лисиците“. В края на двубоя табло то индикира, че резултата е 4:2 за Лестър Сити. Страхотно начало за момчетата на Клаудио Раниери.

След като и Уест Хем са победени с 2:1, „лисиците“ се изправят пред първия си истински тест за сезона – домакинство на Тотнъм Хотспър. „Шпорите“ са водени Маурисио Почетино. Аржентинецът е назначен през май 2014 г. (техния десети мениджър за дванадесет години) и успява да изведе отбора си до финал на Купата на Лигата и пето място през сезон 14/15, който дава излаз към Европа. Именно Тотнъм ще са един от съперниците за титлата, които Лестър трябва да пребори. Стилът, който Почетино практикува е изключително агресивен. Игралите му пресират съперника си дълбоко в половината му. Предпочитана формация е

4-2-3-1 със силно изнесена напред дефанзивна линия. Обикновено един от халфовете остава назад и помага на защитниците.

Системата на Почетино е сходна с тази на други негови колеги, като Юрген Клоп, Марсело Биелса и Пеп Гуардиола. Но е важно да отбележим, че неговият отбор е една идея по-консервативен в сравнение със споменатите специалисти, що се отнася до смяна на позициите и цялостно пласиране по терена. Атакуващото трио зад нападателя има огромна свобода на действие, а той самият е с разрешително да излиза на крилото, където да поема топката и да опитва да създава опасности. Можем да обобщим, че Тотнъм играе изключително нахъсано, с огромна агресия и креативност в предни позиции, а в защита цари солидна организация. Съперниците имат малко пространство на терена и често правят грешки, което води до много отбелязани голове. Отличителните имена в отбора включват Хари Кейн, Ерик Даер, Деле Али и Муса Дембеле.

Както сами виждате, задачата пред Раниери не е никак лесна и загуба срещу отбора от Лондон е абсолютно резонна. Съставът, с който излиза италианецът, на практика е непроменен вече в трети мач – знак за новия подход на Клаудио.

Двубоят е почти на привършване, когато гостите повеждат в осемдесет и първата минута чрез Деле Али. Още в следващата атака, Риад Марез отново се изявява и отбелязва от шут с левия си крак. Сблъсъкът завършва с равенство, а играчите на Раниери не могат да са по-доволни! А от своя стана, роденият в Париж алжирец дава силни индикации за формата, в която се намира, след като е вкарал четири гола само за три мача. Отборът му вече е на второ място в класирането с голова разлика +3.

В следващите три срещи сините от Лестър печелят още пет точки от Борнемут, Астън Вила и Стоук. След шест изиграни кръга Сити са

единственият непобеден отбор във Висшата Лига и се намират на четвърто място. Тази серия ще приключи на 26-ти септември, когато друг Лондонски отбор пристига на „Кинг Пауър Стейдиъм“. Арсенал, воден от Арсен Венгер, е отбор, който винаги изглежда, че е на три години от голям трофей. За нещастие на французина и този сезон няма да донесе четиринадесетата титла на Англия във витрината на „топчиите“. Шампионските им амбиции са попарени още от самото начало със загуба от Уест Хем, последвана от нулево равенство с Ливърпул. Второто лондонско дерби за сезона с Челси също е изгубено и момчетата на Венгер се намират на незавидното пето място. Победа над Лестър би ги върнала в топ четири.

Мачът между двата отбора се играе в 15:00 след обяд и се превръща в голово шествие. Н'голо Канте най-после е готов да започне като титуляр за „лисиците“ и това е единствената промяна в състава. Арсен Венгер излиза с всичко най-добро на терена в лицето на Петър Чех, Месут Озил, Алексис Санчес и Санти Касорла. Французинът държи и няколко коза на пейката, които могат да обърнат всеки един мач, в лицето на Оливие Жиру и Микел Артета.

Джейми Варди дава надежди на домакините, че може би и този съперник ще бъде надхитрен. Резултатът е открит в тринадесетата минута с удар по земя, от прецизна контраатака. „Артилеристите“ бързо се съвземат от тази начална спънка и отвърщат с гол на Тио Уолкот, само пет минути по-късно. Следва хет-трик на Алексис, който успокоява гостуващите фенове, а Джейми Варди и Жиру добавят по още един гол, за да заформят зрелищното 2:5. Резултът значи, че „лисиците“ продължават с неприятната си серия от мачове без победа срещу Арсенал. Срещата е осемнадесета поредна. Раниери се надява, че боговете на футбола ще са по-благосклонни в гостуването.

Лестър приключват началния период от сезона на осмо място. Очакванията на повечето специалисти обаче са, че падението надолу ще продължи и отборът съвсем скоро ще се завърне към познатата битка за оцеляване. Клаудио Раниери не е чел сценария и решава да поеме в различна посока. Октомври месец ще донесе нови приятни изненади за „лисиците“, а с тях и шепот за нещо грандиозно.

Коефициент за титлата в края на Септември: 2000/1 г. (2001 г.)

Ключов Фактор: Раниери поставя основата за успеха

Както обещахме в началото на тази книга, ще се опитаме да разнищим и ключовите фактори, които довеждат до шампионски медали за Лестър Сити. Вече видяхме, че във Висшата Лига на Англия се подвизават отбори с бомбастични бюджети и играчи, почитани във всички краища на планетата. Също така имаме отбори като Съндърланд и Лестър, които обират огризките на грандовете и се опитват да сформират единна бойна единица от тях. Да видим как Раниери успява да постигне това по-добре от деветнадесет други мениджъра.

Няколко седмици след като Клаудио поема контрола над „лисиците“, той организира среща с целия отбор и персонал. Идеята на италианеца е да въведе промени във всеки един аспект от професионалния живот на подчинените си – нови тактически и стратегически инструкции, подобрен тренировъчен режим и най-различни хранителни ограничения.

След като играчите изслушват търпеливо презентацията на новия си шеф, те учтиво изказват съмненията си спрямо новата насока, по която той иска да ги поведе. Футболистите обясняват, че

тренировъчният ритъм, наложен от предишния мениджър, както и личната свобода, която Пиърсът им е давал, са довели до невероятната серия в края на миналия сезон. Те нямат желание да променят това, което вече работи.

Как мислите, че човекът, известен със своята пипкавост и афинитет към константните промени, приема тези думи? Отговорът на Клаудио в създалата се ситуация доказва, че той е нов човек, помъдър и малко по-скромен:

„За един италианец тактиките са опит да се контролира всеки един аспект от играта. Момчетата обаче не изглеждаха убедени в тази визия. Имам огромни адмирации към треньори, които се опитват да изградят грандиозни тактически системи, но аз винаги съм смятал, че най-важното нещо, което трябва да направи един добър наставник, е да организира отбора около характеристиките на играчите си. За това казах на футболистите си, че им имам пълно доверие и ще говоря много малко за тактики. За мен беше важно да работят здраво и да покажат формата от края на предишния сезон.“

Раниери решава да се довери на играчите си и те му се отплащат за това.

След консултация със спортния екип на отбора, италианецът решава да даде на играчите си поне два почивни дни през седмицата и да не ограничава диетата им. Той е изненадан от огромните количества храна, които приемат състезателите, но смята, че ако това значи, че ще бягат повече, няма проблем с това. Според режима му във вторник е най-интензивната тренировка, а сряда е ден за почивка. Четвъртък отново е интензивен, а петъците са заделени за тактическа подготовка. Обикновено в събота се провежда мач от висшата лига. След него играчите са свободни в неделя, за да се възстановят, а в понеделник са подложени на лека

тренировка, за да не губят ритъма си. Раниери и треньорският му щаб разчитат на качеството на тренировките, вместо на количеството.

Друг ключов момент е фактът, че Раниери решава да остави треньорския персонал непокътнат. Честа гледка във футбола е пристигането на нов мениджър, да е придружено с масови уволнения и смяна на персонала. Дейвид Мойс например, след като поема Манчестър Юнайтед, решава да освободи асистентите, които вярно служат на Алекс Фъргюсън и да ги замени със свои хора от Евертън. Решение, което определено създава проблем в отношенията му с играчите.

Неизбежно за всеки мениджър е треньорският му подход да отразява и това, което е той като личност. Много бивши играчи и колеги на италианеца не се колебаят да похвалят лежерния подход на Раниери и шегоджийска му страна, които са доста добро оръжие срещу огромното напрежението, под което се намират футболистите от топ първенствата в Европа. Фабио Фраскети, капитан на ФК Вигор Ламеция, си спомня как Раниери е пристигал на тренировка със спортния вестник под ръка: „Той ни четеше оценките за всеки играч и се шегуваше с коментарите по негов адрес. Той не използваше критиките, за да ни унижи, а за да ни покаже, че те са без значение. Че можем да превърнем негативното в позитивно.“

В тон с игрилото поведение на Клаудио, той често се обзалага с играчите си за това колко гола ще вкарват и не се притеснява да организира разпускащи мероприятия, които да укротят нервите на футболистите му. Докато е мениджър на Рома например, Раниери урежда отборна кино вечер, преди финал за купата на Италия, срещу водения от Жозе Моуриньо Интер. Отборът от Милано печели двубоя с 1:0, а след мача Жозе е толкова отвратен от

колегата си, че изпитва нуждата да публикува комюнике на клубния сайт, в което отправя остри думи срещу наставника на Рома.

„Аз гледах шест мача на Рома, за да откроя слабите им страни. На всеки от тях отделих по три часа, като използвах различни компютърни програми, които да помогнат на работата ми. Ако бях казал на отбора си, че ги пускам на кино преди финала, щяха да извикат клубния доктор.“

Португалецът е известен с яростния си контрол на всеки един аспект от живота на играчите и щателна подготовка преди всеки мач, която включва видео анализи и задълбочени статистически анализи. Футболистите константно са бомбардирани с електронни съобщения, съдържащи някой нов тактически детайл, който Жозе е забелязал. Отпуснатият подход на Раниери кара кръвта на Моуриньо да кипи.

„Аз имам много високи очаквания към себе си. Изпитвам нужда да печеля и за това съм постигнал много в кариерата си. Манталитетът на Раниери е пълна противоположност. Сякаш той не придава важност на победите. Той е почти на 70 и единственото, което е печелил е Супер Купата и още една незначителна купа. Вече е твърде стар, за да промени това.“

Раниери, който всъщност е на 57 в това време, отказва да влиза във война на думи с именития си съперник. Той остава верен на себе си и убежденията си.

И така, след като основата е поставена и Раниери намира правилния подход, поглеждаме към постиженията на Лестър Сити за месец Октомври.

ОКТОМВРИ

„Казах на играчите си, че ако запазят „чиста“ мрежа, ще купя пица за всички!“ - Клаудио Раниери

Месец Октомври не включва мачове срещу друг съперник от отборите от топ шест. Програмата дава възможност на Лестър Сити да се съвземе от загубата срещу Арсенал и да продължи да трупва увереност по пътя нагоре в класирането.

След като Норич Сити са победени с 2:1, на „лисиците“ предстои трудно гостуване на Саутхемптън. „Светците“, както е прякорът на отбора, са ръководени от Роналд Куман, поел ръководство след Маурисио Почетино. Клубът от южната част на Англия се е доказал като редовен участник в Лига Европа, а много от талантите, които се подвизават на Стадион „Сейнт Мери“, често си спечелват трансфер в богатите английски грандове. Адам Лалална, Деян Ловрен, Люк Шоу, Калъм Чеймбърс, Натаниел Клайн и Морган Шнайдерлин са продадени на клуб от топ шест за големи суми през последните два сезона. „Светците“ обаче винаги намират начин да заместят напусналите футболисти и да запазят солидната си форма. В края на сезона те ще завършат шести зад отборите от Манчестър и пред Ливърпул.

В стартовия състав на Саутхемптън личат имената на Върджил ван Дайк, Виктор Уаняма, Садио Мане и Грациано Пеле. До няколко сезона и те ще бъдат купени от по-богати отбори. Ливърпул например дават общо 173 милиона паунда за играчи на „светците“ в периода 2015-2018 г.

Раниери, верен на философията си да не претоварва твърде много футболистите си, започва с Мarez на резервната скамейка. Алжирецът тъкмо се е върнал от мач с националния си отбор, където помага за победата с 1:0 над Сенегал.

Саутхемптън не са губили от Лестър Сити от Април 2000-та година и се чувстват уверени, че серията ще продължи. „Светците“ повеждат с два гола от корнер. Първият идва от Джоси Фонте, който вкарва първото си попадение за сезона. Седемнадесет минути по-късно домакините печелят нов корнер и този път друг защитник записва името си при голмайсторите – Върджил Ван Дайк. Двамата бранители носят два гола преднина, с която отборът се прибира на почивка.

Разбира се, тук отново излиза наяве бойният дух на Лестър Сити, който им служи така добре през сезона. След като Раниери прави две ключови промени, играта на „лисиците“ потръгва през втората част. Риад Мarez заменя Оказаки, а Нейтън Даер влиза на мястото на Джефри Шлуп. Именно англичанинът доставя центриране към наказателното поле, от което Варди се възползва, за да върне един гол за гостите. В оставащите тридесет минути футбол, Лестър Сити създава положение след положение в търсене на равенството. Изравнителният гол идва най-после, макар и късно в мача. Мarez извежда Варди с пас по земя, за да го остави сам срещу вратаря. Нападателят е безпощаден и резултатът е изравнен. Лисиците си тръгват от „Сейнт Мерис“ с точката, след като ситуацията е изглеждала безнадеждна само четиридесет и пет минути по-рано.

Статистиката през втората част ни показва и изключително добрата работа, която е свършил Раниери на почивката – 18 отправени удара срещу 4 допуснати. Това е петият мач за сезона, в който лисиците измъкват поне равенство, след като са губили на почивката. Тези обрати показват отборната игра и непреклонния

дух, които италианеца насажда у играчите си. Но за тях по-късно в тази глава.

Изглежда, че всичко върви по план за Лестър Сити, но отборът е тормозен от една проблемна статистика – „лисиците“ не са постигнали дори и една „чиста мрежа“ за девет изиграни срещи. След мача със Саутхемптън те са на пето място в класирането с 19 отбелязани гола и 17 допуснати. Клаудио Раниери прави публично обещание, че ще почерпи целия отбор с вкусна италианска пица, ако играчите му най-после завършат двубой, без да допуснат гол. Следващият съперник - Кристъл Палас, са идеален кандидат за това постижение.

Лондончани са водени от англичанина Алан Пардю и в края на сезона ще завършат на петнадесето място с общо осемнадесет загуби. В предпоследната събота за месец Октомври, те гостуват на Лестър Сити. Йоан Кабай, който пристига от ПСЖ, безспорно е най-именития играч на отбора, а на резервната скамейка за „орлите“ намираме Уилфред Заха – бивш футболист на Манчестър Юнайтед.

След края на двубоя Клаудио Раниери посочва, че сблъсъкът е приличал повече на италиански мач, отколкото на английски. Отборите извършват общо осемнадесет нарушения, а отправените точни удари са едва седем (три за Лестър и четири за Палас). Все пак двубоят е важен поради две причини. Джейми Варди отбелязва в седми пореден мач, като по това постижение се нарежда до играчи като Алън Шиърър, Иън Райт, Рууд Ван Нистелрой и Тиери Анри.

Не по-малко значим е и фактът, че победата с 1:0 означава, че отборът е постигнал чиста мрежа и заслужено ще се почерпи с обещаната от мениджъра пица.

„Борихме се много добре и заслужавахме победата. Движим се стъпка по стъпка. Важно е да постигнем 40 точки (колкото са нужни за спасение в Лигата), което е първата ни цел!“, отбелязва Клаудио Раниери след мача.

В следващия мач нов обрат изстрелва „лисиците“ на третото място в класирането. След като те отново губят на почивката с 0:1 от Уест Бромич Албиън, голове от Марец и Варди носят победата за крайното 3:2. Лестър печелят 10 точки от губеща позиция и са на първо място по този показател. Нека да погледнем как те постигат това постоянство.

Коефициент за титлата в края на Октомври: 750/1 (751)

Ключов Фактор: Пица и изграждане на отборен дух

От методите на Клаудио Раниери можем да научим много за това как се гради отборен дух. Дори може да се посочи аргумента, че благодарение на топлотата, която италианецът внася в съблекалнята, Лестър се превръща в истинско семейство. Разбира се, това не е изненадващо предвид произхода на Клаудио.

„Ла Фамилия“ или семейството е най-важният аспект от живота на всеки италианец. То дава емоционална и финансова подкрепа на всеки от членовете и често сформира основата на социалният им живот. Две думи прилягат най-добре на италианските семейства – лоялност и близост. Безспорно това, което сплотява всяка фамилия, е храната. На Апенините на нея се гледа като на изкуство. Грандиозните семейни вечери са традиция за италианците. Те често продължават няколко часа и включват предястие (antipasto), последвано от първо и второ основно ястие. Следва порция от различни сирена и след това десерт. Накрая се сервира еспресо, а

след него алкохолна напитка, която да убие ефекта от кафето (amazza-caffe). Всичко това е примесено със смях, разговори за красиви жени и италиански футбол.

Като наставник на Лестър, Раниери цели да изгради подобна обстановка. А основата, върху която ще бъде построен семейния дух на Лестър? Пицата, разбира се.

След като Лестър Сити постигат второ място в края на Септември, журналист пита Клаудио за единствения проблем, който остава неразрешен – в нито един от изигралите се мачове Лестър не успяват да опазят мрежата си „суха“. Раниери с усмивка отговаря (с характерния за него развален английски), че е предложил на играчите следната сделка – при двубой без допуснат гол той лично ще заведе футболистите в местната пицария и ще ги почерпи. Няколко мача по-късно, чистата мрежа е факт и Клаудио е принуден да извади портфейла си. Разбира се, той е повече от доволен да стори това.

В последния четвъртък на месец Октомври играчите на Лестър, начело с мениджъра си, пристигат в Пицария Питър, намираща се на главния площад на град Лестър. Раниери обаче е подготвил малка изненада, която ще послужи за добър урок на възпитаниците му.

„Трябва да се трудите, за да заслужите всичко. Ще се потрудите и за пицата си. Ние ще си я направим сами!“, съобщава италианецът.

На другия ден в английските медии се появяват статии за събитието. Снимки и видео кадри показват как всеки от играчите е запретнал ръкави и размята тесто. Всички са усмихнати, но никой не е по-доволен от Клаудио. Събитието е огромен успех и сплотява отбора още повече. До края на сезона Лестър Сити ще постигнат

още четиринадесет чисти мрежи. Истински урок по тийм билдинг, изнесен от италианският специалист. Методът е далеч по-ефикасен от Тайландската дипломатическа мисия, проведена от Пиърсън Младши и определено по-безопасен за международните отношения!

Режимът на Клаудио е по-отпуснат от тези на други мениджъри във Висшата Лига. Той не следи играчите си като детектив и не живее в параноя, че опасности се крият зад всеки ъгъл и във всеки хладилник. Според Раниери успехът във футболен мач не се решава от отбора с по-малък процент телесни мазнини, а от играчи, които се чувстват доволни от тренировките си и щастливи от начина си на живот. Да не забравяме каква важна роля играе психологията във всяка надпревара, все пак. Разбира се, ние не казваме, че пица след всяка победа гарантира титла в който да е спорт, а искаме да обърнем внимание на това колко е важна директната наградата за добре свършената работа и как италианецът успява да кара играчите да се чувстват оценени. Да, те получават финансови бонуси и адмирации, но очевидно, когато работиш за деветдесет хиляди паунда на седмица, още няколко хиляди в банкова сметка се превръщат в нещо далечно и неосезаемо. Директна награда като тази, която Раниери предлага на играчите си, е много по-ефективна като външен мотивиращ фактор (т.нар. екстринсивна мотивация). Когато Джейми Варди изравнява рекорда за най-много голове в поредни мачове, той и съотборниците му са наградени с бира в клубния автобус. И това, след като вече през сезона усмихнатия италианец ги е гощавал с пица, хот-дог и шампанско. Почти може да си представим, как някъде в сенките Жозе Моуриньо гледа с отвращение.

Нека да контрастираме тези събития с един любопитен епизод от мениджърската кариерата на Дейвид Мойс. Докато е наставник на

Манчестър Юнайтед, той забранява пържените картофи на футболистите си. В биографията си Рио Фърдинанд пише, че това е едно от нещата, които са вбесили играчите. Все пак на това ниво състезателите се намират под огромно напрежение и са подлагани на тежки тренировки, дълги пътувания и стриктни хранителни режими през седмицата. Работа на треньора е да ги кара да се чувстват отпуснати и задоволени, като ги награждава от време на време. Когато Райън Гигс поема клуба след уволнението на Мойс, първото нещо което прави е да премахне ембаргото върху картофките. Юнайтед печели следващата си среща с 4:0.

Както може да се досетите, не само клубните събирания в извън работно време напомнят на семейно италианско пиршество, но и обедите, които се провеждат в клубната база след всяка тренировка.

Раниери е забранил употребата на мобилни телефони и достъпа до интернет (една от малкото забрани, наложени от италианеца). Целта е играчите да се социализират помежду си, без да са разсейвани от външни източници. Всяко клубно хапване създава атмосфера на единство и емоционална удовлетвореност.

Друга дребна промяна, която Клаудио прави, е да налага на играчите си винаги да пристигат за мач в изисканите тъмно сини клубни блейзъри. Тези детайли може да изглеждат незначими, но именно те създават у играчите отборен дух и чувство за принадлежност. Кен Уей, психолог на отбора, веднъж заявява следното: *“В клуба има двама психолози. Единият съм аз, а другия е Клаудио.”*

Не на последно място са и дребните модификации, които Раниери прави по време на тренировки. За тях ще влезем в детайли в една от следващите глави, но за целите на тази част от книгата ще

споменем как италианецът учи играчите да се борят и никога да не се предават.

Една от игрите, които се провеждат е следната: два отбора излизат един срещу друг, но условието е, че единият от тях е с по-малък брой играчи. Раниери окуражава тима, който е превъзхожден числено, да се опита и да измъкне победата.

„Важно е създадем увереност в играчите, за да се научат сами да взимат решения, вместо да властваме над тях. По този начин градим клубна култура и боен дух!“, казва Мат Рийвс (кондиционен треньор в Лестър).

Видно е, че с годините Клаудио Раниери се научил как да влияе на психологическото благосъстояние на подчинените си. Той е превърнал граденето на отбор в изкуство, а себе си в истински маестро. Раниери не променя методите, наложени от Найджъл Пиърсън, но това което прави е да ги надгради, инжектирайки своя дългогодишен опит и чисто човешки качества.

НОЕМВРИ

„За мен добрият тренинг е маестро, който има свой собствен стил и изисква най-доброто от играчите си. Някой, който се цели в качествените резултати.

Когато отивам в пекарната, не отивам заради пекаря, а заради хляба. “ –

Ариго Саки

Месец Ноември от календара на Висшата лига не е толкова труден и натоварен за „Лисиците“. По програма те трябва да изиграят само три мача, като два от тях са на Кинг Пауър.

Първото изпитание за месеца се нарича Уотфорд. „Стършелите“ определено са по-добрият отбор до почивката, като пропускат да вземат преднина, след като ударът на Одион Игало среща гредата. Защитниците Катхарт и Бритос успешно се справят с Варди и Марез. След почивката обаче нещата се променят коренно. Не след дълго Канте навлиза в наказателното поле и успява да отправи анемичен удар. Комично, стражът на Уотфорд Еурелио Гомес не успява да спре слабия изстрел и топката влиза във вратата. Отново след грешка на Гомес в 65-тата минута, Лестър получават дузпа, като гореспоменатия вратар препъва Варди. Потърпевшият изпълнява наказателния удар и отбелязва. Този гол означава, че 17 от 19 гола, вкарани от Лестър, са дошли през второто полувреме. Късна дузпа, отбелязана от Трой Дийни, дава някакви надежди за поне точка, но Лестър се бранят умело и спечелват мача. Още повече, двата гола за Лестър означават, че те са единственият отбор, който е отбелязал във всичките си мачове дотук през сезона. Главен виновник е Варди, който отбелязва в девет поредни мача, като

само Рууд Ван Нистелрой има подобна серия с гол в десет поредни срещи.

Говорейки за рекорди, в следващия мач за месеца, а именно гостуване на Нюкасъл, спечелено с 0:3, Варди изравнява гореспоменатия рекорд с гол в добавеното време на първата част. Отборът на Лестър диктува събитията на терена, като „свраките“ са доста беззъби и не оказват голяма съпротива. Победата изстрелва Лестър на първото място, като те успяват да се възползват от грешните стъпки на конкурентите по това време - Арсенал и Манчестър Сити.

Последното изпитание за месеца е и най-трудното и се нарича Манчестър Юнайтед на Луис Ван Гаал. На хартия поне „червените дяволи“ би трябвало да са сред основните конкуренти за титлата с оглед на ресурсите и играчите, които имат. По една или друга причина, те се затрудняват да постигнат резултати и редуват силни със слаби игри. Визитата им на Кинг Пауър може да се окачестви като „някъде по средата“, за което говори и резултатът - 1:1. В интерес на истината, Юнайтед е сред малкото отбори, които остават непобедени от Лестър през сезона. Типично за „дяволите“, особено през периода на Ван Гаал начело, те владеят топката в голям период от времето - в случая 69%, срещу скромните 31% за Лестър. В играта им обаче липсва креативност, липсва искра. Имат множество опити за гол, но точните им удари са само два, дори по-малко от трите на Лестър. Отново иронията казва своята дума в двубоя - въпреки териториалното и игровото предимство на „червените дяволи“, Лестър успяват да открият резултата в средата на първото полувреме. Не някой друг, а именно Варди, подобрява рекорда за вкарани попадения в последователни мачове. Името Джейми Варди е записано със златни букви в историята на Лестър Сити и Висшата лига. Въпреки изравнителния гол на Бастиан

Швайнщайгер в добавеното време на първата част, Юнайтед нямат сили за повече, като и след този мач бъдещето на капитана и голямата звезда на отбора Уейн Рууни е под голяма въпросителна. С точката Лестър се намира на второто място в лигата с равни точки, но по-лоша голова разлика от Манчестър Сити.

Коефициент за титлата в края на Ноември: 100/1 (101.00)

Ключов Фактор: Тактиките на Клаудио Раниери

За да разберем напълно как Лестър се превърна от фаворит за изпадане в шампион, трябва да се вгледаме детайлно в тактиките, които Раниери прилага през сезон 2015/2016. На първо място той реструктурира тима си в „архаичното“ според много критици 4-4-2, което в ситуациите, когато тимът се отбранява преминава в 4-5-1, като Варди или по-често Оказаки се връщат назад и заемат позицията на най-изнесен полузащитник.

Наричана „праисторическа“ или „отживелица“, системата 4-4-2 всъщност дава едно огромно предимство - а именно, че винаги ще имаш някого зад гърба си, за да те „покрие“ в случай, че топката е загубена и противникът организира контраатака. Тук на преден план излизат добрите партньорства и разбирателството между играчите на терена: например Симпсън и Мarez отлясно, Фукс и Олбрайтън отляво, Морган и Хут в центъра на защитата, Канте и Дринкуотър в центъра. Емпирично и практически е доказано, че 4-4-2 печели титли!

За практикуването на гореспоменатата система е нужно отборът да притежава играчи с необходимите качества, за да изпълнят пълноценно изискванията ѝ. Играчите на Лестър са точно такива. Почти през целия сезон Раниери не променя стартовия си състав. На вратата е Каспер Шмайхел, пред него в центъра на защитата Морган и Хут, на бековете са Дани Симпсън и Кристиан Фукс (които при нужда биват заместени от Ричи ДеЛает и Джеф Шлуп), бързоногите крила Мarez и Олбрайтън допълват двамата централни полузащитници Дринкуотър и Канте, а в атака са Варди и Оказаки (Улоа). Играе се без изразен плеймейкър в смисъла, който обикновено се влага в тази позиция. Най-често вариация на тази функция е изпълнявана от Дринкуотър или от второстепенния нападател (обикновено Оказаки), който се връща в полузащитата и изнася топката напред към Варди. Изключителна е функцията на Н'голо Канте, който е „белите дробове на тима“ и е критичен в опазването на защитниците зад себе си от противникови набези. Често е сравняван с бившия играч на Реал Мадрид и негов сънародник Клод Макелеле, или още „Кантелеле“. На фланговите футболисти е дадена голяма свобода, като те не се притесняват да навлизат към средата на терена и към дъгата на наказателното поле, оставяйки зад гърба си огромно свободно пространство, в

което крайните защитници да спринтират на скорост. А те изобщо не се двоумят да го правят и това често довежда до числено превъзходство и смут у съперниковата отбрана. Каквото и да кажем за нападателите и в частност за Джейми Варди, ще е малко. От работник във фабрика преди само няколко години до претендент за голмайстор на Висшата лига през този сезон, неговата игра е живо олицетворение на играта на целия отбор - „никога не се предавай, тичай до последната секунда“. За да обобщим, отборът на Лестър е изключително пригоден именно за 4-4-2 и ето защо тактиката дава резултат още в първия сезон на Клаудио Раниери начело на тима. Разбира се, не е за подценяване и ролята, която Найджъл Пиърсът изиграва през предния сезон.

Нека да се върнем хронологически с около четвърт век назад, когато Милан на Ариго Саки постигна страхотен успех по европейските терени. Считан за един вид „бащата“ на 4-4-2, Саки премахва позицията на либерото и използва двойка централни защитници в зонава защита. Целият отбор играе интензивна и висока преса, като изискването му е било трите линии от играчи да бъдат наредени в пространство от около 23 метра, с идеята да намали игровата част от терена, изцяло в полза на играчите му. Всичко това бива копирано изключително успешно от играчите на Лестър (все пак Раниери и Саки са сънародници), като техният стил на игра оставя прекалено малко свободни пространства на противника.

Друг много ярък пример от съвсем близкото минало е изключително успешния отбор на Манчестър Юнайтед на Сър Алекс Фъргюсън. Четирима в отбрана (снажни централни защитници, включващи се в атаката бекове), четирима в полузащита (бързоноги крила със страхотно центриране, един

разбивач и един креативен играч в центъра) и двама изявени нападатели. Звучи ли ви познато?

Клаудио никога не се е притеснявал от ниския процент владение на топката, като за пример можем да дадем мача от началото на шампионския сезон срещу Съндърланд, където цифрата е 44%, а дори и по-шокиращ е мача с Уест Хям, където процентът е едва тридесет. Единственият път, когато отборът доминира в притежанието на топката, се случи на Хелоуин в срещата с Уест Бромич Албиън. Тогава цифрата е 52%. Ако обобщим, стилът им може да се нарече обратният полюс на тики-така или анти тики-така.

Висша Лига 2015-16 (ранг)			
Отбор	Средно Владение	Пасове по време На Мач	Точни Пасове
1. Лестър	41%(19)	336 (19)	69%(20)
2. Тотнъм	57%(4)	486 (7)	80%(7)
3. Арсенал	56%(6)	536 (2)	84%(1)
4. Ман С	58%(2)	538 (1)	83.5%(2)
5. Ман Ю	58%(1)	529 (3)	83%(3)

Не е нужно да си експерт, за да оцениш данните от таблицата. Раниери успя да постигне това, което иска в началото на сезона - неговият отбор играе простичко, не държи дълго топката, не я разкарва от едната странична линия до другата, но за сметка на това е адски ефективен. В голяма част от мачовете изглежда така, сякаш всяка контраатака е потенциално попадение във вратата на съперника и откровено това често се материализира. Използвайки бързината и поврътливостта на атакуващите футболисти, умението

на полузащитниците да дадат разсичащ и точен пас на 30-40 метра напред направи отбора на Лестър толкова опасен и непредвидим. Защитниците, а често и целият отбор вършат дефанзивната работа, не разиграват излишно в собствената половина, а използват дълги пасове напред. Ако ли бъдат разгадани тези техни ходове и противника намери някакво противодействие, то Клаудио има още един малък жокер - той използва не кой да е, а Канте, за да придвижи топката от собственото поле до опасни предни позиции за тима си. За да обобщим, за краткото време начело Раниери опозна характеристиките на отбора и играчите в частност и ги накара да заиграят точно по начин, който пасва на индивидуалните им качества.

Като един виден представител на италианската школа, Раниери знае, че добрата защита е ключова за спечелването на трофеи. Разбира се отбелязването на голове е абсолютно задължително, особено за отбор като Лестър, който едва е оцелял в елита през миналия сезон, но всъщност един отбор се гради от защитата. В този ред на мисли пак ще отбележим привличането на Канте преди началото на сезона. Още с встъпването си на длъжността мениджър Раниери заявява, че целта на отбора му е достигане на заветните четиридесет точки, които в ерата на Висшата лига се считат за математическата граница, която гарантира оцеляване на отбора. Мениджърът предприема някои промени рано през сезона - сменя дотогавашните титулярни бекове Шлуп и Де Лает с Фукс и Симпсън, което довежда от едва три чисти мрежи преди Нова година до единадесет в следянуарския период. Защитната четворка се консолидира и придобива доста завършен вид. Де факто отборите, играещи срещу „лисиците“, се сблъскват с три линии на отбрана, събрани на много тясно пространство - приблизително 23 метра. Отбелязваме и рекордните за лигата 357 пресечени топки, отново

на сметката на Лестър Сити! Хут (191см) и Морган (185см), които преди пристигането си в отбора са отписани за големия футбол, са царе на въздушните двубои и това дава спокойствие, а също и някои наказания и контузии. Именно тази симбиоза в центъра на защитния вал е ключова за успешното 4-4-2. Нещо, което играчите успяват да постигнат е, че почти във всяка ситуация те успяват да наложат числено превъзходство, което на теория гарантира висока сигурност. Изключително редки са случаите, когато противниците взимат числен аванс над „лисиците“, като именно това позволява на тима да играе толкова успешно, дори и с двама централни полузащитници срещу отбори, практикуващи толкова модерните в днешно време 4-2-3-1 или 4-3-3. Модерно катеначо? Може би.

Тук идва моментът на друга съществена част от тактическия замисъл на гения Раниери, а именно контраатаката. Веднъж отнели топката, играчите на Лестър търсят дългия пас към Варди, Оказаки или Марец, които като тайфун нахлуват в опразнените от противниковите защитници пространства и много често това е причина за отбелязване на гол. Трябва да отчетем визията на Раниери, а именно че нито Варди, нито Оказаки са най-високите играчи, но пък са доста силни в играта на втория етаж и това умело е използвано многократно в хода на сезона. Най-често това работи по следния начин: топката е отнета от защитник или полузащитник. Веднага следва дълго подаване, като дори не е нужно да се поглежда напред, тъй като Варди, Оказаки и Марец вече са започнали своя спринт. Нападателят, към който е насочен паса, сваля топката с глава за колегата си и ето я поредната опасност пред противниковата врата. Всичко се развива на мълниеносна скорост, като при подобни действия Варди е засечен да галопира с над 33 км/ч. Често противниковият отбор няма никакво време, нито играчи, за да реагира, тъй като голяма част от тях са улигани в

атака. Обикновено голът принадлежи на Варди, който завършва сезона с двадесет и четири на сметката си, но освен него, още единадесет играчи са записали името си сред голмайсторите през сезона. Марез има седемнадесет, Улоа е с шест, а Оказаки с пет. Това число може да се струва скромно на почитателите на английския футбол, но всъщност обяснението е доста просто, а именно малкия брой играчи, които мениджърът използва по време на целия сезон. Говорейки за контраатаки и дълги пасове, следващата диаграма показва перфектно част от тактическите прийоми, оказали се толкова успешни за „лисиците“:

Средно всеки пети пас е от така наречените дълги пасове, целящи да елиминират противодействието на противниковата полузащита и да изведат някой от бързоногите атакуващи футболисти в опасна позиция за отбелязване на попадение. Те произлизат от защитата и дори често от вратаря и тук „лисиците“ се нареждат на второ място

от двадесет отбора във Висшата Лига. На другия полюс пък са показателите за къси пасове, като с техните 266 на мач Лестър са едва деветнадесети от двадесет отбора. За сравнение първите три места в тази своеобразна класация се държат от Арсенал (510), Манчестър Сити (500) и Манчестър Юнайтед (491). Интересен е и броят пасове в последната третина, като тук Лестър се нареждат първи с цели 38% от подаванията, извършени в тази част от терена. Поглеждайки и последния показател, това може би не звучи чак толкова необичайно, тъй като на “лисиците” им трябва средно по 7,11 удара, за да достигнат до попадение. Тези статистики сочат за клинична успеваемост и висока ефективност пред противниковата врата, фактор, който до изключителна степен прави спечелването на лигата реалност. За да обобщим, това, което се промени в отбора спрямо предишния сезон, е именно успеваемостта пред гола и ефективността взета като цяло, за целия отбор, а не по отделни звена или по отделни показатели. Футболистите на Лестър показаха на т.нар. грандове как и без да имаш висок процент притежание на топката, и без да я „разхождаш“ от единия до другия фланг, все пак можеш да постигнеш резултати и титли.

Отборът на Лестър е наистина компактен, като “лисиците” са направили най-малък брой ротации на състава в сравнение с отборите от цялата Висша лига.

Бърз поглед към статистиката показва, че Лестър са променили състава си едва 20 пъти, а съперниците им от Арсенал – 41, Тотнъм - 40, Ман Сити - 61, Ман Ютд – 53. Това е сравнението между първите пет отбора в крайното класиране на база промени в стартовите състави по време на кампанията. Донякъде това е разбираемо, тъй като някои от посочените отбори играят в европейските клубни турнири, както и на други фронтове - домашните купи с променлив успех, трябва да отбележим. Но пък

факторите платежоспособност и широчина на състава изиграват своите роли в тази статистика. Отборът на Лестър не притежава двадесет и двама равностойни играчи, които да бъдат използвани в случай на контузия или наказание на титуляра на съответната позиция, нито могат да си позволят да похарчат суми от порядъка на сто милиона паунда през зимния трансферен прозорец за нови попълнения. За разлика от тях Манчестър Юнайтед и Манчестър Сити и Арсенал и Тотнъм притежават финансовата възможност да си позволят да имат повече и по-класни играчи на свое разположение, докато нашите симпатични лисици не могат да се конкурират по никакъв начин с това. Въпреки всичко, те успяват да удържат борбата за титлата чрез силен дух, сплотеност и истински колектив, чийто вещ майстор-готвач се нарича Клаудио Раниери. Не по-малък по важност фактор, спомогнал за успеха на отбора, е и високото ниво на физическата подготвеност, за което ще стане дума в следващата глава от настоящата книга.

Като говорим за тактики, не можем да пропуснем един много важен елемент от играта на Лестър, а именно пресата. Стилът, изповядван от Раниери, предполага висока преса, започваща още от наказателното поле на противника. Още Варди и Оказаки са първата линия на защита, като пресират противниковите защитници при опита им да изнесат топката. Това понякога води до грешки и голове. Успеят ли да минат тази първа линия, противниците се изправят пред втората, в лицето на Канте и Дринкуотър, като особено първият притежава огромна ефективност. Показателите му са смазващи (156 откраднати топки и 157 шпагата). Фланговите играчи не остават по-назад, като само за сравнение Мarez има повече шпагати от Роберт Хут. И тук стигаме до защитния вал на отбора, където гореспоменатия Хут и Уес Морган са последната защитна линия и бариера пред гола. Те също

постигат висока ефективност, печелейки висок процент от въздушните двубои и заключвайки вратата на Шмайхел. Нещо, в което играчите на Лестър са наистина добри, е поставянето на капани за опонентите си. Ще ви дадем един малък пример: всички очакват Риад Марец да е най-опасният човек на терена за Лестър и обикновено неговия фланг бива доста по-зорко пазен, което от своя страна оставя другия по-открит и незащитен. Именно тук идват дългите топки към празния фланг, а там често се озовава футболист, който е оставен абсолютно сам, най-често това бивайки Олбрайтън или Варди. Те от своя страна, завършват поредната мълниеносна атака и оставят опонентите си в шок.

ДЕКЕМВРИ

"Имаме една поговорка в Италия, която гласи, че не продаваш мечата кожа преди да застреляш мечката!" - Клаудио Раниери, запитан за шансовете за титла

Месец Декември е труден за всички професионални футболисти. Студено е, често мокро, а дори и снежно, което допълнително затруднява кондицията и здравето на играчите, както и нормалното им възстановяване след мач. Говорейки в тази насока, в Англия е в пъти по-трудно, тъй като първенството няма зимна пауза, както повечето големи шампионати, а тъкмо обратното - през Декември програмата е изключително натоварена. Играят се мачове през три, четири дни, понякога дори и през два.

Декември 2015 г. за Лестър Сити не прави изключение. "Лисиците" имат пет двубоя за лигата през месеца и то никак не леки. Веднага след равенството с Манчестър Юнайтед в края на Ноември следва гостуване на Суонзи на 5-ти Декември, спечелено с 0:3 с хеттрик на Марец. После на Кинг Пауър идват Челси, които по това време изпитват криза и са на точка над зоната за изпадане. Моуриньо е на нож с повечето играчи – слабост, от която Лестър се възползва като взима мача с 2:1. Играта на „лисиците“ потвърждава резултата, като на терена са обичайните единадесет, които изиграват много силен мач. Футболистите на Челси са обезверени и играят без желание, в играта им липсва скорост и острота. Джон Тери и Бранислав Иванович в центъра на защитата са прекалено бавни за бързите и поврътливи Варди и Марец и логично биват наказани от скоростното дуо. Раниери взима сладък реванш от Моуриньо, с

когото не е тайна, че не споделят добри отношения. С победата Лестър се завръщат начело в класирането с две точки преднина пред Арсенал. Загубата, от друга страна, е девета в шестнадесет мача за Челси. Последният път, когато отборът е загубил девет от първите шестнадесет двубоя, те изпадат. Изглежда, че дните на „специалния“ Жозе Моуриньо на Стамфорд Бридж са преброени.

Непосредствено след това идват две тежки гостувания в Мърсисайд респективно на Евертън (победен с 2:3) и на Ливърпул. Двубоят срещу Евертън отбелязва своеобразен рекорд за Лестър. Победата поставя тима на първо място дори и след изиграване на целия кръг. Това значи, че Сити са първият отбор, който е бил на последното място миналата Коледа и на първо през настоящата. Самият мач е истински голов спектакъл, донякъде породен и от разместванията, които Раниери прави в състава си. Вместо Хут в защита започва Василевски, а вместо Дринкуотър в центъра играе Кинг. Те не са сработени със съотборниците си и това отваря известни пролуки. От тях се възползват Ромелу Лукаку, който вкарва в осми пореден двубой, и Кевин Миралас с ефектен ножичен удар в края. Верни на принципа „просто вкарай повече голове от опонента си“, „лисиците“ нанизват три на своята сметка, като Марез вкарва два от дузпи, а Оказакки добавя още един. По този начин Лестър събират тридесет и осем точки на върха, с пет и мач повече от втория по това време Арсенал. Целта е почти достигната - още две до заветните четиридесет. Раниери е здраво стъпил на земята и не позволява успехът да замъгли главите на играчите му. Единственият проблем идва в края на мача, когато Варди напуска, държейки ахилесовото си сухожилие. А тогавашния мениджър на Евертън Роберто Мартинес не може да скрие адмирациите си за играта на „лисиците“: *„Трябва да похвалим играчите на Лестър. Те винаги ще изиграят мача по начин, който им пасва. Те са*

уникални на контраатака, а аз мислех, че сме подсигурили това добре. Трябва да се поучим и да станем по-добри“.

Следващият двубой от така натоварената декемврийска програма е гостуване на Анфийлд на Боксинг дей, или втория ден на Коледа. Ливърпул печели с 1:0 с гол на Кристиан Бенетеке в средата на второто полувреме след асистенция на Роберто Фирмино. Поражението е едва второ за „лисиците“ през сезона. Това е и един от малкото двубои, в които Лестър не приличат на себе си, въпреки че проблемите в ахилеса на Варди са отшумели, а Робърт Хут е върнат обратно в титулярния състав. Единственият отсъстващ е Дани Дринкуотър. „Лисиците“ не играят с обичайната скорост и острота, а Ливърпул доминира събитията на терена. Традиционно силно представящите се Варди и Марец не успяват да дадат своето отражение върху срещата, като Раниери заявява, че Варди е играл с температура, а Марец се е чувствал „много уморен“. Логично и резултатът е негативен, но Клаудио не губи надежда: *„Трябва да забравим този резултат и да започнем отначало“.*

Последният двубой за годината идва едва три дни след загубата от Ливърпул. „Лисиците“ посрещат един от основните претенденти за титлата - отбор, изпълнен със звезди, струващи цяло състояние, а именно Манчестър Сити. И двубоят е всичко друго, но не и скучен, както някой би си помислил с оглед резултата му – 0:0. Двата отбора играят динамичен футбол, правят по няколко сериозни пропуска пред вратата на съперника, като и Варди, и Агуеро се отчитат с по един такъв. Двамата вратари са стабилни в изявите си, правейки поредица от важни намеси. Владението на топката отговаря изцяло на стила на игра на отборите – 39%:61% в полза на гостите, които практикуват игра с много пасове, владение и добре организирани атаки. От своя страна Лестър, въпреки минималното владение, добре използват фланговете, като за справка, левият бек

Кристиан Фукс е докоснал топката деветдесет и четири пъти на левия фланг. Отборът като цяло играе обичайният си футбол - експлозивен, динамичен и преливащ от енергия. Няма и помен от летаргичното представяне срещу Ливърпул. Канте е избран за играч на мача, като за малко не донася победата на отбора си с далечен удар, а малко по-късно показва забележителна скорост, за да настигне Рахим Стърлинг и да спре контра на „гражданите“. От своя страна Манчестър Сити показват страховита игра у дома, но във визитите си са много колебливи. От изиграни девет мача (включително този) те са спечелили три, загубили три и завършили наравно три с голова разлика 8:8, което е всичко друго, но не и шампионска форма. Последната им победа навън е от 12-ти Септември, което е далеч от задоволително. Равенството в този мач значи, че серията без победа за отбора нараства на шест мача (антирекорд, последно постигнат през Април 2011). От друга страна това е първият домакински мач, в който Лестър не успяват да се разпишат от последните петнадесет!

Коефициент за титлата в края на Декември: 16/1 (17.00)

Ключов Фактор: Приносът на треньорският щаб и физиотерапевтите

Нека да вникнем по-дълбоко в един от големите фактори Лестър да спечели Висшата Лига през сезон 2015/2016. Следващата таблица ще представи графично нещо, което може би е убягнало на някои фенове:

Отбор	Общо в Дни	Брой Контузии	Контузени Играчи
УОТФОРД	182	10	9
ЛЕСТЪР	184	15	9
УЕСТ БРОМ	197	19	13
СУОНЗИ	201	13	9
НОРИЧ	243	11	9
СО'ТЪН	345	19	11
ЧЕЛСИ	428	24	17
АРСЕНАЛ	465	22	14
КР. ПАЛАС	508	28	15
АСТЪН ВИЛА	546	27	17
СТОУК	548	36	19
СЪН'ЛАНД	574	38	18
УЕСТ ХАМ	583	26	17
ЕВЕРТЪН	662	21	13
ТОТНЪМ	668	27	15
МАН ЮТД	752	39	20
МАН СИТИ	769	47	20
БОРНЕМУТ	944	23	16
ЛИВЪРПУЛ	965	39	19
НЮКЯСЪЛ	1042	33	18

Информацията, която виждаме тук, е много ценна по няколко причини. На първо място показва на колко високо ниво е физическата подготовка на играчите на Лестър спрямо всички отбори в лигата, а най-вече спрямо преките конкуренти за титлата. При положение, че имаш на разположение малък брой играчи поради ограничен бюджет, изключително важно е ядрото на тима да бъде здраво и подготвено за целия сезон, тъй като има периоди (например целият месец Декември и най-вече покрай Коледа и Нова година) с много висок интензитет на мачовете. На второ място би следвало да се отчете влиянието на климата на Острова, открояващ се с висока влажност, което малко или много вреди на ставите и костите и е силна предпоставка за контузии. Виждаме, че играчите на Лестър са получили едва петнадесет контузии по време на сезона, като обект на тях са станали общо девет играча. Тоталният брой на пропуснати дни вследствие на контузии е едва 184, което ще рече, че средно играч е пропуснал 20,44 дни през целия сезон заради контузия. Тези данни, сравнени с Арсенал(средно 33,21 дни), Манчестър Сити (средно 38,45 дни), Манчестър Юнайтед (средно 37,6 дни), Тотнъм (средно 44,53 дни), Ливърпул (средно 50, 79 дни) и Челси (средно 25,17 дни) са направо стрякащи. Те показват колко добре са си свършили работата от лекарския и кондиционен щаб на „лисиците“. Трябва да направим уточнението, че някои от гореспоменатите отбори имат ангажменти в европейските клубни турнири, което допълнително натоварва футболистите им.

Разбира се, големият фактор зад тези показатели са добре подготвените тренировъчен и медицински състави, които успешно боравят с най-модерните методи на спортната наука. Те се ръководят от Пол Блосъм и Мат Рийвис. Лестър не са единственият

отбор, който използва последен модел техника, за да помогне на играчите си, но клубът има няколко коза, които му позволяват да се отличи.

От значение е, че Клаудио Раниери включва тренировъчния и възстановителния процес, когато планира цялостната си стратегия. Докато други мениджъри често игнорират детайлни доклади от щаба си, италианецът ги спазва до последната точка. Както става ясно, Лестър Сити са отборът, който извършва най-много спринтове на къси разстояния по време на мач. Това обаче често значи, че спортистите са в огромна опасност от контузия поради големия натиск, наложен върху подколениите сухожилия. За да се избегнат травми, играчите редовно тренират с преса за крака по специален дизайн, която им позволява да изтласкват между 350 кг. и 500 кг. По този начин те изграждат здравина и издръжливост в подбедрените си мускули. Също използват и интелигентна фитнес машина, наречена „НордБорд“, чийто дизайн позволява детайлен анализ на развитието на мускулите на краката. В тренировката в Четвъртък играчите са подложени на интензивна спринт сесия, в която са насърчавани да развият най-бързата си скорост. Този подход може да звучи като рецепта за контузии, защото е само два дни преди съботните мачове, но липсата на тежки травми в състава показва, че е правилен за стила на Лестър Сити.

Друго оръжие в арсенала на треньорският екип на „лисиците“ е сокът от цвекло, който те дават на Варди и компания. Според проучване, направено от университета в Ексетър, този червеникав нектар подобрява експлозивната сила на мускулатурата и оптимизира процесите за взимане на решения в човешкия мозък. Въпреки че измерените подобрения са сравнително малки (едва 3.5%), в скоростно първенство като Висшата лига те често са

решаващи.

Разбира се, трябва да споменем и възстановителния режим на играчите. Вече говорихме за решението на Клаудио да дава на футболистите си четиридесет и осем часа да отпочинат след мач. Също така всеки детайл в и около живота на състезателите се следи, за да се оптимизира кондицията им – мускулна маса, болки в меките тъкани, движение по време на тренировка, скорост на спринтовете, психическо здраве и дори плътност на тренировъчното игрище.

Играчите също попълват и въпросници, в които отговарят на въпроси, свързани с това как се чувстват, как спят и какво е психологическото им състояние. На база на отговорите се модифицират хранителните, тренировъчните и възстановителните им режими.

Усилията на тренъорския щаб са допълнени от наличието на криокамера на стойност 100 000 паунда. Тя представлява технология, която помага на тима още от дните в Чемпиъншип, от когато датира и желанието на клубното ръководство да инвестира в спортна наука и медицина. Де факто това е помещение, състоящо се от две отделни мини камери с различна температура. Първото и по-топло помещение поддържа от -65 до -70 градуса и помага на играчите да се аклиматизират преди да преминат в основното тяло на кемерата. Там вече температурата може да бъде намалена до -135 градуса. Това е основата, чрез която ще разберем как работи това достижение на техниката. Принципът е следния: когато мозъкът е изложен на такава екстремна температура, той реагира като изпраща сигнали до всяка точка на тялото, че поддържането на нормалната телесна температура (37C) не е възможно и по този начин се стартира процес, наречен

вазоконстрикция. Или с други думи - кръвоносните съдове се свиват, а с тях и възпаленията и оттоците. Кръвта се изтегля от крайниците и наранените участъци, като се концентрира в сърдечната област. Посредством ендокринната система тя се обогатява с кислород, хормони и хранителни вещества. Всичко това се случва в рамките на само няколко минути, тъй като тялото не бива да остава на толкова ниски температури за дълго.

След този процес играчът се връща на тренировка, като се започва с леки загряващи движения. По този начин кожата казва на мозъка, че нормалната среда е възстановена и започва обратния процес. Всичката концентрирана и обогатена кръв се връща обратно към крайниците и засегнатите от контузия тъкани, като засилва многократно лечението. Освен това в кръвта има висока концентрация на ендорфин или „хормона на щастието“, вследствие на което играчите минали през криокамерата са в много добро настроение и едва чувстват болка в засегнатите мускули или сухожилия.

За Дейв Рени (главен физиотерапевт) технологията е изключително важна с оглед на факта, че отборът успява да изиграе целия натоварен сезон с толкова малко контузии. Неговите думи са категорични:

„Всеки играч влиза вътре поне по веднъж на ден и изкарва до към пет минути. Интензивността на английския футбол поставя много въпросителни към медицинския щаб с отглед на продължителността на възстановяване на играчите. Колкото повече време отнема на играчите да се възстановят, толкова по-малко време имат с трениорите си. Толкова е просто!“

Може да звучи мазохистично от нечия гледна точка, но именно този е сред най-важните фактори, донесли титлата на Кинг Пауър Стейдиъм. И това не е само студена баня или вана с лед, които ползват повечето играчи. Това е технологично постижение, впрегнато за нуждите и подобряване за здравето на футболистите.

ЯНУАРИ

„Този играч тича толкова много, че помислих, че е скрил чифт батерии в шортите си!” - Клаудио Раниери за неуморимия Н’голо Канте

Месец Януари не е толкова труден за тима, както Декември. Най-важният и интересен сблъсък през периода е с основни преследвач в таблицата, а именно Тотнъм. Още по-интересен е фактът, че „лисиците“ и „шпорите“ се срещат три пъти в рамките на десет дни – два пъти за Купата на футболната асоциация и веднъж в първенството. Първият мач за купата завършва наравно 2:2 с късна и много противоречива дузпа за Тотнъм, въпреки че играчите на Почетино диктуват събитията на терена. Може би Раниери е дал преимущество на лигата, тъй като Варди е контузен, а на Марец и на доста от титулярните състезатели е дадена почивка. Но равният резултат довежда до преиграване десет дни по-късно. Там Тотнъм отново са по-добрият отбор и заслужено продължават в четвъртия кръг. Дори Раниери след мача признава, че целта им е лигата, а не купата.

Говорейки за мачовете във Висшата лига, първото изпитание за годината идва още на 2-ри Януари у дома срещу Борнемут. Мачът се оказва разочарование за „лисиците“, които са доминиращия отбор в мача, имат необичайните за тях 53% владение на топката, играят с човек повече малко над половин час от двубоя и въпреки това той завършва при нулево равенство. Дори при ситуацията с червения картон на капитана на „черешките“ Саймън Франсис, Лестър получават правото за изпълнят наказателен удар за фаул

срещу Варди (което за него е своеобразен рекорд- седем спечелени дузпи от началото на сезона), но Марец пропуска. Краят на мача отбелязва и един антирекорд - в продължение на осемнадесет мача (от Май до Декември) Лестър са отбелязвали поне по едно попадение на мач, а сега не се разписват в трети пореден. Точката, спечелена в мача, означава, че целта от предсезонната пресконференция, а именно 40 точки, е постигната. Играчите ще пият шампанско, осигурено специално от Раниери. От своя страна Борнемут изиграват добър в тактическо отношение мач, като защитата им се справя добре, въпреки изгонването на Франсис.

Вторият мач за месеца се играе на 13-ти Януари, като има малка пауза в лигата заради мачовете от Купата на футболната асоциация. Иронично или не, мачът е срещу пряк конкурент за титлата, и както ще се окаже до края на сезона - основен преследвач, а именно отбора на Тотнъм. Този сблъсък се явява трети помежду им само в рамките на десет дни. „Шпорите“ влизат в двубоя като фаворит не само заради домакинското си преимущество, а и поради факта, че Лестър не са отбелязвали гол в три поредни срещи. Тази тенденция е на път да се запази и след този двубой, ако не бе късният гол с глава на Роберт Хут след центриране на Фукс. „Шпорите“ изпитват слабост с оглед на това, че са изключително зависими от формата и головете на Хари Кейн. Англичанинът има няколко добри шанса в мача, но така и не успява да се разпише. Заедно с него в атакуващ план играят Деле Али, Ерик Ламела и Кристиан Ериксен, който обаче не е отбелязвал от Октомври. Въпреки това, Лондончани доминират във всички показатели - владение, корнери, отправени удари. Точните са 5:2, като трябва да се отбележат две неща - първо: изключителната игра в отбрана на Лестър и второ: клиничност пред гола - два точни удара, един гол! Отборът играе

компактно, чакайки своя шанс. Варди тъкмо се е върнал от хирургична манипулация и изиграва слаб за своите стандарти мач. С победата клубът от Лестър събира 43 точки, като се изравнява на върха в класирането с Арсенал. Тези 43 точки са повече от всички, които „лисиците“ успяват да съберат през целия минал сезон - 41. Интересен е фактът, че Раниери никога не е губил на Уайт Харт Лейн (7 победи и 3 равенства). Победата тук дава сериозни основания на играчите на Лестър да мечтаят за нещо голямо този сезон.

Последният мач за месеца противопоставя „лисиците“ и „грънчарите“ от Стоук Сити на Кинг Пауър Стейдиъм. Периодът от първенството, в който се намираме, задава много въпроси, но и дава доста отговори спрямо позициите на отборите във временното класиране кой за какво ще се бори, кой ще вземе местата, даващи право на мачове в Шампионската лига и прочие. Конкретните въпроси към Лестър са: „Колко още ще издържи отборът преди да изпусне парата и да се свлече надолу в таблицата?“, „Ще имат ли сили да се преборят с основните конкуренти за титлата?“

Мачът със Стоук не може да се приеме за еднозначен отговор на този етап, но поне е изявление, че отборът продължава с пълна пара напред и няма намерение да се отказва от нищо. Конкретно за двубоя, Лестър играят в познатия си много динамичен и експлозивен стил, като не оставят почти никакви шансове на противника. Въпреки че притежанието на топката е в полза на Стоук, „лисиците“ успяват да отправят цели петнадесет удара, като пет от тях са в очертанията на вратата на Бътлънд, а три са превърнати в голове. Класическата победа ги поставя на три точки пред преследвачите им в класирането, като Арсенал имат мач по-малко. Резултатът не е изненадващ, тъй като играта в защита е сред

най-силните козове на Лестър, а от своя страна Стоук не са вкарвали в девет от двадесет и три изиграни мача. За домакините се разписват Дринкуотър, Варди и Улоа. Чистата мрежа означава само един допуснат гол в последните пет мача за Шмайхел и компания.

Коефициент за титлата в края на Януари: 12/1 (13.00)

Ключов Фактор: Н'голо Канте

Успехът на Лестър Сити не е плод на един или двама отделни играчи, а на цялостната фантастична игра на отбора като такъв. Въпреки това има играчи, чиито имена, искат или не, изпъкват на преден план, както има и футболисти, наричани черноработници на терена и вечно недооценени между фенове и критици, защото те не вкарват много голове, но тяхната задача е малко по-различна. Перифразирано това са „белите дробове“ на отбора, а именно тези, които тичат между двете наказателни полета в продължение на целия двубой. Говорейки за Лестър този човек е не друг, а именно нисичкия французин Н'голо Канте.

Роден е в Париж на 29 Март 1991 г., в многодетно семейство на Малийски емигранти, търсещи по-добър живот в Европа. Семейството живее в малък апартамент в предградието Рей Мармезон, гъсто населен район, предимно с имигранти, работещи на ниско платени позиции. Н'голо е най-голямото дете в семейството. За нещастие губи баща си на много крехка възраст. Още от малък започва да работи, като обикаля големи пространства около френската столица и събира отпадъци за рециклиране и така преживява. Мечтата му обаче е да се занимава с футбол, въпреки всичко. Тази мечта става още по-силна след световното първенство през 1998г, проведено във Франция, където

за отбора домакин, който спечелва титлата, блестят имена предимно на футболисти-имигранти: Зидан, Анелка, Анри, Виера. Н'голо осъзнава, че неговата мечта е напълно постижима и чрез нея той би могъл да помогне на семейството си. Кариерата му започва във футболен клуб Суреснес, ситуиран в западните предградия на френската столица, когато Канте е само на осем години. Още с постъпването в академията той е признат за най-ниския, но и най-фокусирания младеж. Много от новите му съотборници дори се чудят дали може да играе в продължение на деветдесет минути. Но противно на очакванията, от момента, в който той започва да играе за тима, започват и признанията. Н'голо не се оставя на първоначалния успех да замъти главата му. Той е скромнен, дори леко отдръпнат, много трудолюбив и вечно усмихнат. След четвъртата си година в състава започва да израства на височина и също така е включен в отбор от избрани играчи, които тренират допълнително и доста по-усърдно. Стига се дотам, че той се превръща във всеобщ любимец и хората идват на стадиона само и само да наблюдават него. В клуба Н'голо изкарва десет години, като според тогавашния му асистент-мениджър Пиер Вил, Канте е останал незабелязан от големите клубове заради слабото му телосложение и неегоистичен начин на игра. Въпреки това през 2010 г. преминава в „Б“ отбора на Булон, чийто първи отбор е понастоящем във втория ешелон на френския футбол - Лига 2. Професионалният му дебют е на 18 Май 2012 г. в последния двубой от редовния сезон на Булон, а на 10-ти Август същата година отбелязва и първия си гол. Малко известен факт е, че през времето си в Булон Канте завършва успешно счетоводство. Понастоящем отборът на Булон има идея да кръсти трибуна на негово име.

Преди началото на следващия сезон (2013/2014) Канте преминава в отбора на Каен, който също е в Лига 2, като изиграва всички тридесет и осем мача от сезона за новия си отбор, отбелязвайки два гола през това време. През сезон 2014/2015 той изиграва тридесет и седем срещи, пропускайки едва една заради наказание. Дребничкият халф отбелязва отново два гола, но бива запомнен с това, че отнема топката повече, отколкото всеки друг играч в Европа по това време.

Не случайно, Канте е обект на скаута на Лестър Стийв Уолш, който вече е препоръчал на клуба Джейми Варди и Риад Марез на предишен етап. Трансферът на Канте става факт на 3 Август 2015 г. за сума от порядъка на 5,6 млн. паунда, което в днешния луд футболен свят си е кражба. Де факто това е и първият трансфер, откакто Раниери е начело на тима. За клуба Н'голо дебютира пет дена по-късно в убедителната победа с 4:2 срещу Съндърланд, заменяйки Варди. Първият му гол е на 7-ми Ноември в домакинската победа с 2:1 срещу Уотфорд.

Голям фактор за успехите, които постига нисичкият французин, е именно неговия характер, който той успява да пренесе и на терена. Изключително скромен, тих и трудолюбив по думите на бившия му треньор Вил: *„Никога не знаехме, дали ни слуша и дали ни е разбрал, защото просто той не казваше нищо. Ние му говорехме. Треньорите му казваха нещо, даваха му съвети, а той ни гледаше така, че не разбирахме дали е разбрал и дума от казаното. С времето обаче разбирахме, че той използва всички наши съвети.“*

Дори след трансфера си в Каен Н'голо отказва интервю с думите: *„За какво е всичко това? аз не съм направил нищо още. Защо не се върнат след шест месеца, например?“*.

Вил продължава: „Представи си, че имаш химически разтвор, който е просто инертен. Добавяш към него нещо и той променя цвета си и се трансформира. Същото е с твоята игра. Започваш да играеш и другите и те се раздават, защото егото им е голямо и се трансформират”.

Всичко това идва да покаже, от кога Канте започва да развива качествата, които го направиха толкова важен и ключов за Лестър. Интелигентността, но в случая футболната интелигентност, превърна малкото момче от парижкото предградие в най-полезния играч на Лестър само за има-няма девет години. Извън терена дори и силно срамежлив, както неговия бивш съотборник Ерик Ванденабий го описва:

„Н'голо никога не поиска да е суперзвезда и дори днес славата не го притеснява. Той просто иска да бъде най-доброто, на което е способен“.

На терена играта на Канте и резултатите, които отборът постига говорят сами за себе си. Със своите 156 откраднати топки (1-во място) и 157 успешни шпагата (1-во място) и само 3 жълти картона, Канте еднолично оглавява най-престижните класации, що се отнася до полузащитници и по-конкретно тези от типа рушащи играта. Да водиш в една от тези класации е постижение, но да водиш и двете е огромна рядкост. При това трябва да отбележим, че Канте започна да се утвърждава като титуляр чак в седмия мач от сезона (загубата 5:2 от Арсенал), като до тогава на неговото място до Дани Дринкуотър са използвани Анди Кинг или Гьокхан Инлер. Но колкото повече Раниери използва Канте, толкова повече той започва да го харесва и налага. Тенденция, която остана постоянна до края на шампионския сезон на клуба. Можем да твърдим, че през месец Ноември беше времето, когато Канте окончателно придоби статут на несменяем титуляр, като особено показателен е

мачът срещу Нюкясъл, който „лисиците“ спечелиха с 3:0, в който той се отличи с изключителните девет шпагата и седем откраднати топки, перфектно показно на играта на дефанзивния полузащитник.

Но Канте може да бъде и различен тип играч. За да се избегне предвидимостта в играта на отбора, с постоянни дълги топки, към които противниците се адаптират, Канте бива използван като играч, който изнася топката дълбоко от собственото поле, та чак до наказателното поле на съперника. Притежавайки страхотно ускорение и дрибъл, за него не е проблем да извършва тази роля на терена. Не по-лошата му издръжливост му позволява да прави това в течение на целия мач. Много добър пример е мача на Лестър срещу Суонзи, спечелен също с 3:0. Цялата работа, която той върши на терена, предпазва защитниците от нуждата да правят шпагати и по този начин им спестява картони и излишни преки свободни удари в близост до наказателното поле. За да подкрепим фактите, ще използваме твърдение от шеф скаута Стийв Уолш, който откри Канте за Лестър: *„Хората мислят, че играем с двама полузащитници. Аз казвам не, ние играем с Дани (Дринкуотър) в центъра и Н'голо от двете му страни, което ни дава 12 играча“.*

Именно Канте задава тона при пресиране на опонентите в моментите, когато притежанието върху топката е загубено. Той е барометъра на целия отбор. За пример могат да бъдат дадени началните 10 минути от срещата с Манчестър Сити, опонент, чийто стил е много висок процент притежание на топката, множество пасове и голове. Играчите на Лестър, водени от Канте, изиграха майсторско представление на пресиращ футбол и контраатака и спечелиха мача с 3:1.

Не бе нужно да мине и цял сезон, откакто Канте бе закупен, за да започнат сравнения между него и сънародника му, понастоящем вече не играещ футбол на високо ниво, Клод Макелеле. Бивш играч

на Марсилия, Челси, Реал Мадрид и ПСЖ той бе еталона за дефанзивен полузащитник, разбивач на атаките. На него дори бе кръстена и позиция на терена, а именно позицията на задържащия полузащитник. Неговия талант също е забелязан от ранна възраст във Франция, където се развива като футболист, за да дойде звездния трансфер през 2000 г. в „Галактико“ на Реал Мадрид, където компания му правят Зидан, Фиго, Раул и ред други легенди на играта. Естествено, че покрай тези звездни имена, вкарващи много голове, умеещи плеяда от финтове и печелещи купища пари нисичкия Клод не се забелязва, но всички, начело със Стийв Макманамън (в автобиографичната си книга), Зидан и Дел Боске поставят на челно място именно него.

„Защо да поставяш още един пласт злато върху Бентлито си, като двигателят му го няма вече“, казва Зидан при напускането на Макелеле в посока Челси през 2003 г. и идването на Дейвид Бекъм в отбора.

Пристигането му в Лондон, където случайно или не треньор по това време е не кой да е, а симпатичния италианец Клаудио Раниери, ознаменува ренесанса в клуба. Раниери казва, че Клод ще е „батерията“ на отбора му. По-късно италианецът е уволнен, но и наследникът му Моуриньо признава качествата на Макелеле и го превръща в ключова фигура в тима си за спечелване на лигата и купата през сезон 2004/2005.

До тук за Клод, но четейки, не ви ли напомня на някого? Твърде много са приликите, за да подминем с лека ръка набиващото се в очите сравнение. Шеговито някои лица във футбола побързаха да сътворят паралел и чрез имената на двамата футболисти, оттам дойде и култовото Кантелеле.

Дори Клод има какво да каже за сравнението помежду им:

„В момента Канте е специален и е един от най-добрите полузащитници. Проблемът е, че аз бях 25 години на това ниво, а вече се правят сравнения в лошия смисъл на думата. През този сезон той не играе в Шампионската лига. А през следващия го чакат мачове на всеки четири дни. Ще има мачове и с националния отбор. Чакат го много мачове. И той се нуждае от този опит. И ако държи това ниво, няма да може да тича през всички 90 минути. Ще трябва да се вслуша в ритъма, в начина по който играе. Това ще е ключово за него. Надявам се да се справи по-добре, отколкото го правех аз.“

И както Клод предрече, не след дълго, а именно през Март 2015 г., Н'голо получава първата си повиквателна за националния отбор на Франция.

ФЕВРУАРИ

“Свободен си да се движиш по терена както решиш, но трябва да помагаш, когато изгубим топката. Само това искам от теб. Ако започнеш да пресиращ, съотборниците ти ще те последват.” – Клаудио Раниери за инструкциите, които е задал на Джейми Варди

И така след един доста успешен месец Януари, сезонът продължава да напредва, а все още никой не успява да свали Лестър Сити от върха във Висшата лига. В този ред на мисли, Февруари се оказва изключително важен, защото момчетата на Раниери трябва да играят едни от най-тежките си мачове именно тогава – Ливърпул, Манчестър Сити, Арсенал и Норич е разпоредила програмата да са следващите съперници на „лисиците“ през този месец. Това е фазата, в която всички очакват, че приказката ще свърши и тимът ще се срие в класирането. Не така обаче смятат Варди и компания.

Непобедени през Януари, Лестър посрещат отбора на Ливърпул. По това време „мърсисайдци“ се движат седми в класирането, а първият месец от новата година е спорен за тях – посредствено представяне след една-едничка победа и то с инфарктното 5:4 срещу борецния се за оцеляване Норич Сити на Викъридж Роуд! Освен това, те успяват да направят зрелищно 3:3 с Арсенал и да загубят от Манчестър Юнайтед и високо летящия Уест Хям.

Клаудио Раниери залага на добре познатото 4-4-2, като хвърля всичко най-добро в битката с падналият гигант. Шмайхел е на вратата, а пред него обичайните заподозрени – Симпсън, Морган, Хут и Фукс. Пред тях Марец, Канте, Дринкуотър и Олбрайтън. Напред играча във форма Джейми Варди, за когото ще стане дума малко по-късно в тази глава, и японеца Оказаки.

Ливърпул все още търси своя нов облик след уволнението на Брендън Роджърс и безспорно много респектиращото назначение на Юрген Клоп. Очаква се в защита Деян Ловрен и Мамаду Сако най-накрая да се сработят и да изградят солидна стена пред колебливия Симон Миньоле.

Нищо такова обаче не се случва. След Уест Хям, Манчестър Юнайтед също побеждава „мърсисайдци“. Следва нова издънка – равен с новака Норич. И то на Анфийлд! Вълна от недоволство започва да се надига срещу мениджъра Брендън Роджърс, а изстраданата победа над фаворита за изпадане Астън Вила с 3:2 не успокоява нещата. Уволнението на Роджърс изглежда неизбежно и то се случва на 4-ти Октомври след безличното равенство на Гудисън Парк срещу градския съперник Евертън.

Четири дни по-късно чудото е факт – Ливърпул назначава не кой да е, а един от най-исканите треньори по онова време – Юрген Клоп, който след раздялата с Борусия Дортмунд през лятото е без отбор. Клоп идва, но му трябва време, за да стабилизира отбора. Следва поредица от непостоянни резултати – победи над шампиона Челси и Манчестър Сити, след това невзрачни загуби от Кристъл Палас и слабака Нюкасл. Сезонът за Ливърпул е преходен – един от многото такива за „мърсисайдци“ в последните 15 години, а на Лестър Сити се пада задачата да вгорчи допълнително живота на всички фенове на Пуул.

Мачът се играе във вторник, 2 Февруари 2016 г., пред препълнените трибуни на Кинг Пауър Стейдиъм. Всичките 32 121 места са запълнени, феновете на Лестър очакват поредното шоу от своите любимци и го получават. След 0:0 през първото полувреме и сериозни пропуски и на двата отбора, идва моментът на Джейми Варди. Първо, той с едно изящно воле от над 25 метра прехвърля излезлия напред Симон Миньоле, а 10 минути по-късно довършва започнатото с втори гол, този път отблизо, след като успява да избяга от Ловрен и да добави рикоширал изстрел на Оказаци.

Клаудио Раниери е доволен от победата над Ливърпул, но няма много време за празнуване.

Следващият съперник се казва Манчестър Сити, а „гражданите“ са основният преследвач, като изостават само на 3 точки в класирането. Мачът идва едва четири дни след успеха над Ливърпул. Италианският специалист трябва да подготви момчетата си за може би най-трудното гостуване за целия сезон.

И отново благодарение на много ефективната работа на физиотерапевтите и крио-въстановяването, Раниери има възможност да разчита на всичките си титуляри от предишния мач. Отново 4-4-2, отново същите изпълнители. И ако някой е сметнал, че срещу основния си преследвач Лестър Сити ще смени стила си, той е сгрешил ужасно много.

Отборът на Манчестър Сити, въпреки че лятото пръсна над 130 млн. паунда за нови попълнения, прави колеблив сезон. До преди този мач, „гражданите“ вече са допуснали пет равенства и пет загуби и второто им място до известна степен се дължи на непостоянните изяви на другите конкуренти за топ четири – Тотнъм, Арсенал и Манчестър Юнайтед. Мениджърът на отбора Мануел Пелегрини, когото някои български коментатори сравняват с престарял лорд,

не се посвени да подсили отбора във всички звена. Подсилена е и защитата на тима с аржентинския стопер на Валенсия – Николас Отаменди. Отаменди дори отказа да тренира и да играе за Валенсия, докато най-сетне „прилепите“ склонят да приемат офертата на Сити от 28,5 милиона паунда за бранителя си. И въпреки фактът, че аржентинецът получава шанса да играе в партньорство със сънародника си Мартин Демикелис, синхронът между тях не е на ниво и са допуснати цели двадесет и три гола в двадесет и два мача!

Проблемите на Манчестър Сити се коренят другаде. Въпреки че отборът реално погледнато все още е замесен в борбата за титлата, преминал е групите в Шампионската лига и има шанс за пробив с оглед на лесния жребий за осминафиналите. Още през Януари медиите в Англия гръмват, че след края на сезона мениджърът Мануел Пелегрини ще бъде заменен не от кой да е, а от Хосеп Гуардиола. И ако дотук нещата вървят сравнително приемливо за отбора, мачът с Лестър трябва да покаже каква посока ще поеме той – нов лидер във Висшата лига или изпадащ в криза тим. Време е да се разбере дали Пелегрини ще си тръгне с гордо вдигната глава, или ще си отмъсти за страхотното недоверие, показано към него.

Мачът започва по превъзходен начин за Лестър. Още в третата минута тимът успява да поведе след гол на защитника Роберт Хут. Той се възползва по прекрасен начин от подаване на блестящия в този мач Риад Мarez от пряк свободен удар и отблизо вкарва. Ранният гол съвсем стъписва „гражданите“ и след това Варди, Оказаки и Дринкуотър се изреждат да пропускат пред вратата на

Джо Харт. Манчестър Сити се задъхва! Лестър изиграват полувремето като истински претендент за титлата!

Втората част започва като първата – с гол за „лисиците“. Този път Риад Мареж сам вкарва изключителен гол, след като развива защитата на Сити. Малко след това резултата става 0:3 – отново Роберт Хут вкарва след корнер. Тук някъде вече се разбира, че Манчестър Сити не само няма да вземе нищо от този мач, а няма и да се бори за титлата. Почетният гол на Агуеро в края не променя нищо – Лестър Сити взима втори голям скалп и то само за четири дни! Внушителната победа на Етихад срещу богатите „граждани“ е сбъдната мечта, а дори и Раниери не може да скрие задоволството си след мача – „Лигата е полудяла този сезон, не знам защо! Не мисля какво ще е, ако я спечелим, не искам да мисля какво ще е!“

Лестър има пет точки преднина на върха на класирането, а преследвачите вече са се сменили. Тотнъм и Арсенал изпреварват Манчестър Сити и заемат втора и трета позиция. Именно срещу „артилеристите“ е следващото изпитание за тима на Раниери.

Преди началото на сезона всички знаят, че Арсенал ще е в челната четворка – нещо, с което тимът на Арсен Венгер като че ли е свикнал в последните десет години. Все още феновете на „артилеристите“ не са загубили надежда, че любимците им ще ги изненадат приятно и ще се преборят за титлата, която им убягва вече единадесет сезона. Много бързо обаче се вижда, че Арсенал отново няма да претендира за нещо повече от просто челно класиране. Въпреки наличието на играчи като Алексис Санчес, взет от Барселона за 32 милиона паунда през миналия сезон, Месут Йозил – взет от Реал Мадрид за 42,5 милиона паунда още една

година по-рано, Оливие Жиру – гарантира поне петнадесет гола за сезона, а в центъра на терена Рамзи, Уилшър и Касорла се разбират все по-добре и по-добре. Косчелни и Мертезакер пък изграждат много силна и синхронизирана двойка централни защитници, а единственият по-невралгичен пост е подсилен през лятото с трансфера на Петър Чех от градския съперник Челси за скромните 10 милиона паунда. Арсен Венгер взима и още един халф, за да добави дълбочина в състава си – египтянина Мохамед Елнени от Базел за 7,4 милиона паунда. И все пак никой специалист не смята, че Арсенал ще е сериозен претендент.

Лестър Сити пък изглеждат като фаворит в този мач, след поредните победи срещу Стоук Сити, Ливърпул и Манчестър Сити. А „лисиците“ имат и да си отмъщават за онова 2:5 през Септември. Трети пореден мач в рамките на дванадесет дни, а Раниери не прави нито една промяна сред титулярите. Допълнителна мотивация за играчите е и обещанието, че ще получат отпускат от една седмица, ако не изгубят от грандовете.

Двубоят е равностоеен. След отменен гол на Жиру и страхотно спасяване на Петър Чех след удар с глава на Варди, всички очакват полувремето да завърши при нулево равенство. Само че в 44-тата минута се стига до дузпа за нарушение на Начо Монреал срещу Джейми Варди. Потърпевшият застава зад топката и вкарва отново – четири от четири за нападателя.

Изглежда сякаш Лестър ще успеят да изпързалат и Арсенал. Само че съвсем в началото на второто полувреме десният защитник Дани Симпсън получава червен картон и оставя своите с човек по-малко. Всички знаят, че срещу Арсенал на Емирейтс е трудно, а с десет

човека – направо непосилно! Първо Уолкът, изпуснат от дисбалансираната защита на „лисиците“, а в последната минута и Дани Уелбек успяват да донесат пълен обрат и да нанесат третата загуба на Лестър за сезона. Впоследствие ще се окаже, че Арсенал е единственият отбор, който успява да постигне дубъл над момчетата на Раниери.

„Труден мач ни очаква“ – казва италианецът преди мача – „Още един фантастичен отбор с фантастични играчи и фантастичен стадион. Но ние сме още живи и сме дошли за битка!“

След края на мача обаче, за пръв път Раниери видимо се поддава на емоциите, които са завладели всички и обвинява съдията Мартин Аткинсън за червения картон на Симпсън.

„Фантастичен мач, много бърз, но и с много фалове. Смятам, че съдията беше много суров към нас. Имаше два фала, но не и два жълти картона. Сигурен съм, че единадесет срещу единадесет щяхме да спечелим. Мачът беше изпълнен с нарушения, защо трябваше да изгони някой въобще?“

Това казва Клаудио Раниери след мача, което показва, че в Лестър вече се обсъжда спечелването на титлата. Тя вече не е мираж, не е нещо, което хората в малкия град в Мидландс да гледат по телевизията, а съвсем реална и постижима цел.

Въпреки че Лестър не успява да вземе нищо от мача с „артилеристите“, Раниери все пак осигурява седмицата почивка на своите играчи.

„Взехме само 6 точки, но според мен това беше достатъчно. Щях да съм доволен на точка със Сити и на точка срещу Арсенал – общо на 2 точки. А ние взехме 3, така че всичко е наред. Казах им – добре,

ще се видим другия понеделник. Заслужиха го. Представиха се невероятно!“ – казва още Раниери след мача с Арсенал.

В последния си мач през месец Февруари отпочиналият Лестър спечелва домакинството си на Норич с 1:0, което е изключително ключово, защото идва да покаже дали „лисиците“ имат самочувствието и нервите да продължат да печелят, след като загубват предишната си среща в последната минута. Е, те успяват, печелейки с гол в последната минута на Леонардо Улоа и асистенция на Джейми Варди.

Ключов фактор: Джейми Варди

След като вкарва три гола и дава една асистенция през този месец, Джейми Варди затвърждава прекрасната форма, в която се намира. На този етап той вече е подобрил рекорда на Рууд Ван Нистелрой за голове в поредни мачове. Холандецът е вкарвал в десет поредни двубоя от Висшата лига по време на престоя си в Манчестър Юнайтед, но Варди подобрява този рекорд, разписвайки се в единадесет поредни срещи, като рекордното попадение дойде именно в мача срещу „червените дяволи“. Забележително постижение! Още повече, че стана първият играч на „лисиците“ от петнадесет сезона, който печели отличието „Играч на Месеца“ във Висшата лига, след като за последно това стори вратарят Тим Флауърс през 2000 година. Месец по-късно той става едва петият играч в историята на лигата, който печели тази награда два пъти подред – Играч на месец Октомври и Играч на месец Ноември 2015 г.

Но историята на Джейми Варди е невероятна още от самото си начало. Родом от Шефийлд, Южен Йоркшир, Варди за пръв път се опитва да се докосне до професионалния футбол когато е на шестнадесет години. Тогава обаче, родният му Шефийлд Уензди отказва да му предложи договор, защото не е достатъчно добър. Можем само да спекулираме, че бъдещият голмайстор на лигата явно не е бил на нивото на останалите Месита и Роналдовци в академията на „кукумявките“. Изглежда, че младежът ще трябва да се насочи към друго поприще и той избира да учи спортни науки в колежа в Родъръм. Изведнъж се оказва, че на Варди му се налага да започне работа във фабрика за производство на медицински продукти, тъй като баща му е кранист, а майка му е секретарка. Варди се пробва да се запише в армията, но там не го вземат, тъй като няма чисто съдебно минало.

На двадесет годишна възраст повечето професионални футболисти вече са титуляри в клубовете си, но Джейми Варди носи гащеризон и бута трудовашка количка, като след това изсипва съдържанието ѝ в пещта. Той прави това стотици пъти всеки ден. Разбира се, играта никога не е спирала да бъде част от живота му. В момента, в който се чуе звънеца за край на смяната, Варди се впуска в съблекалнята, сваля гащеризона, а отдолу носи футболна тениска. На паркинга на фабриката винаги го чака приятел с кола. Двамата отиват да играят мач на открито игрище наблизо. А ако се чувства преуморен, просто се обажда, че е получил контузия по време на мач и не ходи на работа.

Тогава обаче, след като изглежда, че животът на Варди влиза в нормалния ритъм на един работещ човек, се случва нещо интересно – отборът на Стокбридж Парк поисква да го вземе в редиците си. „Стоманите“, както е прякорът на този отбор (съставен от работници в близката фабрика за стомана) се подвизават в

осмото ниво на английския футбол – нека я наречем „Щ“ група. Та отборът от Щ група плаща на Варди умопомрачителната сума от 30 паунда на седмица – или още 120 паунда на месец (пак е повече, отколкото взимат някои пенсионери в България). Варди обаче приема с охота и прекарва три сезона в редиците на Стокбридж Парк.

Точно през този период на Джейми Варди му се налага да носи електронна гривна, тъй като е осъден на шест месеца пробация. Причината, която налага това е, че Варди и негов приятел се сбиват пред бар с други две момчета, които се подиграват на приятеля на Варди, а причината е че момчето носи слухов апарат. Самият Варди признава, че заради тази гривна е можел да играе само по шестдесет минути в гостуващите мачове на отбора си, защото иначе е щял да наруши условията на пробацията.

За тренировките при „стоманите“ Варди казва следното: *„Тренирах по два пъти на седмица вечер след работа. Беше дъждовно, студено, като цяло гадна работа. Всичко се състоеше в това да излезеш навън, тренираш малко с топка, после малко във фитнеса и накрая с двустранна игра. Постоянно бягах от единия до другия край на игрището. Това беше. След това се прибирах вкъщи, лягах си и на сутринта ставах и отивах на работа.“*

През времето, прекарано при „стоманите“, Варди отбелязва шестдесет и шест гола и е викан на проби в Крю Александра, а след това му е предлаган и краткосрочен договор в Родъръм. Той обаче отказва и остава в Стокбридж до 2010 г., когато малко по-елитният Халифакс плаща 15 000 паунда, за да го има в редиците си. Сделката е факт и двадесет и три годишният Варди облича екипа на „файтонджиите“, както е прякорът на седмодивизионния отбор. След нови двадесет и пет гола в тридесет и седем мача, Халифакс спечелва промоция и се изкачва в шеста дивизия или така

наречената Северна Конференция – последното стъпало преди Премиер конференцията (последното ниво преди професионалния футбол). „Файтонджиите“ започват добре първенството в горната дивизия, а Варди вкарва три гола в първите четири мача за отбора си. Това предизвиква интерес от страна на Флийтууд Таун – отбор от Премиер Конференцията. Собственикът на Флийтууд – Анди Пили вижда в лицето на Варди решение на проблемите на „ковашката армия“ (прякора на Флийтууд) в атака. Отборът е новак в лигата и спечелва седем от първите дванадесет възможни точки. Никак неловко постижение за новак, но е под очакванията на амбициозния Пили. Отборът вкарва само три пъти в четири мача.

Вицепрезидентът на Флийтууд – Фил Браун си спомня: *„Имахме интерес към него и преди, но сумата, която Халифакс искаха, беше много висока за такъв играч. Сега обаче тъкмо бяхме спечелили промоция и имаме финансовата възможност да го вземем. Президентът реши в последния момент от трансферния прозорец, че ще плати исканите 150 000 паунда за него. Той подписа буквално в последната секунда! Цялата документация беше в офиса, а секретарката вече си беше тръгнала. Той дойде заедно с баща си. Беше облечен с дънки, които му бяха много широки, и тениска. Изглеждаше ужасно безгрижен. Не изглеждаше да е впечатлен от нещо, но все пак това му беше първият договор на пълен работен ден. Същата вечер имаме мач срещу Йорк и искахме да играе, така че му намерихме хотел в близост до стадиона и го пуснахме да си почине и да хапне нещо.“*

Въпреки че в първия си мач за Флийтууд Джейми Варди не успява да се разпише, той го прави в следващия – срещу Кетъринг Таун. С тридесет и четири гола в четиридесет и два мача, Варди става голмайстор на „ковашката армия“, получавайки заплата от 850

паунда на седмица, а отборът спечелва Конференцията и се изкачва в Лига 2, ставайки професионален.

Отново се засилва интересът от страна на други отбори от футболната лига към Джейми Варди – Питърбъро, Хъдърсфийлд и отново Крю Аликсандра. Изненадващо обаче сред заинтересованите е и отборът от Чемпиъншип – Лестър Сити. Мениджърът на „лисиците“ Найджъл Пиърсът изпреварва конкуренцията и плаща 1 милион паунда за двадесет и пет годишния стрелец на Флийтууд Таун.

Първият сезон в Чемпиъншип не е лесен за Варди – само четири гола в двадесет и шест мача, доста сериозно разочарование за феновете на Лестър Сити. Той изпада от форма и не след дълго започват призивите да бъде продаден след само един сезон в клуба. Варди дори мисли за отказване от футбола, но мениджърът Пиърсът и неговият асистент Крейг Шекспир го убеждават да остане. Голяма част от главата суша на Варди се дължи и на факта, че той дълго време играе с контузия, която не е отшумява, защото Варди обича да пие доста водка с разтворени бонбони „Скитълс“ в нея, а това забавя възстановяването. Когато това става ясно на един от физиотерапевтите на клуба, на Варди бързо му е забранено това малко удоволствие и контузията е преодоляна.

Следващият сезон е далеч по-успешен за „лисиците“. Те печелят промоция във Висшата лига, а Варди вкарва шестнадесет гола в тридесет и седем мача, утвърждавайки се като един от голмайсторите на отбора. Първият сезон във Висшата лига не е лесен. Варди вкарва дебютния си гол чак през Септември, но пък той е срещу Манчестър Юнайтед при победата с 5:3. Въпреки това той успява да вкара само още 4 гола до края на кампанията, но 2 от тях са победни срещу Уест Бромич и Бърнли по време на „Великото бягство“.

Още при пристигането си Клаудио Раниери вижда потенциала на Варди и веднага го намества в своята схема 4-4-2 на върха на атаката. Варди обаче не е типичен таран, тъй като физиката му е доста скромна, но той има страхотно ускорение и е много повратлив, което му помага страшно много да печели така наречената „втора топка“, която Оказки успява да му достави след спечеленото единоборство. На пръв поглед „първобитна“ тактика, която обаче пасва и на Оказки, и на Варди. Японецът, който също не е от най-високите, има страхотно позициониране и е много силен в скачането за първа топка. Това позволява на Варди да ползва най-добрите страни на своите умения, а именно да се движи успоредно по терена, като ползвайки страхотната си скорост стига пръв до втората топка и след това в следващата част от разиграването, отново благодарение на скоростта си, стига много бързо до наказателното поле. Предпочита десния крак, но играе добре и с левия.

От всичките 24 гола, които Варди вкарва през сезона, 18 са с десния крак, 4 са с левия и 2 са с глава. 5 от головете му са от дузпа. За целия сезон отправя 115 удара, като 53 от тях (46%) са точни. От тези 53, 24 се превръщат в гол (45%). Тоест на Варди са нужни 4-5 удара, за да вкара гол. Освен това уцелва 6 пъти гредите и дава 6 асистенции. Създава още 11 голови положения за своя отбор. Впечатляващо представяне за един бивш работник във фабрика от Шефийлд!

МАРТ

„Сър Клаудио? Никой не ме нарича така. Но ми харесва!“ – Клаудио Раниери

След като завършва месецът на дербитата сравнително сух, пред Лестър Сити предстои месец Март, в който на пръв поглед съперниците не са кой знае колко сериозни. Висшата Лига обаче е коварно първенство и опасности дебнат зад всеки ъгъл. Още първият мач за клуба през Март показва, че най-лошото далеч не е минало. Съперник беше Уест Бромич Албиън, който се намира на удобната тринадесета позиция.

Както вече отбелязахме, Клаудио Раниери не е фен на честите ротации. Единствената промяна в състава в сравнение с обичайните титулярни единадесет, е включването на Анди Кинг за сметка на Н'Голо Канте.

Още в самото начало на мача си проличава, че големите очаквания, които постепенно се натрупават на гърбовете на играчите на Лестър, дават отражение и в единадесетата минута Саломон Рондон успява да се пребори с Роберт Хут и да отбележи за 0:1, за нещастие на всичките 32 018 човека, които са дошли на Кинг Пауър Стейдиъм. Тук трябва да се види от какво тесто са замесени „лисиците“. Те знаят, че основният преследвач по това време Тотнъм Хотспър има много тежко гостуване на Бoleyн Граунд на градския съперник и намиращ се на шеста позиция по това време Уест Хям. Това обаче не трябва нито за миг да дава спокойствие на никого, най-малко на Клаудио Раниери. Самата формация на

„лисиците“ е с една идея по-нападателна в сравнение с мачовете, в които Канте е титуляр, защото Кинг е доста по-офанзивен играч, по-изобретателен, а и бележи по-често.

Реакцията на Лестър е впечатляваща! Първо Дани Дринкуотър след пас на гореспоменатия Кинг успява да отбележи от дистанция, като при удара му има рикошет, който залъгва Бен Фостър. В самия край на първото полувреме „лисиците“ правят обратна пълен след гол на Анди Кинг и брилянтна асистенция с пета на Риад Марец.

Вижда се, че с наличието на Кинг в състава си Лестър е много по-опасен, идеен и разнообразен в атака. Разбира се, това отнема от стабилността на отбора в дефанзивен план, но наказанието на Канте в този мач налага уелсецът да излезе титуляр. Анди Кинг, който е юноша на Челси, но още през 2006 година преминава при „лисиците“, е същински талисман на клуба. Той е част от отбора, когато беше изпаднал в Лига 1 – третото ниво на английския футбол. Вице-капитан и много уважаван и обичан от феновете на Лестър Сити, неизменен титуляр по време на пребиваването на тима в Чемпиъншип. Найджъл Пиърсън също разчита на него по време на „Великото бягство“. С назначението на Клаудио Раниери обаче на Кинг му се налага да започва все повече и повече мачове от пейката. Най-нормалното нещо на света е един италианец да предпочете отбора му да е по-солиден в защита, отколкото в нападение. Тъкмо за това Анди Кинг е изместен от титулярния състав от Н'Голо Канте – просто работоспособността на нисичкия французин е много, много по-висока от тази на уелсеца, но пък целта оправдава средствата!

В този двубой Лестър Сити не успява да спечели. Още в самото начало на второто полувреме Крейг Гарнър изравнява с прекрасно изпълнен пряк свободен удар. И въпреки че до края „лисиците“ имат прекрасни възможности, Оказаки и Уес Морган не успяват да

донесат успеха. Сигналната лампичка пред Клаудио Раниери светва – „победихме претендентите, само че титлата се печели в мачовете срещу малките отбори“ – спомня си той думите на великия сър Алекс Фъргюсън. И все пак щастието се усмихва на Лестър – Тотнъм загубва гостуването си на Уест Хям, а това означава три точки преднина.

Следващият мач е гостуване на Викъридж Роуд на Уотфорд. Клубът от лондонските околия е на дванадесето място – златната среда. Не е заплашен от изпадане, нито може да се намеси по-сериозно в борбата за местата, даващи право на участие в Европа. А и едва ли участие в Европа някога е било приоритет пред „стършелите“ – всеки сезон, в който се избегне изпадането, е добър сезон за тях.

Лестър Сити може да разчитат отново на Канте в центъра. Той се завърна в титулярните единадесет на мястото на Анди Кинг, което значи едно – стабилност и спокойствие за Морган и Хут. А те имат нужда от такова спокойствие – нападателното дуо на Уотфорд е във форма. Одион Игало отбелязва двадесет гола през предния сезон в Чемпиъншип, а през този се спира на кота петнадесет във Висшата лига. Колегата му Трой Дийни нанизва двадесет и един гола в Чемпиъншип, а сега добавя още тринадесет. Освен това обаче Уотфорд допуска с един гол по-малко, отколкото успява да отбележи – 29:28 голова разлика за двадесет и седем кръга.

Първото полувреме е равностойно и завършва 0:0, въпреки че Джейми Варди се отчита с няколко страхотни пропуска. На отсрещната страна Трой Дийни може да вкара, но се проваля. Второто полувреме започва мечтано за Лестър. Грешка в защитата на „стършелите“ позволява на Марез да открие резултата. Лошо изчистено центриране попада право на крака на алжиреца и той стреля неспасяемо за Еурелио Гомес от границата на наказателното поле.

След това „лисиците“ действат много спокойно до края на двубоя и могат да стигнат до нов гол, но пропуски правят Хут, Морган, Варди и Марез. Одион Игало пък има страхотна възможност да изравни, но от три метра праща топката с глава право в ръцете на Каспер Шмайхел.

Тази победа означава, че Лестър Сити се откъсва на пет точки от втория Тотнъм, тъй като „шпорите“ не успяват да победят Арсенал у дома в дербито на северен Лондон. Клаудио Раниери безспорно е доволен, въпреки че е лепнал традиционната си безизразна физиономия по време на интервюто след мача: „Аз не мечтая. Аз продължавам да работя здраво. За феновете ни е добре. Те мечтаят, а аз работя. Добра комбинация е!“

На 14-ти Март Лестър Сити трябва да домакинства на вечно борещия се за оцеляване отбор на Нюкясъл. Традиционното 4-4-2 и още веднъж традиционните изпълнители – от Шмайхел до Варди, всичките 11 са същите, както в предния мач срещу Уотфорд. Прекрасна възможност за момчетата на Раниери да запишат още една победа, която ще да ги доближи с още една крачка към титлата, срещу съперник, който очевидно се намира в много сериозна криза.

Нюкясъл Юнайтед се утвърждава като отбор-асансьор между Висшата лига и Чемпиъншип. Откакто Майк Ашли придобива контролния пакет акции срещу скромната сума от 55 милиона паунда през 2007 година, клубът успява да изпадне още същия сезон. След това той преседява само един сезон в Чемпиъншип и последва завръщане във Висшата лига, но от тогава „свраките“ не могат да се запомнят с нищо грандиозно, освен едно пето място. Останалите класирания на отбора са около и под десетата позиция,

а често е въввлечен и в борбата за оцеляване, както и през тази кампания.

Непосредствено преди мача с Лестър, „свраките“ сензационно се сдобиват с нов мениджър в лицето Рафаел Бенитес. Да, същият Рафаел Бенитес, който спечелва Шампионската лига с Ливърпул, а преди това и Купата на Уефа с Валенсия. За последен път той е водил Реал Мадрид по-рано през сезона, но след не особено впечатляващо представяне, Флорентино Перес го изхвърля още през Януари. И така през Март Рафа се оказва замесен в битката за оцеляване във Висшата лига – тотално непозната за него ситуация. А и първият му мач си е ужасно труден – гостуване на шеметните „лисици“.

Допълнителен заряд носи традицията, че новоназначените мениджъри рядко губят дебютния си двубой. Но тук точно това се случи. Лестър спечелва мача с 1:0 с гол с ножичен удар на Оказики и асистенция с глава на Джейми Варди. Кошмарната игра в защита на Нюкясъл в крайна сметка им донася изпадане в края на сезона и нови поводи омразата към собственика Майк Ашли да се засили.

Важна победа на „лисиците“ с оглед на това, че основният преследвач Тотнъм гостува на последния и почти сигурно изпаднащ Астън Вила, а третият Арсенал пък домакинства на Уест Бромич. И двата лондонски претендента спечелват двубоите си, за да запазят интригата жива поне още месец. Още една крачка е направена, още едно препятствие е прескочено успешно.

Едва пет дни по-късно на Лестър Сити се налага да пътува до Лондон за гостуването си на Кристъл Палас. Преди този кръг

„лисиците“ продължават да водят с пет точки в класирането пред Тотнъм и осем пред Арсенал. Кристъл Палас пък са се настанили на удобното петнадесето място, на цели осем точки от зоната на изпадащите и на пръв поглед изглежда, че те са си осигурили оцеляване и няма много много за какво да се притесняват.

Мениджър на „орлите“ е добре познатият Алан Пардю. Специалистът в спасяването на отбори е назначен през Януари 2015 г., след като по онова време Палас са замесени в люта борба за оцеляване и изглежда, че тогавашният мениджър Тони Пюлис не е подходящият човек за поста. Пардю не само спасява отбора, но и го класира на безопасното десето място.

През лятото Палас не са много активни на трансферния пазар. По-интересен е трансферът на Йоан Кабай от ПСЖ срещу скромните 15 млн. паунда. Освен това, „орлите“ взимат и нападател – Конър Уикъм от Съндърланд за 10 млн. паунда. В същото време си тръгват Шола Амеоби, Глен Мъри, а Анди Джонсън обявява оттеглянето си от футбола. По средата на сезона обаче Пардю решава, че Палас не вкарват достатъчно голове и взима освободения от Тотнъм Емануел Адебайор. Тогоанецът не е играл футбол от 6 месеца, но все пак Пардю разчита на него доста често. Той е титуляр в мача срещу Лестър, а зад него играе Уилфред Заха.

Клаудио Раниери не изневерява на стила си за пореден мач – отново познатото 4-4-2 и същият стартов състав от мача срещу Нюкясъл. Изглежда така, сякаш тези единадесет носят огромен късмет на италианеца. Той не се отказва от нито един от тях, а те се отблагодаряват за доверието по най-добрия начин на терена.

Мачът започва с домакински натиск на Кристъл Палас и след редица пропуски пред вратата на Шмайхел се създава впечатлението, че Лестър не играе добре. Заха прави каквото си

иска и по двата фланга, а Фукс и Симпсън нямат отговор за действията му. Точно когато трябва обаче, хората във форма за Лестър през сезона – Джейми Варди и Риад Марец, нанасят своя удар. Варди поема една топка в наказателното поле, залъгва противников бранител и дава пас точно на точката на дузпата, където никой не пази Марец. Алжирецът само това чака – веднага отбелязва с левачката. А минутата е едва тридесет и четвърта.

Само че отборът на Лестър вече е врял и кипял в подобни ситуации. Веднага се сменя тактиката, играчите се връщат десет метра назад и за Палас става много, много трудно да създава положения. Такива буквално липсват, като изключим няколко далечни удара на Боласие и Заха. „Орлите“ не знаят как да преодолеят отлично групирания тим на Лестър и мачът завършва при познатото 1:0. Веднага след края на двубоя, Раниери е запитан от журналистите как му звучат тези пет точки преднина при оставащи седем кръга до края на сезона (Тотнъм отново бе спечелил мача си – този път срещу Борнемут).

„Звучи добре! Феновете ни пеят много добра песен – да сме спокойни! За нас е важно да натиснем още малко, защото сме много близо до класиране за Шампионската лига, а това ще е едно фантастично постижение! Преди година на същата дата отборът загуби с 3:4 от Тотнъм и беше последен в класирането, а сега вижте къде сме. Започнахме сезона с мисълта да не изпаднем, но се оказва че ще се борим за нещо много по-сериозно. Дали ще празнуваме победата? Не, ние никога не празнуваме. Разбира се, че сме щастливи и настроението е добро, но празнуването е за феновете. Ние трябва да сме фокусирани през цялото време!“

Коефициент за титлата в края на Март: 8/13 (1.62)

Ключов Фактор: Риад Марец

Вече няма човек, следящ футбол, който да не е чувал името на Риад Марец. Алжирецът се превръща в един от най-желаните играчи в Англия след феноменалните си изяви с екипа на Лестър. Именно той е една от най-ключовите фигури през сезон 2015-16 за Лисиците. Но ние ще разкажем историята на Риад Марец от самото ѝ начало.

Марец е роден в Сарсел – едно от многото предградия на Париж. Майка му – Халима Марец е от Алжирско-Марокански произход, а баща му – Ахмед Марец е алжирец, като дори играе футбол в Алжир. Сарсел е известен с това, че е населен предимно с имигранти. Висока безработица, разпространение на наркотици, престрелки и насилие са обичайни сцени от живота в това предградие. През 2005 г. настъпват масови размирици и Марец е принуден да седи седмици наред заключен вкъщи със семейството си, за да не пострада при масовите палежи на автомобили и сблъсъците с полицията.

Бащата на Марец умира от инфаркт, когато той е едва на петнадесет. Това вдъхновява Риад да стане професионален футболист – обещание, което той е дал на покойния си баща. Началото не е никак лесно – трениорите на юношеските отбори на местния ААС Сарсел, където Марец тренира, му казват, че никога няма да успее в големия футбол заради изключително слабата си физика.

„Казвах, че съм прекалено кльощав, че всички ще ме избутват и ще губя лесно топката. – спомня си Марец – Въпреки че имах добра техника, не бях достатъчно силен. Не бях и много бърз. Но пък тренирах здраво!“

Само един от треньорите си позволява да даде на алжиреца съвет, как да се справи с този проблем – съветва го да избягва каквито и да е единоборства, да играе умно и да играе, без да допуска контакт със съперникови играчи. Това, разбира се, е адски трудно, тъй като футболът е контактен спорт и сблъсъците с противниците са неминуема част от играта. Въпреки че изглежда сякаш кльощавото момче от Сарсел няма да се справи, Мarez никога не се предава.

През 2010 г. се случва и чудото – Риад Мarez получава оферта да играе за първия отбор на Кимпер Керфюнтюн. Да, тимът се намира в седма френска дивизия, но все пак е някакво начало. Мarez не се колебае и подписва с аматьорския отбор. В същото време един от най-добрите приятели на Мarez – Висам Бен Ядер (по настоящем нападател на Севиля) подписва с Тулуза. По онова време Тулуза е един от стабилните тимове в Лига 1 и тъкмо продава звездата си – Андре-Пиер Жиняк на Олимпик Марсилия за 18 милиона евро.

Обнадежден от успеха на приятеля си, Мarez прави много силен сезон за Кимпер и отборът се изкачва с едно ниво във френския футбол. Там играе с един от братята на Пол Погба – Матиас, с когото са и съквартиранти. Скаути на ПСЖ и Олимпик Марсилия идват да гледат алжиреца, дори му предлагат да изкара проби при грандовете. Мarez обаче с лека ръка отхвърля тези предложения, защото знае, че на този етап не може да получи титулярно място в тези отбори. За него е важно да развие играта си там, където ще играе редовно.

За това Риад Мarez подписва с втородивизионния Льо Авър. Първия си сезон за „небесно-сините“ Мarez играе само и единствено за втория отбор, който се състезава в четвърта френска дивизия. Прави впечатление като отбелязва тринадесет гола гола в тридесет и два мача. През следващия сезон също се представя на

висота – единадесет гола в двадесет и пет мача за дубъла и девет мача за първия отбор. През сезон 2012-13 , алжирецът спечелва перманентно място в титулярния състав на Льо Авър. Там изиграва тридесет и четири мача, в които отбелязва четири гола. За Мarez обаче Лига 2 отеснява, като той публично си позволява да критикува отборите, които според него играят подчертано дефанзивно и се получават твърде много двубои без голове – нещо, което вбесява креативен играч като него.

Очевидно Риад Мarez не може да остане повече в Льо Авър. След седемнадесет мача и два гола през сезон 2013-14, идва зимният трансферен прозорец, а с него и няколко любопитни оферти. Интерес към Мarez има от много отбори, сред които и Ботев Пловдив. Тогавашният спортно-технически директор на „канарчетата“ Александър Александров-Кривия разкрива, че клубът може да привлече Мarez за сума от около 500 000 евро. Станимир Стоилов, старши треньор на Ботев по онова време, пламенно настоява да се привлече алжиреца. „Канарчетата“ дори отправят оферта и търпеливо чакат отговор от ръководството.

Съдбата обаче има други планове за Риад Мarez. През предишния сезон главният скаут на Лестър Сити – Стийв Уолш присъства на доста мачове на Льо Авър, като обекта на интерес за него е съотборникът на Мarez – Раян Мендес. Той обаче е продаден в Лил, а Уолш продължава да посещава мачовете на „небесно-сините“, защото погледът му е прикован върху алжиреца. Разбирайки за ситуацията, в която е поставен Мarez, Уолш моментално докладва на тогавашния мениджър на Лестър – Найджъл Пиърсн, че той трябва да направи покупката. Пиърсн се доверява и плаща скромните 350 000 паунда за Мarez, който разбира се, веднага отклонява офертата на „канарчетата“ и подписва с „лисиците“.

В началото Риад си няма и представа какво представлява Лестър Сити. Когато брат му и негов агент – Уахид – му съобщава, че „лисиците“ искат да го привлекат, Риад решава, че те са отбор по ръгби. По това време Лестър са в Чемпиъншип и не много хора, които не следят редовно футбол, знаят за съществуването им. Марез обаче се доверява на брат си и заминава за Англия да види за какво става въпрос. Първото му впечатление е, че базата на клуба е на много високо ниво. Решението е лесно – Марез става играч на „лисиците“. Близките на Марез не са особено въодушевени от избора му. Те смятат, че играч с неговата физика никога няма да успее в първенство като английското, където единоборствата са твърди, на моменти ужасно груби. Те смятат, че Марез, който по това време тежи едва шестдесет килограма, би се развил по-успешно в Испания например.

Риад Марез дебютира за Лестър на 24 Януари 2014 г. срещу Мидълзбро. В следващите няколко мача започва от пейката, но неминуемо влиза в игра, като успява и да вкара на местния съперник Нотингам Форест. Найджъл Пиърсън със задоволство му съобщава, че е готов да започва мачовете като титуляр. Впоследствие „лисиците“ стават шампиони на Чемпиъншип, гарантирайки си място във Висшата лига, а Марез изиграва общо деветнадесет мача и вкарва три гола.

През сезон 2014-15 Марез е важна част от отбора на Лестър в първия му сезон във Висшата лига след дългото прекъсване. Надпреварата е открита с мач срещу Бърнли, където Риад отбелязва и първия си гол във Висшата лига. Сезонът обаче е противоречив за дребничкия алжирец. Той отбелязва само още три гола, като взема участие в общо тридесет двубоя. Попаденията му обаче са изключително важни, тъй като идват по време на „Великото бягство“. Два от тях са във вратата на Саутхямптън на 9-

ти Май, като подпечатват оставането на „лисиците“ във Висшата лига. Освен четирите си гола, Мarez записва и три асистенции.

Риад Мarez притежава отлична техника. Освен това е много силен в далечните изстрели, има много тежък удар с левия крак. Успява да избере точния момент, в който да даде извеждащ пас така, че защитата да не успее да го пресече, а неговият съотборник да не е в засада. Слаб е обаче в единоборствата, тъй като притежава слаба физика. Лесно губи топката при по-твърда игра срещу него.

Въпреки това статистиките му през сезон 2015-16 са впечатляващи! Мarez вкарва седемнадесет гола и дава единадесет асистенции. Освен тези асистенции, създава още двадесет стопроцентови голове възможности за своите съотборници, които те пропускат. Уцелва и гредата на два пъти. В дефанзивен план печели внушителните 74% от всички единоборства, което показва, че е работил и върху слабите си страни, за да се покаже като истинска звезда във Висшата Лига на Англия! А ние можем само да гадаем колко по-различно щеше да бъде развитието на кариерата му, ако алжирецът бе предпочел Ботев Пловдив и „А“ група!

АПРИЛ – МАЙ

"Казах на играчите си: „Тази година или никога!“ В ера, в която парите са над всичко, ние даваме надежда на хората!" – Клаудио Раниери

Лестър започва месец април с пет точки преднина на върха в класирането. Кой очаква такова нещо? Тотнъм обаче не са готови да капитулират в битката за титлата.

На 3-ти Април момчетата на Раниери трябва да приемат на своя Кинг Пауър Стейдиъм високо летящия Саутхямптън. „Светците“ са само на точка от седмото място, което дава право на участие в квалификационния кръг на Лига Европа, а по това време на тази заветна позиция се намира Ливърпул. В предния кръг обаче момчетата на Роналд Куман са победили „мърсисайдци“ със зрелищното 3:2 и самочувствието им е високо.

Дон Клаудио отново залага на същите единадесет, както в голяма част от предишните двубои. Всички са здрави и са на линия за поредната голяма стъпка, която Лестър трябва да направи по пътя към титлата. Саутхямптън пък пуска напред двамата си играча в топ форма – Грациано Пеле и Садио Мане. Двата отбелязват общо двадесет и два гола през сезона, като това са около 50% от всички голове, които „светците“ успяват да вкарат.

Мачът започва вихрено за гостите и през първите двадесет и пет минути те диктуват събитията на терена. Стигат и до едно много опасно положение, при което Шмайхел е преодолян, но ударът на Мане спира в тялото на притичалия Дани Симпсън. Ударите от

далеч на Класи и Дейвис пък са спасени по прекрасен начин от датския страж на „лисиците“. Така се стига до тридесет и осмата минута, в която Лестър разиграва продължително в лявата зона, Фукс се освобождава и центрира, а в наказателното поле е Уес Морган. Огромният защитник няма проблеми да надиграе на втория етаж пазещия го Джорди Класи и да отбележи с глава. Второто полувреме минава изцяло под диктовката на „лисиците“. Първо капитанът на Саутхямптън Фонте за малко да си вкара автогол, а след това и Дани Симпсън пропуска от чиста позиция. В самия край Варди има възможност да вкара, но се проваля. В крайна сметка още една минимална победа с 1:0, а след края на двубоя Раниери е истински екзалтиран: *„Още една победа, още едни три точки, още един мач по-малко и още една чиста мрежа. Разбира се, че бях нервен, защото сега вече всички имат очаквания към нас, защото от тим, който щеше да се бори да не изпадне, сега вече летим в облаците. Много хора очакват да се провалим и казват – да, Лестър играят добре и са начело, но това все някога ще свърши. Само че ние още сме тук и вече водим със 7 точки!“* (Тотнъм прави равенство като гост на Ливърпул).

В следващия кръг Съндърланд отново са победени от обичайните 11 „лисици“, но преднината от седем точки е запазена. Тотнъм прегазва Манчестър Юнайтед с 3:0 и показва, че няма да се даде без бой. Арсенал пък отстъпват още малко след зрелищно равенство 3:3 като гост на Уест Хям и изостават на още три точки след Тотнъм.

Следващото препятствие пред Лестър са именно „чуковете“ от Лондон. Сезонът за Уест Хям все още се развива прекрасно, след

като те имат шанс да се класират в Шампионската лига – четвъртият Манчестър Сити е само на три точки от тях! Славен Билич си върши перфектно работата, а в предишния кръг „чуковете“ правят равен с Арсенал, след като успяват да обърнат Артилеристите от 0:2 до 3:2 преди Косчелни да изравни в края. В кръговете преди мача с Арсенал пък, Уест Хям правят равенства с други два Лондонски съперника – Кристъл Палас и Челси.

Лестър излиза с познатите единадесет титуляра, докато за Уест Хям Билич взима любопитно решение – авторът на хеттрик от мача с Арсенал Анди Керъл е оставен на пейката за сметка на Емануел Еменике. Обаче пък правещите страхотен сезон Дмитри Пайе и Микайл Антонио са титуляри.

И мачът започва много силно за гостите на Кинг Пауър стейдиъм. Първо Куяте уцелва гредата, след което топката се разхожда по голлинията, но Шмайхел уловя, а след това Пайе стреля неточно. Хут пък пропуска първата по-сериозна опасност на сметката на Лестър, след като стреля неточно с глава след корнер. Малко след това обаче няма прошка! Варди вкарва след асистенция на Н'Голо Канте след един от типичните пробиви на дребничкия французин. Полувремето завършва при 1:0 за „лисиците“, а втората част обещава да е интересна – Керъл се появява в игра за гостите.

Тъкмо той пропуска добра възможност още в самото начало. След това и Хут пак пропуска с глава, а в петдесет и шестата минута идва най-спорната ситуация в мача. Джейми Варди получава добра топка в наказателното поле и пада след сблъсък с Огбона. Вместо дузпа обаче Варди получава втори жълт картон за симулация и е изгонен. На повторението ясно се вижда, че Огбона държи с ръка Варди, но английският нападател, усетил допира, хитро се блъска в краката на Огбона и пада. Логично Уест Хям натискат сериозно и пропускат няколко положения чрез влезлия Лансини и Пайе, а в

осемдесет и третата минута получават дузпа – Уес Морган задържа Уинстън Рийд при едно центриране от ъглов удар. Керъл вкарва, но има време и за пълен обрат. Три минути преди края левият бек на Уест Хям Аарън Кресуел вкарва страхотен гол с удар от въздуха извън наказателното поле. Славен Билич ликува – „чуковете“ се изравняват по точки с Манчестър Сити! Мачът обаче не е свършил. Лестър отново искат дузпа за падане на Хут в наказателното поле на гостите – съдията Джонатан Мос остава безмълвен. Петнадесет секунди преди края на продължението обаче, той все пак отсъжда фал в наказателно поле за „лисиците“ – резервата Джефри Шлуп е съборен в пеналта от... Анди Керъл! Влезият също като резерва Леонардо Улоа се нагърбва да вкара и успява! Лестър се измъкват сухи от мокрото!

В същото време Тотнъм побеждава Стоук Сити, което означава, че авансът на „лисиците“ отново е съкратен на пет точки, а до края има още само четири кръга! Арсенал не успяват да спечелят домакинството си на Кристъл Палас и на практика отпадат от борбата за титлата – десет точки за наваксване са прекалено много за „топчиите“.

В последния мач за Април съперникът на Лестър се казва Суонзи Сити. В този мач обаче Клаудио Раниери не може да разчита на двама свои титуляри – наказания Джейми Варди и контузения Кристиан Фукс. Призовани да ги заместят са Леонардо Улоа и Джефри Шлуп – двамата, които успяват да измъкнат точката срещу Уест Хям.

Суонзи пък бележат сериозен ръст след като италианският ветеран Франческо Гуидолин поема тима през Януари. Сезонът изглежда много черен за „лебедите“ и логично през Декември е освободен

Гари Монк. Временният наставник Алан Къртис също не се представя много убедително и ръководството на уелсците решава да повери съдбата на клуба в опитните ръце на Гуидолин, който е ръководил над петнадесет клуба в Италия, но никога не е водил отбор от Англия. И все пак се получава – Суонзи вече спечелва заветните четиридесет точки и заема четиринадесета позиция – на цели 9 точки от зоната на изпадане.

Гилфи Сигурдсон прави много силен сезон и собственоръчно тегли „лебедите“ нагоре. Исландецът отбелязва единадесет гола и асистира за още два. Андре Аю прави прилична дебютна кампания, след като идва на свободен трансфер от Марсилия през лятото и подписва за четири години. Един от последните останали от дебютния сезон на „лебедите“ във Висшата лига – Уейн Раутлидж също започва като титуляр, макар че се разписва само два пъти през сезона.

Мачът започва по перфектен начин за Лестър. Още в десетата минута Марец отбелязва след много груба грешка на защитата на Суонзи. Малко по-късно Улоа удвоява с глава след хубаво подаване на Дринкуотър. Лестър Сити играят като истински претендент, а Суонзи не знаят как да се противопоставят на вихъра, който ги поразява. След точно час игра Улоа вкарва втория си гол в мача след страхотен пробив на Джеф Шлуп, а в самия край Олбрайтън прави резултата 4:0 след разбъркване в наказателното поле. Победата е подсладена и с новините, че Тотнъм завършват на равно като домакин с Уест Бромич и отново изостават на седем точки. Лестър се нуждаят от едва три точки, за да станат шампиони!

Програмата обаче не е лека. Следващият съперник е Манчестър Юнайтед, а „лисиците“ трябва да опитат да спечелят титлата наред Олд Трафорд. И какъв по-добър момент от този да се постигне това – „червените дяволи“ правят ужасяващ сезон под ръководството на

Луис Ван Гаал! Отпадане от Шампионската лига още в груповата фаза и то от съперници като ЦСКА Москва, Волфсбург и ПСВ Айндховен – нищо кой знае колко впечатляващо като имена и традиции в този турнир, последвано от отпадане и от Лига Европа едва на осминафинала. За да се сипе сол в раната, отборът, който елиминира Юнайтед е не друг, а големият враг Ливърпул.

Преди този мач „червените дяволи“ са на шесто място в класирането. Играейки безобразно, съставът на Юнайтед тъкмо загубва гостуването си на Уест Хям, така че този мач с Лестър е от жизненоважно значение за момчетата на Ван Гаал. В Юнайтед обаче не остава и грам от стария блясък, а дните на сър Алекс Фъргюсън изглеждат така, сякаш са преди сто години.

Двубоят започва много зле за Лестър и само осем минути след началото те вече губят в резултата – Антонио Валенсия отправя центриране в наказателното поле, което прехвърля всички, но на далечната гредя Марсиал чака непокрит и вкарва отблизо. Юнайтед продължава да натиска и Шмайхел трябва да избива майсторски удар на Лингард. И точно когато изглежда сякаш този мач „лисиците“ най-накрая ще си намерят майстора, се случва нещо неочаквано. Уес Морган успява да изравни след подаване на Дринкуотър от фал. Смоулинг и Лингард се провалят в опазването на снажния бранител и той прострелва с глава Де Хеа. А са минали само седемнадесет минути от началото на мача!

И тук си проличава, че Раниери е внимавал в часовете по тактически занятия, когато е учил за треньор преди 40 години. Виждайки че Юнайтед въобще не са толкова опасни, италианецът прибира отбора. Морган и Хут се справят с всички високи топки, а не особено високите Рууни, Рашфорд, Лингард и Марсиал нямат шанс. Фелайни е призован да играе в предни позиции, но той също не успява да сътвори нищо запомнящо се. През второто полувреме

тенденцията продължава, а Лестър има 1-2 шанса да вкара при контраатаките, но Оказаки пропуска. Почти в края на двубоя Ван Гаал най-накрая се сеща, че този равен всъщност не го устройва и „червените дяволи“ започват да нападат по-опасно. Смоулинг уцелва гредата, а в самия край Дринкуотър е изгонен за втори жълт картон след много дискуссионен фал на границата на наказателното поле. И все пак Лестър удържат равенството – осем точки преднина преди гостуването на Тотнъм на Челси в понеделник вечер. Ако „шпорите“ постигнат резултат, различен от победа, Висшата лига ще има най-невероятния шампион в историята си.

Мачът на Стамфорд Бридж започва мечтано за Тотнъм Хотспър. След много силно първо полувреме „шпорите“ водят с 2:0 след голове на Хари Кейн и Хюнг-Мин Сон. По всичко личи, че празненствата ще се отложат. Не изглежда, че экс-шампионът Челси ще успее да се опре на градските си съперници. Още повече, че второто полувреме започва по начина, по който завършва първото – с положения пред вратата на Асмир Бегович. Точно тогава обаче Гари Кейхил успява да върне един гол. Разбъркване в наказателното поле на „шпорите“ след ъглов удар позволява на Кейхил да вкара отблизо. Тотнъм се стъписват и заиграват нервно. Започват все по-често да губят топката в центъра, а Хари Кейн е изолиран напред.

И така чак до осемдесет и третата минута, когато скандалният нападател на Челси Диего Коша успява да изведе Еден Азар на добра позиция в наказателното поле. Следва удар, който никой вратар в историята на футбола не може да спре – право в горния ъгъл. Едва трети гол за сезона на Еден Азар, но с какво значение само! Тотнъм трябва задължително да вкарат трети гол и да спечелят мача, ако искат да останат в играта.

НО ТОВА НЕ СЕ СЛУВА! Мачът завършва при резултат 2:2, а камерите се фокусират върху сълзите на Ян Вертонген. Тотнъм няма да спечелят титлата. А феновете на Челси са в екстаз – техният отбор прецаква градския си съперник и дава купата в ръцете на „лисиците“.

Лестър сити имат седемдесет и седем точки, докато „шпорите“ остават със седемдесет два кръга преди края. Футболният свят е хвърлен в шок! Едно е ясно – вечерта на 2 Май 2016 г., никой в 350-хилядния град в Източен Мидландс не спи! Самите играчи на „лисиците“ пък са се събрали да гледат решаващия мач между Челси и Тотнъм в дома на пословичния купонджия Джейми Варди. В минутите след края на двубоя стотици снимки и видеа заливат интернет – на някои от тях се вижда как капитанът Уес Морган бива влачен за краката по пода, докато крещи от щастие.

Световните медии също отразяват подобаващо това изключително постижение. **„Творци на история, невероятни!“** – написва Дейли Мирър, докато Сън излиза със заглавие **„Сините го направиха!“**. Френският Екип залага на **„Толкова приятно“** под отборната снимка на Лестър, а испанският Марка написва оригинално **„ОЛЕстър“**. Откликът е толкова голям, че достига и до Щатите, където „Ню Йорк Таймс“, „Спортс илюстриейтед“ и ESPN запълват челните си страници със статии за невероятния успех.

Италианският „Гадзета Дело Спорт“ обаче обръща повече внимание на един друг фактор. Вестникът публикува снимка на Клаудио Раниери с текст **„Крал Клаудио“**. И наистина като че ли италианският специалист остава в сянка по време на цялата кампания. Скромен и обран, той така и не е сред любимите теми на журналистите, за разлика от вечния скандалджия Жозе Моуриньо или от ексцентричния германец Юрген Клоп, та дори и от отново провалилия се Арсен Венгер. На Ботуша обаче ценят високо

постижението на Раниери – той получава наградата „Енцо Беардзот“, която ежегодно се връчва на най-добрия италиански треньор. Освен това той е награден и от президента Серджо Матарела с Орден за заслуги към италианската република – вторият най-висш орден, който може да бъде връчен от италианския президент. По-малко от 24 500 души са получили такава награда от 1952 година до тогава!

И все пак – сезонът не е приключил. На 7-ми Май Лестър Сити посреща Евертън, а на тази дата ще се връчи и титлата на „лисиците“ на техния Кинг Пауър Стейдиъм. Собственикът на тима – Вини, се постаравал да има страхотно празненство! Тайландският милиардер, който според слухове е припечелил 2,5 млн. паунда от казино в шампионската нощ на тима, поканва Андреа Бочели да пее преди мача. Непосредствено след легендарния певец на подиума се качва Клаудио Раниери, който благодари на феновете. Евертън пък правят традиционния шпалир, докато играчите на Лестър излизат на терена. „Лисиците“ записват още едно много стабилно представяне и побеждават с 3:1, като Джейми Варди на два пъти и Анди Кинг са точни за домакините, а за „карамелите“ Кевин Миралас връща един гол малко преди края.

Легендата на Лестър – Алан Бърчънал изнася трофея и награждаването започва, а когато Клаудио Раниери и Уес Морган поемат купата, ревът на феновете на „лисиците“ със сигурност се чува чак в Лондон, Манчестър и Ливърпул! „Лисиците“ постигат един своеобразен бунт срещу великите сили, който ще се помни дълго и завинаги ще служи като вдъхновение на всеки един аутсайдер!

Раниери пък дава много емоционално интервю, в което разкрива малко повече подробности относно развоя на сезона за „лисиците“: *"Сега мога да го кажа. Винаги съм знаел, че можем да*

спечелим титлата. По Коледа вече бях уверен в това. По това време имахме достатъчно точки, за да избегнем отпадането. Събрахме се в съблекалнята и поговорихме. Казахме си: "Нека опитаме, няма какво да губим". Не мисля, че това щеше да бъде възможно, ако не разполагахме с необходимите качества. Смятам, че отборът, който вода, притежава всички най-важни неща, които бяха нужни. Отказах да говоря за шампионски амбиции до последните кръгове, защото така съм устроен, предпочитам да правя нещата, а не да приказвам за тях!"

Закономерно Клаудио Раниери е избран за треньор на годината в Англия, а зад него останват Маурисио Почетино от Тотнъм, Славен Билич от Уест Хям и победителят в предния сезон Еди Хау от Борнемут. Риад Марец пък отвява конкуренцията и печели наградата за Играл на годината. Алжирецът освен това е избран и за най-добър според феновете, а попада и в идеалния отбор на

Лисиците правят и два шампионски парада – един в Лестър, където празнуват заедно с още 250 000 жители на града, и един в Банкок – традиционно тима ходи на следсезонно турне там, откакто Вини го купува. А и защо не? Целият свят е полудял по Лестър Сити – най-невероятният шампион в историята на футбола!

Снимка: Питър Уудентоп

Ключов Фактор: Формата на английските грандове

Безспорно титлата на Лестър Сити се дължи на всички тези фактори и ключови моменти, изброени и описани по-рано, но има и нещо, което няма как да отречем, че съпътстваше „лисиците“ през сезона – слабата форма на топ-отборите. От всички отбори от така наречените „Топ шест“, може би единствено Тотнъм и донякъде Арсенал завършиха сезона над или около позициите, които очакваха специалистите, а и самите клубове, преди началото на сезона.

Челси

„Сините“ от Лондон започват кампанията като шампиони за сезон 2014-15 г. Мениджърът Жозе Моуриньо подновява договора си през лятото за още 4 години, а отборът не привлича чак такива големи имена, каквито се очаква. И въпреки това Челси са фаворити за титлата според букмейкърите с коефициент 13/8 (2,63 по нашите букмейкъри). Все пак през предната кампания „сините“ са изгубили само три мача, а са спечелили двадесет и шест при девет равенства, втори по резултатност със седемдесет и три отбелязани попадения (само Манчестър Сити имаха повече) и най-добрата защита – само тридесет и два допуснати гола (гордостта на Жозе Моуриньо).

Сезонът обаче започва кошмарно за Моу и компания – колеблив равен на старта срещу Суонзи, последван от разгромното 0:3 от Ман Сити, а в мач номер 100 на „Специалния“ на Стамфорд Бридж, Челси яде бой от слабака Кристал Палас! В хода на сезона, резултатите не се променят – редят се няколко загуби с победа,

която уж трябва да обърне сезона на „сините“, но в следващия мач отново следва разочароващо представяне. През това време Моуриньо, в типичния си арогантен стил, обвинява общо взето всички за тези слаби резултати, без да потърси нито за миг вината в себе си.

Истината обаче е другаде. Финансовият феърплей е натиснал Роман Абрамович и той не успява да подсили отбора с необходимите играчи. Вместо това нареждането към „Специалния“ е друго – да залага на млади играчи от школата, което въобще не се нрави на португалеца. Той обаче така и не успява да вкара във форма големите лидери на Челси през сезона. Диего Коша, Еден Азар и Сеск Фабрегас се представят много под нивото от предния сезон. Азар, вкарал 20 попадения през сезон 2014/15 г., получава контузия още в началото на кампанията и не успява да намери точния ритъм след завръщането си в игра, често се изнервя, а освен това в един момент получава и наказание от три мача. Фабрегас пък често negliжира работата си в защита и не се връща да помага, когато отбора се брани, а е всеизвестен факт, че Моуриньо изключително много разчита на това халфовете да са първата преграда пред вратата му. Ключов фактор, довел до това, е и кратката предсезонна подготовка, която „сините“ правят, отново по настояване на Жозе. Той пожелава да не се играят много контроли през лятото и играчите да получат по-дълга почивка, за да не се измарят преди края на сезона. Нещата обаче не се получават така, както Моу си мисли.

Разбира се, „Специалния“ успява да се забърка и в няколко скандала, като първият е още през Август, когато при резултат 2:2 срещу Суонзи, играч на Челси изглежда, че има нужда от медицинска помощ и небезизвестната докторка на тима Ева Карнейро нахлува на терена, за да види какво е състоянието на

играча. След края на двубоя, Жозе разкритикува остро медицинския екип и в частност мис Карнейро, задето губят ценно време на отбора, влизайки да помагат. В последствие се заговаря, че „Специалния“ е използвал нецензурни думи по адрес на Карнейро при тази ситуация, но това така и не е доказано. Карнейро напуска тима месец по-късно, като завежда и дело срещу Моуриньо и Челси за това, че принудително напуска работното си място поради факта, че работната атмосфера е враждебна.

През Октомври пък Моу директно обвинява реферите, че се „страхуват“ да дават дузпи в полза на Челси, след като „сините“ загубват у дома от Саутхямптън, а има спорно положение в наказателното поле на „светците“. Това му носи наказание да не ръководи тима си от резервната скамейка за един мач, както и глоба от 50 000 паунда. Няколко седмици след това „Специалния“ отнася още един мач наказание и още 40 000 паунда глоба, задето си позволява да говори със съдията на почивката на мача срещу Уест Хям, спечелен от „чуковете“ с 2:1.

Челси не играе като отбор на Моуриньо. „Сините“ допускат прекалено лесно голове, а бележат много трудно! Голмайсторът от предишния сезон Диего Коша е ялов. Най-добрият играч за предходния сезон Еден Азар има един-единствен гол до месец Декември. Изглежда сякаш Моуриньо изцежда всичко, което успява от играчите си през шампионския си сезон – тренировките на „Специалния“ са пословично тежки. Италианският специалист Фабио Капело дори нарича кампанията на „сините“ „Синдрома на третия сезон на Моуриньо“ – термин, наложен от самия дон Фабио и състоейки се в това, че Специалния „прегаря“ играчите си след максимум два сезона. Според специалисти, стилът на португалеца може да се нарече „култ на индивидуалността“ примесен с

„перманентно чувство за криза“. Този тип лидерство работи добре в краткосрочен план, но в последствие играчите се изтощават психически и физически от постоянните скандали в клуба.

Челси е и един от отборите с най-много контузии през кампанията. И резонното не закъснява – на 17-ти Декември Жозе Моуриньо е освободен от поста, като в интервю той заявява, че раздялата е по взаимно съгласие. На всички обаче е ясно, че на Роман Абрамович, който сляпо вярва на португалеца, му е дошло до гуша от всичкото това напрежение в отбора. „Специалния“ напада собствените си играчи след поражението от Лестър Сити, заявявайки в интервюто след мача, че „неговата работа е предадена от футболистите“. Няколко часа след уволнението, техническият директор на „сините“ Майкъл Еменало дава интервю, което е публикувано в сайта на клуба, гласящо „Решението беше взето в интерес на Челси. Факт е, че отборът е в криза, резултатите не са добри, а очевидно има някаква голяма пропаст между мениджъра и играчите, беше време да се действа!“

Челси са на шестнадесето място, само на точка от зоната на изпадащите, като са успели да загубят девет от шестнадесетте си мача до момента! Единствените отбори с повече загуби са последният Астън Вила (12) и предпоследният Съндърланд (10).

За втори път Гуус Хидинк е призован да спасява Челси. Холандецът обаче заварва един отбор пълен с напрежение, негативизъм и скандали. Все пак Хидинк успява да вдигне „сините“ и в крайна сметка завършва на 10-та позиция, като под негово ръководство тимът допуска едва 3 загуби в 22 кръга.

Манчестър Сити

„Гражданите“ започват кампанията като вицешампиони от предходния сезон. Резонно коефициентът те да станат шампиони е нисък – 5/2 (3.50). Сити правят много силен старт с пет победи от пет мача, преди да дойде шокиращата загуба от Уест Хям на Етихад. След това през „гражданите“ минава и Тотнъм с ужасяващото 4:1. И Сити започват да редуват разгромни победи (6:1 над Нюкясъл, 5:1 над Борнемут) с неочаквани загуби (1:4 от Ливърпул, 0:2 от Стоук Сити, 1:2 от Арсенал). Очевидно Пелегрини не може да подготви отбора така, че да се постигне силна серия. Гражданите водят в класирането през първите 12 кръга, като отстъпват лидерската позиция само за 1 седмица на Манчестър Юнайтед. След това обаче в 13-тия кръг са отстранени от върха от Лестър Сити и така и повече не се качват на него.

Истината е жестока – чисто и просто мениджърът Мануел Пелегрини не получава необходимия респект от играчите. Въпреки че ръководи отбори като Вилареал и Реал Мадрид (където е уволнен поради същите причини), чилиецът така и не успява да изгради репутацията на човек, който вдъхва доверие и уважение. Въпреки завоюваната титла през сезон 2013-14, липсва тази аура, която да кара всички да вярват в способностите на Пелегрини. Самият чилиец не знае как да се справи с този проблем и „гражданите“ продължават да са неуверени като него – равенствата с Лестър, Евертън и Уест Хям са достатъчни клубът да потърси промяна. Тя обаче няма да дойде веднага, а едва след края на сезона, когато договорът на Пелегрини изтича, а негов заместник ще е Хосеп Гуардиола. Дотук нищо нередно. Само че тази новина е съобщена на 1-ви Февруари – точно в разгара на сезона и преди началото на елиминациите в Шампионската Лига.

Ефектът е мигновен и шокиращ – „гражданите“ допускат три поредни загуби – от Лестър, Тотнъм и Арсенал, респективно с 1:3, 1:2 и 0:3 и тотално отпадат от борбата за титлата. Кръгът е едва двадесет и осми, а разликата с лидера Лестър Сити е цели девет точки. Манчестър Сити просто не играе като отбор, претендент за върха в класирането. Изглежда по-вероятно тимът да се бори за мястото си в топ четири със съгражданите си от Манчестър Юнайтед. В крайна сметка „гражданите“ се преборват за четвъртото място, даващо право на участие в Шампионската Лига. В турнира на богатите пък Сити успява да достигне до полуфиналите, преди да бъде отстранен от Реал Мадрид.

Арсенал

„Артилеристите“ завършват на трета позиция предишния сезон, разбивайки стереотипа, че вечно са четвърти. Арсен Венгер обаче е шокиращо пасивен на трансферния пазар и по всичко изглежда, че Арсенал ще трябва да се оправя с наличния потенциал, а той не е никак лош. Мертезакер и Косчелни са респектиращи, а пред тях гъмжи от талант – Артета, Касорла, Уилшър, Рамзи, Йозил, Чеймбърлейн. Напред – Санчес, Уолкът, Жиру, както и родения да играе втора цигулка Дани Уелбек. Арсенал не изглежда чак толкова зле.

„Топчиите“ обаче започват сезона потресаващо – загуба на Емирейтс от Уест Хям още в първия кръг. В следващите единадесет мача Арсенал загубва само веднъж – от Челси – и записва осем победи, като по този начин дели първото място с Манчестър Сити с равни точки. Следват три мача без победа – два равни (с Тотнъм и Норич) и загуба (от Уест Бромич). И въпреки че тимът се срина до четвърта позиция, изостава само на 2 точки от върха.

Стига се до Коледно-новогодишния маратон – обикновено тук някъде Арсенал изпуска парата и дава назад в борбата за титлата. Не и този път – „артилеристите“ загубват само веднъж, вярно, тежко от Саутхямптън с 0:4, но са победени Манчестър Сити, Борнемут и Нюкясъл. Следва зрелищно равенство с Ливърпул. За първи път от много време Арсен кара феновете да мечтаят. Ентусиазмът им обаче бързо стихва след серия от три мача без вкаран гол – нова загуба от Челси и две нулеви равенства със Стоук Сити и Саутхямптън. Изненадващо, лидерът Лестър Сити е сравнително близо, само на 5 точки, а след като в средата на Февруари момчетата на Арсен Венгер сразяват „лисиците“, дистанцията е скъсена само на две точки. Арсенал е много много близо!

Истината обаче няма как да не се прояви – „артилеристите“ нямат лидери. Въпреки класата, която притежават Санчес, Йозил, Касорла, Рамзи, Уилшър и Чех, липсват онзи тип играчи, които да покажат силата на характера си и да вземат нещата в свои ръце. Липсват хора като Патрик Виейра. Хора като Тиери Анри, Тони Адамс, Денис Бергкамп, та дори и хора като Жилберто Силва, който в най-добрите си дни успява се справи сам с цялата противникова полузащита и да заключи центъра на терена. Отборът чисто и просто няма характер.

Резонно в края на месеца идва загуба от Манчестър Юнайтед, последвана от загуба от Суонзи и равенство с Тотнъм. Вече изоставането е цели осем точки, и въпреки че в последните си девет мача от сезона „артилеристите“ записват пет победи и четири равенства, в крайна сметка останват на цели десет точки от титлата. И все пак – записват най-доброто си класиране от доста години насам – второ място.

Манчестър Юнайтед

В дебютния си сезон за „червените дяволи“, Луис Ван Гаал успява да върне отбора в Шампионската лига, завършвайки на четвърто място през 2014-15 г. Въпреки че Юнайтед не играе по начина, по който феновете му са свикнали да го виждат, тимът определено бележи израстване в сравнение с онова седмо място в дебютния и единствен сезон на Избрания Дейвид Мойс. И все пак „червените дяволи“ записват осем загуби и десет равенства през кампанията. Успяват да отбележат шестдесет и два пъти и допускат тридесет и седем попадения. Всичко това им отрежда коефициент 5/1 (5.00) в букмейкърските къщи преди началото на сезона.

Типично в своя стил Манчестър Юнайтед е отново сред най-дейните на трансферния пазар през лятото. Заредени със свежи попълнения „червените дяволи“ започват силно първенството и допускат само една загуба в първите си седем мача, като дори са на първо място в класирането след седмият кръг – единствената седмица през сезона, в която момчетата на Ван Гаал са на върха. Загуба от Арсенал с 0:3, както и нулеви равенства с Манчестър Сити и Кристъл Палас набързо отрезвяват „червените дяволи“. След изиграването на първия полусезон, Юнайтед са на шеста позиция с девет точки по-малко от първите Арсенал и Лестър. През сезоните сме виждали многократно Манчестър Юнайтед да наваксва подобни изоставания (сезон 1995-96 – стопен е аванс от 12 точки на Нюкасл) и да триумфира с титлата, но тази кампания това не изглежда, че ще се случи. Тимът разчита прекалено много на Уейн Рууни да вкарва голове, а той е тотално извън форма, завършвайки сезона със само осем гола. Депаи прави разочароващ първи сезон, също както и Шнайдерлин. Швайнщайгер е контузен през повечето време, а и не само той. Юнайтед са лидери в класацията за най-контузиран отбор – цели двадесет играча на „червените дяволи“

получават контузии през сезона. Общо тридесет и девет контузии сполетяват тима, а единственият отбор, който получава повече контузии е Манчестир Сити (47).

Всичко това, подплатено с доста безидейния стил, който Луис Ван Гаал налага, не дава добри резултати. „Червените дяволи“ постигат пестеливи победи (над Суонзи, Ливърпул, Арсенал, Уотфорд) с един гол разлика, но ги редуват с разочароващи загуби (Саутхямптън, Съндърланд, Уест Бромич). След пестеливата победа с 1:0 над Шефийлд Юнайтед за ФА кърп, дори самият Ван Гаал признава, че му е много скучно да гледа този мач. А какво остава за феновете, свикнали да гледат зрелища на „Театъра на мечтите“? Юнайтед е отборът, който прави най-многопасове назад в цялата лига. Цели 3222 пъти играчите на тима от Манчестър подават топката назад, с над 300 пъти повече от втория в тази класация тим на Арсенал. Освен това, те стрелят само 430 пъти към вратата на съперника – показател, по който изпреварват само Стоук Сити, Норич (изпаднал в края на сезона), Нюкасл (изпаднал), Уест Бромич и Астън Вила (много изпаднал). Ван Гаал не изглежда да търси промяна в стила си, въпреки появата на статии в пресата, че футболистите са недоволни от тактическите рестрикции, поставени от холандеца. Дори напротив! След края на сезона Ван Гаал невъзмутимо заявява, че феновете живеят в миналото и техните очаквания към отбора са прекалено високи.

Ясно е, че битката на отбора ще е за топ четири, за повече Юнайтед просто нямат сили. Един от малкото позитиви през сезона е, че покрай горчилката с контузиите на Ван Гаал се налага да използва доста момчета от школата. Така на сцената се появяват Джеси Лингард и Маркърс Рашфорд. Дебютират още Тайлър Блекет, Тимъти Фосу-Менса, Джеймс Уилсън и Камерън Бортуик-Джаксън. И докато някои от тях се представят така, както се очаква да се

представят дебютанти, то Маркър Рашфорд безспорно е откритието на сезона! Два гола при дебюта му срещу датския Мидтиланд за Лига Европа, последвани от още два гола при домакинството на Арсенал.

И въпреки тези проблясъци, Юнайтед играе скучен и безидеен футбол. Отборът си подава топката прекалено дълго, изчаквайки да се освободят пространства в защитите на съперниците, но тези моменти така и не идват – всеки е доволен да си тръгне с точката от Олд Трафорд. А Ван Гаал така и не измисля как да добави острота в атаката на своя тим. Мудното разиграване в центъра на терена не носи особена опасност за противника. Юнайтед стигат с лекота до шестдесетия метър, но след това не знаят как да продължат атаките си и разиграват, сякаш искат да превърнат Олд Трафорд в „Театъра на Сънищата“. На 23-ти Януари след поредното нулево равенство на почивката в мача срещу Саутхямптън, „червените дяволи“ поставят антирекорд – не успяват да вкарат гол през първото полувреме в единадесети пореден мач! А мачовете си вървят и започва да изглежда така, сякаш отборът отново ще изпусне влака за Шампионската лига. Ван Гаал си седи край тъчлинията с неговото обичайно каменно изражение и старателно записва нещо в така присъщата му папка. Два кръга преди края пред „червените дяволи“ се отваря страхотен шанс да атакуват четвъртото място, но те се провалят в гостуването си на Уест Хям, след като до 80-тата минута водят в резултата с 2:1, два късни гола спечелват мача за Чуковете с 3:2. Юнайтед изпитват лекарството „Фърги тайм“ на собствения си гръб и шансовете за класиране в Шампионската лига стават илюзорни.

В крайна сметка Манчестър Юнайтед губят битката с градския съперник Манчестър Сити за четвъртото място и остават пети поради по-лошата си голова разлика. „Червените дяволи“ успяват

да отбележат само четиридесет и девет гола – с тринадесет по-малко от предходния сезон. За сравнение – в последната кампания от ерата „сър Алекс Фъргюсън“ Юнайтед вкарват цели осемдесет и шест попадения! След края на сезона Луис Ван Гаал е уволнен и заменен с Жозе Моуриньо.

Ливърпул

След като през предходния сезон „мърсисайдци“ не успяват да преживеят раздялата с Луис Суарес и завършват на шесто място, през тази кампания се очаква по-добро класиране от тях. Те загубват цели дванадесет пъти при осем равенства и осемнадесет победи. При петдесет и два отбелязани гола допуснатите са прекалено много – четиридесет и осем.

И все пак това е първият сезон от новия век, в който легендарният капитан Стивън Джерард вече не е част от отбора, което автоматично означава, че Ливърпул ще трябва да компенсират по някакъв начин поне осем до десет гола, които Стиви Джи традиционно донася на клуба всяка кампания. С новите придобивки Бентеке, Фирмино и Дани Ингс, всичките офанзивни играчи, Брендън Роджърс се надява на по-добри резултати.

За първите 8 кръга обаче „мърсисайдци“ записват три равенства и две загуби, като особено изненадваща е тази от Уест Хям с 0:3 на Анфийлд. Изглежда, че новите нападатели не оправдават очакванията. Не се вижда и подобрение в защитата на отбора, което означава само едно – мениджърът Брендън Роджърс не е свършил добре работата си нито на трансферния прозорец, нито на тренировъчното игрище. Ливърпул лесно допускат леки голове, някои по вина на защитата, други по вина на вратаря Миньоле. През лятото се говори, че Пуул ще вземат освобождения от

Барселона Виктор Валдес за алтернатива на белгийския страж, но това така и не става. Наместо това Валдес, многократен носител на шампионската лига с Каталунците, е навит да е твърда резерва на Давид Де Хеа в Манчестър Юнайтед. Как и защо Роджърс не успява да се пребори за подписа на испанския ветеран не става ясно, а „мърсисайдци“ изпитват крещяща нужда от още един вратар – Валдес е с класи над Миньоле.

Проблемите с контузии продължават да преследват Даниел Стъридж. Той изиграва едва осемнадесет мача във всички турнири през предния сезон, а е всеизвестно, че Стъридж притежава изключителен завършващ удар и присъствието му в състава гарантира голове. Нападателят обаче пропуска първите пет кръга от новия сезон, като вкара първите си голове чак в края на Септември – два срещу Астън Вила. В средата на Октомври обаче, Стъридж получава нова травма и пропуска още четири седмици. В началото на Декември той се завръща, вкарва два на Саутхямптън в мач от Купата на лигата само, за да се контузи отново четири дни по-късно и да отсъства още два месеца. Въпреки това, Стъридж завършва сезона като водещ голмайстор на Ливърпул с 13 гола във всички турнири.

Друг играч, който гарантира наличието на много голове – Рахим Стърлинг пък напуска „мърсисайдци“, за да се присъедини към богатите от Манчестър Сити. Въпреки че е рожба на академията на Ливърпул и е много обнадяван от страхотното представяне на тима през сезон 2013-14 г., желанието на Стърлинг да играе за клуба постепенно се изпарява. Неуспешните входящи трансфери, както и неспособността на Роджърс да се справи със слабостите на отбора, правят решението на Стърлинг да напусне много лесно. Цялостната трансферна сага и променливите информации в

медиите насаждат тягостна обстановка на Анфийлд и играчите започват мудно сезона, видимо разконцентрирани и подразнени от напускането на поредния лидер, а след като и Джерард вече го няма, за да поддържа добрата обстановка и да вдъхновява отбора при нужда, моралът е нисък и сред футболистите, и сред феновете.

След равенството като гост на Евертън на Гудисън Парк в осмият кръг, мениджърът Брендън Роджърс е уволнен. Северно-ирландецът тотално е изпуснал инерцията, която Ливърпул набира през сезон 2013/14, а слабата му трансферна политика коства коренни промени във визията и философията на отбора. Истината е, че Роджърс имаше достатъчно средства да запълни празнините, оставени от Суарес, но вместо това той ги похарчва за играчи със съмнителни качества, като не успява да реши и проблема с допускането на много голове. На негово място е назначен Юрген Клоп. Германецът, който напуска Борусия Дортмунд през лятото, е желан от една камара топ отбори, но в крайна сметка Ливърпул го назначават. Този акт на американските собственици на клуба е посрещнат с бурни аплодисменти от феновете на тима – за пръв път от години насам привържениците на „мърсисайдци“ одобряват някое действие на ръководството.

Никой не очаква чудеса от Юрген Клоп, а той и не постига такива. Все пак отборът е седми след преполовяването на сезона с равни точки с шестия Манчестър Юнайтед. Все още Ливърпул има шанс да атакува топ четири, ако може да запише добра серия. Вместо това червените от Анфийлд загубват за втори път през сезона от Уест Хям в 20-ия кръг. Последвалите равенство с Арсенал (3:3) и загуба от Манчестър Юнайтед (0:1) идват да покажат, че и този сезон Ливърпул няма да се бори за нещо съществено. Зрелищната победа над Норич с 5:4 в края на Януари е последвана със загуба от лидера Лестър с 0:2, което оставя отбора на цели 11 точки от зона

Шампионска лига. Като че ли магията на Юрген Клоп не е достатъчна да подкара отбора към победите.

Тогава обаче, освободен от напрежението, Ливърпул започва да играе по-добре и да прави това, което правят всички отбори на Юрген Клоп – да вкарва много голове. Агресивният стил на „мърсисайдци“ е изненадващ за техните съперници и след поражението от Лестър до края на сезона червените записват само още две загуби . Седем победи и пет равенства в последните четиринадесет кръга отреждат на Ливърпул осмо място в крайното класиране.

Тотнъм

Единствения отбор, който е на печалба от летния трансферен прозорец от отборите в така наречения „Топ 6“ е Тотнъм. Клубът се разделя с огромно количество играчи, след като завършва на пета позиция предходния сезон.

Както обикновено, „шпорите“ тръгват тромаво след загуба от Манчестър Юнайтед на старта и три равенства преди да бъде победен Съндърланд на Уайт Харт Лейн. От тук нататък Тотнъм записва десет мача без загуба, като това представяне отрежда пета позиция на момчетата на Почетино, преди да дойде шокиращата загуба от слабака Нюкясъл и то наскоро Лондон. Полека-лека обаче Хари Кейн набира инерция и започва да бележи все по-често и по-често, което е огромен проблем за съперниците на Тотнъм. След като в средата на Януари „шпорите“ загубват от Лестър, следват шест поредни победи (включително и над Манчестър Сити), а тимът от северен Лондон е само на две точки зад лидера Лестър. Точно тогава обаче в две поредни лондонски дербита, Тотнъм не успява да спечели (0:1 от Уест Хям и 2:2 с Арсенал), което позволява на „лисиците“ да дръпнат с пет точки. Проличава си, че въпреки

наличието на страхотна класа в състава, играчите са неопитни. А и самият факт, че са замесени в борбата за титлата до самия край, като че ли ги изненадва и плаши. Никой не очаква, че Тотнъм могат да станат шампиони, така че те така или иначе вече надхвърлят очакванията.

И въпреки че „шпорите“ играят все по-красив, нападателен и най-важното – резултатен футбол, разликата с Лестър не се стопява, а напротив – три кръга преди края „лисиците“ водят със седем точки. Тогава идва и онзи така омразен на всички фенове на Тотнъм мач с Челси – Хари Кейн и Хюн Мин Сон дават преднина с 2:0 на своите, но след почивката Гари Кейхил и Еден Азар вкарват 2 безответни гола и мача завършва 2:2. След това „шпорите“ рухват психически и загубват двата си последни мача, като сдават и второто място за сметка на Арсенал, оставайки на трета позиция в крайното класиране.

Видно е от тази глава, че Клаудио Раниери с всичките критики, които често търпи, се справя много по-добре от мениджърите на топ отборите, като по-брилянтен начин предпазва играчите си от излишно напрежение и създава атмосфера около футболистите, които им позволява да навигират бурните води на Висшата Лига и да постигнат най-големият успех в историята на футболен клуб Лестър Сити.

КРАЙНО КЛАСИРАНЕ 2015/2016

Позиция	Отбор	Мачове	П	Р	З	Голове	Допуснати	Голова Разлика	Точки
1	 Лестър Сити	38	23	12	3	68	36	32	81
2	 Арсенал	38	20	11	7	65	36	29	71
3	 Тотнъм Хотспър	38	19	13	6	69	35	34	70
4	 Манчестър Сити	38	19	9	10	71	41	30	66
5	 Манчестър Юнайтед	38	19	9	10	49	35	14	66
6	 Саутхамптън	38	18	9	11	59	41	18	63
7	 Уест Хем Юнайтед	38	16	14	8	65	51	14	62
8	 Ливърпул	38	16	12	10	63	50	13	60
9	 Стоук Сити	38	14	9	15	41	55	-14	51
10	 Челси	38	12	14	12	59	53	6	50
11	 Евертън	38	11	14	13	59	55	4	47
12	 Суонзи Сити	38	12	11	15	42	52	-10	47
13	 Уотфорд	38	12	9	17	40	50	-10	45
14	 Уест Бромич Албиън	38	10	13	15	34	48	-14	43
15	 Кристъл Палас	38	11	9	18	39	51	-12	42
16	 Борнемут	38	11	9	18	45	67	-22	42
17	 Съндърланд	38	9	12	17	48	62	-14	39
18	 Нюкясъл Юнайтед	38	9	10	19	44	65	-21	37
19	 Норуич Сити	38	9	7	22	39	67	-28	34
20	 Астън Вила	38	3	8	27	27	76	-49	17

ЕПИЛОГ

Важно е да зададем и въпроса, дали някой клуб ще успее да повтори постижението на Лестър Сити, а именно - да събере отбор от играчи, подценени от пазара, и да вдигне с тях титлата. Успяха ли Раниери и компания завинаги да променят перцепцията за начина, по който може да бъде спечелена лигата?

С известна увереност можем да отговорим на този въпрос.

Истината е, че модерният футбол се превърна в спорт, където собственици-мултимилардери с на практика неограничени бюджети могат да купят когото си искат. На тях не им се налага да прашат скаути в малки африкански градчета или френски предградия. Интересно обаче, че дори и по-"бедните" отбори във Висшата лига започват да емулират поведението на богатите си съперници.

Нагледен пример са Куинс Парк Рейнджърс. През сезон 2014/2015 те привличат знаменити имена от някой от най-големите отбори в Европа: Рио Фърдинанд и Парк Джи Сунг от Ман Ютд, Едуардо Варгас от Наполи, Маурисио Исла от Ювентус, Адел Таарабт от Милан, Мауро Сарате от Лацио, Ричард Дън от Ман Сити, Арманд Траоре от Арсенал и Нико Кранчар от Тотнъм. Трансферните суми, дадени за тези играчи, са близо 40 млн. паунда и въпреки това в края на сезона този звезден отбор завършва на последното двадесето място.

Стоук Сити също повториха модела на КПР през 2017/2018. В клуба се подвизават футболисти като Джо Алън (Ливърпул), Кърт Зума (Челси), Дарън Флетчър (Ман Ютд), Чарли Адам (Ливърпул), Ибрахим Афелай (Барселона), Хесе (ПСЖ) и Шакири (Байерн М). Наличието на тези играчи означава, че Стоук Сити са клубът с най-

много състезатели, печелили Шампионската Лига във Висшата Лига. На хартия те би трябвало да се борят за класиране поне в горната половина на първенството. Към днешна дата обаче клубът от град Стоук-он-Трент се намира в дъното на класирането и през следващия сезон ще се подвизава в Чемпиъншип. Разбира се, да намериш играчи, които струват жълти стотинки, но в същото време да са конкурентни на тези от Челси и Ливърпул, е изключително трудна задача. За да онагледим това, ще проведем един интересен мисловен експеримент. Как би изглеждал отбор от състезатели, които имат пазарна стойност, сходна на тази, на която са оценявани футболистите от Лестър Сити? Да вземем за пример испанската Ла Лига.

Ето и резултата (всички стойности са според www.transfermarkt.com към Юли 2015):

Вратар: Серхио Алварез – Селта Виго – 4 млн.

Ляв Бек: Алберто де ла Бела – Сосиедат – 3 млн.

Централен Защитник: Жан Бабин – Гранада – 4 млн.

Централен Защитник: Айтами Артилес – Лас Палмас – 1.2 млн.

Десен Бек: Алберто Лора – Спортинг Хихон – 2.2. млн.

Дясно Крило: Лукас Вазкез - Реал Мадрид – 6 млн.

Централен Полузащитник: Джонатан Дос Сантос – Виляреал – 6 млн.

Централен Полузащитник: Селсо Борхес – Депортиво – 2.5 млн.

Ляво Крило: Хуанкар – Малага – 1.5 млн.

Нападател: Джузепе Роси – Леванте – 10 млн.

Нападател: Юсеф Ел Араби – Гранада – 5 млн.

Как мислите, ще може ли тази селекция да се пребори с Реал Мадрид и Барселона? Ще може ли дори да влезе в топ четири на класирането?

Именно тук трябва да похвалим отличната работа и на скаутите на Лестър, начело със Стийв Уолш. Англичанинът лично препоръчва Риад Марез, Н'голо Канте и Джейми Варди. Видно е, че Лестър Сити действат изключително хитро на пазара като се стремят да взимат играчи с добри показатели, но подценени от повечето клубове по една или друга причина. Тези методи напомнят на трансферната политика на един гениален футболен дует, а именно Брайън Клъф и Питър Тейлър. Двамата постигат безпрецедентни успехи начело на Нотингам Форест и Дарби Каунти. Една от тайните им е да привличат играчи, които имат лични проблеми, например пристрастия към алкохол, залози или жени. Такива индивиди обикновено са евтини и никой не очаква от тях да поправят играта си и начина си на живот. Именно това е била силата на Клъф и Тейлър - след като са привличали „повреден“ футболист за жълти стотинки, те веднага са се заемали със задачата да го вкарат в правият път. Методът е толкова успешен, че Клъф печели Купата на Европейските шампиони цели два пъти!

И може би тук е редно да обобщим и печелившата формула, която бе използвана изключително умело от Клаудио Раниери и Лестър Сити. Разбира се, трябва да уточним, че дори и най-върлият фен на „лисиците“ не може да твърди, че всичко е било планирано. В първата част от сезона Раниери говори, как целта пред клуба е да достигне заветните четиридесет точки, които гарантират оцеляване. Фактът, че титлата бе спечелена, ни говори, че освен

добрата си подготовка, Лестър бяха на правилното място в правилното време. Ето и накратко всички ключови точки, които могат да ви послужат не само във футбола, но и във всяко друго начинание.

1. Стабилна финансова основа

Колкото и да натъртваме факта, че бюджета на Сити е значително по-нисък от този на отбори като Челси например, не можем да не отбележим , че клубът все пак се държи от милиардерско семейство и инвестициите, дадени за играчи, персонал и оборудване са значителни.

2. Снабдете се с играчи и дори мениджър, които са подценени от пазара

Често сме ставали свидетели на откриването на талант, който до вчера е играл в някой невзрачен отбор само, за да бъде открит и живота му да бъде променен завинаги. Дидие Дрогба е добър пример за това. Първия си професионален договор, той подписва чак когато е на двадесет и една години през 2001. Само три сезона по-късно Челси го купуват, където котдивоарецът се превръща в истинска легенда на отбора. Самият Клаудио Раниери също е подценяван и критикуван от мнозина. Видяхме как дори експертите очакват Лестър да изпадне под негово ръководство, въпреки че италианецът е водил някои от най-престижните отбори в Европа, често постига класиране в Шампионската Лига и винаги е мерил сили с най-добрите в лицето на Жозе Мауриньо, Сър Алекс Фъргюсън, Висенте дел Боске, Карло Анчелоти и дузина други легендарни фигури. Четири мача начело на Гърция и всички бързо забравят реномето му.

3. Не променяйте това, което работи, но добавете и нещо от себе си

Раниери не бърза да промени начина, по който тренират играчите, нито пък решава да освободи тренировъския щаб, защото знае, че повечето хора трудно се адаптират към промени. Процесът е бавен и отнема време. Все пак в края на сезона неговият Лестър Сити е подобрена версия на онзи Лестър от времето на Найджъл Пиърсън. Крайният резултат е показателен - от четиринадесето място отборът скача до първо.

4. Фокусирайте се не само върху физическата подготовка на играчите, но и психологическата

Клаудио Раниери е отпуснат човек с добро чувство за хумор. Той е преживял стотици сражения и знае една от големите истините на професията – не е важно дали ще печелиш или изгубиш, защото футболните богове са непостоянни. Важно е да запазиш психическото си здраве и да се наслаждаваш на процеса. Именно затова Раниери насърчава играчите си да се фокусират върху процеса, а не върху резултатите. Под негово ръководство футболистите получават награди, различни от чисто финансови възнаграждения. Атмосферата в Лестър е купонджийска и клубът така и не се огъва под напрежението, след като дълги месеци е начело в класирането. Разбира се, когато играчите тренират, те се трудят до върха на възможностите си, за да си заслужат всяка една пица или бира с шефа – силен мотивационен метод. Не е случайност, че именно тримата ключови играчи за „лисиците“ така и не губят формата си. Варди остава втори голмайстор на лигата след Хари Кейн, Мареж е награден за Играч на Сезона, а Канте е халфът с най-висок рейтинг според статистиката.

5. Разделете задачите на прости и лесни за разбиране инструкции

Както може би помните, в началото на сезона играчите са се притеснявали, че наставникът им ще ги претовари със сложни тактически инструкции. Те определено са били в правото си да се тревожат, тъй като Клаудио Раниери е известен със своята пипкавост. За добро или лошо, това се наблюдава при много мениджъри, които се опитват да контролират абсолютно всеки един аспект от даден двубой. Именно това е една от причините за конфликта между Луис Ван Гаал и Йохан Кройф. Единия смята, че играчите трябва да са почти като роботи, които са натоварени с редица пре-програмирани инструкции за абсолютно всяка ситуация и просто трябва да ги следват. Другият пък е на мнение, че играчите са артисти, които трябва да бъдат оставени да изразяват себе си на терена. Към днешна дата този конфликт все още не е разрешен, но можем да кажем, че това, което прави Раниери в Лестър е по-близо до философията на Кройф. Разбира се, в никакъв случай не твърдим, че Сити играят каквато и да е вариация на холандския футбол, а казваме, че италианецът решава да се довери на играчите си, като не усложнява нещата с комплексни тактически указания. Когато играч на Лестър отнеме топката, той бързо търси директен пас към някой от нападателите или крилата. Те от своя страна, вече са тръгнали на спринт в празно пространство и съотборниците им просто трябва да ги намерят. Шокиращо е, че такъв простичък подход (разбира се, това е изключително опростено обяснение) работи през 2016 г., но когато всеки е наясно със задачите си по терена и тренира за тях седмица след седмица до момента, в който може да ги изпълнява и със затворени очи, цялостния резултат е повече от впечатляващ!

А колкото до въпроса, дали някой отбор отново ще успее да повтори успеха на Лестър, смятаме, че вероятността това да се случи е изключително малка, тъй като повечето отбори осиновяват изключително нерационални модели на управление и като резултат от това харчат колосални суми за играчи от посредствено качество. Романтика, която Лестър Сити успя да възроди в циничната реалност на модерния футбол, едва ли ще бъде повторена, но именно за това тяхното постижение завинаги ще има специално място в сърцето на всеки футболен фен!

Авторите биха желали да благодарят за доверието, показано от вас – читателите! Надяваме се, че четеното на тази книга ви достави такова удоволствие, каквото ни достави писането ѝ! Подкрепата ви значи много за нас!

Посетете ни на:

<https://www.facebook.com/OtZasada>

<https://otzasada.com>

Источници:

1. *Why Leicester City's seemingly simple tactics work so well* - By Danny Murphy (BBC)
2. *Ten best moments from Leicester's improbable campaign* - By Anthony Lopopolo (Reuters)
3. *Leicester City's title triumph: the inside story of an extraordinary season* - By Stuart James (The Guardian)
4. *Before Leicester City won the Premier League: Timeline of underdog's history* - By Alice Foster (Express)
5. *Leicester City and the greatest underdog story ever told: a primer for Americans* - By Tim Hill (The Guardian)
6. *Leicester are fitting Premier League champions and it's not down to Claudio Ranieri or the players* - By Jamie Gordon (The Sun)
7. *How Claudio Ranieri charmed his way to the title: From pizza to 'dilly-ding, dilly-dong', the key moments of his Leicester City reign* - By Joe Bernstein (Daily Mail)
8. *Just what were the odds? Leicester City's remarkable rise up the Premier League table five times less likely than man on the moon* - By Nick Harris (Daily Mail)
9. *From 5,000/1 to Premier League champions: How Leicester's odds changed during their title-winning season* - By Aaron Flanagan (Mirror)
10. *Claudio Ranieri's winning blueprint to thank for Leicester City miracle* - (The National)
11. *Claudio Ranieri: How the current Leicester City manager dawned the Chelsea era* - By Simon Hart (Independent)
12. *Leicester City staying up: The incredible run that secured the Foxes' Premier League survival* - By Liam Corless (Mirror)
13. *Leicester's 10-year journey to the Premier League title* - By Nick Wright (SkySports)
14. *What the pundits said about Leicester in pre-season* - By Simeon Gholam (SkySports)
15. *Days off and simple methods behind Claudio Ranieri's Leicester revival* - By Samuel Stevens (Independent)
16. *Claudio Ranieri: a gentle and principled man on the verge of immortality* - By Paolo Bandini (The Guardian)
17. *Claudio Ranieri reveals his training ground Tinkerman tricks as dogged Leicester maintain unbeaten record* - By Si Hughes (The Telegraph)
18. *How Claudio Ranieri's first meeting with Leicester players shaped their title charge* - By James Olley (Evening Standard)
19. *Claudio Ranieri: from inveterate tinkerer to do-nothing tactical master?* - By Jonathan Wilson (The Guardian)
20. *We Do Not Dream* - By Claudio Ranieri (The Players Tribune)

21. *Leicester City's Premier League triumph: seven key moments that won the title (Guardian Sport)*
22. *Why Leicester City will win the Premier League title on May 7 - By Alistair Tweedale (The Telegraph)*
23. *Beating Liverpool, dismantling Man City and five key games to Leicester's title triumph - By Jon Turner (The National)*
24. *Nine Claudio Ranieri quotes that prove he is the greatest man in football - By Alex Taylor (Metro)*
25. *Premier League injury table: How is your team doing? - By John Stanton & Ashleigh Jackson (BBC)*
26. *Nigel Pearson emerges as tactical genius when it matters - By Ervin Ang (GiveMeSport)*
27. *Nigel Pearson's bold tactics give Leicester City the edge in Premier League relegation scrap - By Samuel Stevens (Independent)*
28. *Nigel Pearson's timely tweak is launching Leicester towards safety - By Alex Keble (FourFourTwo)*
29. *Nigel Pearson was a bully, and deserved to be sacked by Leicester City - By Oliver Brown (Telegraph)*
30. *Claudio Ranieri: the anti-Pearson ... and the wrong man for Leicester City? - By Marcus Christenson (The Guardian)*
31. *Claudio Ranieri: an apology - By Marcus Christenson (The Guardian)*
32. *Claudio Ranieri in his own words: The Italian's 11 best quotes after Leicester's Premier League title win - By Liam Prenderville (Mirror)*
33. *How Leicester City's five-year fairytale unfolded (The Guardian)*
34. *Why is 4-4-2 thriving? Is it the key to Leicester and Watford's success? - By Adam Bate (SkySports)*
35. *How 4-4-2 is making a comeback thanks to Leicester City, Atletico Madrid... and Cardiff City - By Phil Smith (Wales Online)*
36. *How Claudio Ranieri's tactics put his rivals to shame at Leicester City - By JJ Bull (Telegraph)*
37. *Claudio Ranieri has found the way for fast and fit Leicester City to exploit weaknesses - By Danny Higginbotham (Independent)*
38. *Stats Zone Premier League Player of 2015/16: N'Golo Kante - By Michael Cox (FourFourTwo)*
39. *Jose Mourinho's coaching secrets - By Alec Fenn (FourFourTwo)*
40. *Manchester United: Jose Mourinho orders players to train at 6.30am - two hours after landing back from China - By Samuel Stevens (Independent)*
41. *Where it went wrong for Mourinho at Chelsea (FourFourTwo)*
42. *Chelsea sack Jose Mourinho, but where did it all go wrong for last season's champion? - By Jack Gaughan (Daily Mail)*
43. *Why Mourinho is the author of his own downfall at Chelsea (The Week)*
44. *Louis van Gaal: Where it went wrong for Man Utd manager - By Phil McNulty (BBC)*

45. *Louis van Gaal tactics left Manchester United players close to mutiny - By Daniel Taylor (The Guardian)*
46. *Eight reasons why Brendan Rodgers failed at Liverpool - By Declan Warrington (FourFourTwo)*
47. *The making of N'Golo Kante, by those who witnessed his incredible rise - By Kiyan Sobhani (FourFourTwo)*
48. *Using beetroot juice to enhance sport performance (University of Exeter)*
49. *Leicester City: The science behind their Premier League title - By Alistair Magowan (BBC)*
50. *Jamie Vardy's rags-to-riches story from non-league to England international will inspire thousands of lower league players - By Adam Shergold (Daily Mail)*
51. *Статистики извадени от: <https://www.whoscored.com>*
52. *Всички трансферни суми са извадени от: <http://www.transfermarkt.co.uk>*
53. *Висша лига класиране: <https://www.premierleague.com/tables?co=1&se=42&ha=-1>*
54. *Всички резултати са извадени от: <http://www.worldfootball.net/teams/leicester-city/2016/3/>*

**© Ивайло Вачев, Калоян Ангелов, Иван Александров [2018]
Всички права запазени.**

Първата книга на екипа на „От Засада“ проследява събитията, които доведоха до най-невероятното постижение в историята на Висшата лига на Англия – през сезон 2015/2016 непретенциозният клуб от град Лестър печели първенството.

Отборът на Лестър Сити включва играчи, пренебрегнати от големите грандове в Англия и такива, събрани от скромни футболни клубове за още по-скромни суми. „Лисиците“ са водени от Клаудио Раниери, пристигнал след неуспешен период като мениджър на гръцкия национален отбор, който включва и унижителна загуба от Фарьорските острови.

Назначението поставя Сеньор Клаудио под тежки критики от медии и фенове. Въпреки апокалиптичните прогнози той се заема с нелеката задачата да закрепил Лестър Сити в първенството. Това, което Раниери и компания постигат обаче, се оказва едно своеобразно футболно чудо. В тази книга ще погледнем решаващите мачове и ключовите фактори зад този исторически успех!

www.otzasada.com